

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAY

ASHER

İSTİĞİM

SENSİN

Herkes ikinci bir şansı hak eder...

Sierra, ailesinin Oregon'da işlettiği çiftlikte, Noel ağaçlarının arasında büyümüştür.

Her yıl olduğu gibi Noel ağacı bahçelerinde satış yapmak için Kaliforniya'ya geldiklerinde, bu kez sırlıslıkla âşık olacağından bihaberdir. Uzak mesafe ilişkilerine sıcak bakmasa da gönlünü Caleb'a kaptıracaktır. Fakat Caleb'ın yıllardır vicdan azabı çekmesine neden olan bir sırrı vardır. Uzun zaman önce yaptığı büyük bir hata, kâbus gibi peşindedir.

Ancak Sierra'nın koşulsuz sevgisi, Caleb'ın yavaş yavaş kabuğundan çıkmasını ve kendisinin de herkes gibi sevimliyi hak ettiğini anlamasını sağlayacaktır.

Onları ön yargılar, yanlış anlamalar, şüpheler ve Sierra'nın ailesinin bu ilişkiye karşı çıkması gibi çeşitli güçlükler beklemektedir. Caleb ve Sierra tüm bu zorluklara birlikte göğüs gerecek ve hepsini aşan yegâne şeyi keşfedeceklerdir: gerçek aşkı.

Işığın Sensin dokunaklı, hayat dolu ve kesinlikle unutulmaz bir aşk hikâyesi.

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-933-2

“Aşka ve bağışlamaya dair,
güzel bir öykü.”

Stephen Chbosky

“*Işığım Sensin*, ana karakterin ağzından anlatılması ve bağışlama, umut, gerçek aşkın gücü gibi klasik temaları içermesiyle gençlik romanlarının daha sade olduğu eski zamanlardan çıkıp gelmiş gibi... Bir romanın böyle eski usulle yazılması çok güzel, özellikle de sizi ağlatacak kadar duygusal olduğunda.”

The New York Times Book Review

“Asher’in sarsıcı yazım yeteneği, *Ölmek İçin On Üç Sebep*’te açıkça görülmüştü. Yazar, hikâye anlatımını etkileyici bir tatlılık ve masumiyetle harmanlıyor; *Işığım Sensin* de yanıp sönen Noel ağacı ışıklarıyla dolu bir odadaymışızcasına, aynı sıcak parıltıyı içeriyor.”

Entertainment Weekly

“Dizisiyle geniş kitlelere ulaşan *Ölmek İçin On Üç Sebep*’in yazarının bu kitabını kaçırmamalısınız.”

Buzzfeed

“*Işığım Sensin* Noel şarkılarını erkenden çalmak istemenizi sağlayacak bir aşk hikâyesi.”

Bustle

“Asher, yeteneğini yine konuşturmuş.

Bu kitabında arkadaşlık ya da aşk olsun, ilişkilerde neyin önemli olduğu konusunun kalbine iniyor. Ayrıca karakterleri gerçekçi ve iyi çizilmiş. Gençler bu karakterlerde kendilerini görecek ve onlarla bağ kuracaklar.”

Voice of Youth Advocates

SONY'S

Jay Asher'in ilk kitabı *Ölmek İçin On Üç Sebep*, gerek *The New York Times* gerekse uluslararası kitap listelerinin çoksatını olmuş, yalnızca ABD'de 3 milyonu aşan bir satış rakamına ulaşmıştır. Kiptan uyarlanan aynı adlı dizi, Netflix'te yayınlanmaktadır.

Diğer kitapları arasında Carolyn Mackler ile yazdığı *Dün Bugün Yarın* ve Jessica Freeburg ile yazdığı, Jeff Stokely tarafından resimlenen çizgi roman *Piper* bulunmaktadır. Kitapları 37 dile çevrilmiş olan yazar, ailesiyle birlikte Kaliforniya'da yaşamaktadır. Kendisini resmî Twitter adresi @jayasherguy'dan takip edebilirsiniz.

Kapak görseli: ANTON MUHIN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

İŞİĞİM SENSİN

Pegasus Yayınları: 2289

Işığım Sensin

Jay Asher

Özgün Adı: What Light

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Aslı Onat

Düzeltili: Dilara Anıl Özgen

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2020

ISBN: 978-605-299-933-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020

Copyright © Jay Asher, 2016

Bu kitap Penguin Random House LLC'in bir bölümü olan Penguin Young Readers Group'un alt yayıncısı Razorbili aracılığıyla yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari

pegasusyayinevi

pegasusyayinlari

Pegasus Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

JAY
ASHER

İŞİĞİM
SENSİN

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Minnettar bir delikanlıdan
bu Noel hikâyesinin üç armağan taşıyıcısı
JoanMarie Asher, Isaiah Asher,
ve Christa Desir'e

Verdikleri ilham için
Dennis ve Joni Hopper ile oğulları Russel ve Ryan'a

BİRİNCİ BÖLÜM

“Yılın bu zamanından nefret ediyorum,” dedi Rachel. “Çok üzgünüm, Sierra. Bunu çok sık söylediğimden eminim ama doğru.”

Sabah sisi, çimenliğin diğer ucundaki okul girişini bulanıklaştırıyordu. Çimenlerdeki ıslak noktalardan kaçınmak için beton yürüyüş yolunun dışına çıkmıyorduk ama Rachel’in yakındığı, hava durumu değildi.

“Lütfen böyle söyleme,” dedim. “Beni yine ağlatacaksın. Tek istediğim bu haftayı...”

“Ama bu bir hafta değil ki!” dedi. “Sadece iki gün! Şükran Günü tatiline sadece iki gün kaldı, sonra yine koca bir ay burada olmayacaksın. Bir aydan da uzun!”

Yürümeye devam ederken Rachel’in koluna sarıldım. Yine bir Noel tatilinde evde çok uzaklara gidecek olan ben olmama rağmen, Rachel her yıl *kendi* dünyası altüst oluyormuş gibi davranırdı. Asık suratıyla düşmüş omuzları benim için, özleneceğimi bilmem içindi; bunu biliyordum

ve bu melodrama her yıl minnet duyuyordum. Gittiğim yeri sevsem de vedalaşmak zor geliyordu. En yakın arkadaşlarımın dönüşüme kadar gün sayacaklarını bilmek, gidişimi kolaylaştırıyordu.

Göz pınarımdaki damlayı işaret ettim. “Ne yaptığını görmüyor musun? Başlamak üzere.”

O sabah, annemin kullandığı arabayla Noel ağacı çiftliğimizden ayrılırken gökyüzü büyük ölçüde açıktı. İşçiler tarlalardaydı ve bu yılın mahsullerini kesen elektrikli testelerinin vızıltısı, sivrisinekleri anımsatıyordu.

Sis, biz yoldayken çökmüştü. Beraberinde mevsimin geleneksel kokusunu getirerek küçük çiftliklerin, eyaletler arası otobanın ve kasabanın üstünü kaplamıştı. Yılın bu vaktinde küçük Oregon kasabamız taze kesilmiş Noel ağacı kokardı. Başka zamanlarda ise tatlı mısır ve şeker pancarı kokusu duyabilirdiniz.

Rachel çift kanatlı cam kapılardan birini açtı ve beni dolabıma kadar takip etti. Orada parıltılı kırmızı saatini gözümün önünde salladı. “On beş dakikamız var,” dedi. “Huysuzum ve üşüdüm. Haydi, ilk zilden önce kendimize kahve alalım.”

Okulun tiyatro yönetmeni Bayan Livingston, gösterilerini zamanında sahneye koyabilmeleri için öğrencilerini açıkça, gerektiği kadar kafein almaya teşvik ederdi. Sahne arkasında her zaman bir termos kahve olurdu. Ve Rachel’ın baş dekor tasarımcısı olarak oditoryuma sınırsız giriş yetkisi vardı.

Hafta sonunda, tiyatro bölümü *Küçük Korku Dükkânı* oyununun sergilenmesini tamamlamıştı. Dekor Şükran Günü tatilinden sonra toplanacağı için Rachel ve ben salonun arka tarafındaki ışığı yaktığımızda hâlâ oradaydı. Elizabeth sah-

nede çiçekçi tezgâhı ve insan yiyen büyük, yeşil bitki arasında oturuyordu. Bizi görünce doğrulup el salladı.

Rachel, salonun koridorunda, önümde yürüyordu. “Bu yıl, sana yanında Kaliforniya’ya götürebileceğin bir şey vermek istedik,” dedi.

Kırmızı minderli boş koltuk sıralarının arasında onu takip ettim. Anlaşılan okuldaki son birkaç günümü sürekli zırlıdayarak geçirmem umurlarında değildi. Sahnenin basamaklarını tırmandım. Elizabeth ayağa kalktı ve yanıma koşup bana sarıldı.

“Haklıymışım,” dedi omzumun üstünden Rachel’a. “Sana ağlayacağını söylemişim.”

“İkinizden de nefret ediyorum,” dedim.

Elizabeth bana parlak gümüş rengi Noel kâğıdıyla kaplı iki paket uzattı ama bana ne hediye edeceklerini tahmin edebiliyordum. Geçen hafta, şehir merkezindeki bir hediyelik eşya dükkânındayken bu kutuların büyüklüğünde fotoğraf çerçevelerine baktıklarını görmüştüm. Paketleri açmak için oturdum ve eski tarz metal kasanın altındaki tezgâha yaslandım.

Rachel karşıma oturdu ve dizlerimiz birbirine değecek şekilde bağdaş kurdu.

“Kuralları çiğniyorsunuz,” dedim. Parmağımı birinci hediyein paketinin arasından kaydırdım. “Bunu ben dönene kadar yapmamamız gerekiyordu.”

“Yanında sana bizi her gün hatırlatacak bir şey olsun istedik,” dedi Elizabeth.

“Aslında bunu sen Noel’de gitmeye başladığında yapmadığımız için biraz mahcubuz,” diye ekledi Rachel.

“Hepimiz daha bebekken mi yani?”

Hayatımın ilk Noel'inde babam Kaliforniya'daki Noel ağacı satışımızın başına giderken, annem benimle birlikte çiftlikte kalmıştı. Ertesi yıl annem yine evde kalmamız gerektiğini düşünmüştü ama babam Noel'i bir kez daha bizsiz geçirmek istememişti. Perakende satışı pas geçip sadece ülkenin çeşitli yerlerindeki satıcılara gönderi yapmakla yetinmeyi tercih edeceğini söylemişti. Ama annem ağaçlarını bizden almayı geleneğe dönüştüren ailelere üzölmüştü. Bu bir işti, evet, ama babamın işi yürüten ikinci nesil olması nedeniyle aynı zamanda ikisi için de çok kıymetli bir gelenektir. Hatta tanışmaları, annem ve ailesinin her yıl ağaçlarını babamlardan alması sayesinde olmuştu. Bu nedenle, artık her sene Şükran Günü'yle Noel arasındaki zamanı orada geçiriyordum.

Rachel, ağırlığını arkaya uzattığı ellerine vererek geriye yaslandı. "Annenle baban bunun Kaliforniya'daki son Noel olması konusunda bir karara vardılar mı?"

Paketi bir arada tutan bir başka bant parçasını çektim. "Bunu dükkânda mı paketlediler?"

Rachel, duyabileceğim bir sesle Elizabeth'e fısıldadı. "Konuyu değıştiriyor."

"Çok üzgünüm," dedim. "Sadece bunun son yılımız olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Sizi çok seviyorum ama oraya gitmeyi de özleyeceğim. Ayrıca, bütün bildiklerim kulak misafiri olduklarımdan ibaret. Henüz bana bahsetmediler ama finansal konularda hayli stresli görünüyorlar. Onlar karar verene kadar kendimi bir şeye hazırlamak istemiyorum."

Ağaç satış bahçesini üç yıl daha elimizde tutarsak, tam otuz yıldır ailemiz tarafından işletilmiş olacaktı. Büyükannem ve büyükbabam bahçeyi aldıklarında, şehir hızlı bir büyüme

dönemindeymiş. Oregon'daki çiftliğimize daha yakın olan şehirlerin çok fazla olmasa da oturmuş satış bahçeleri varmış. Şimdi ise süpermarketlerden nalburlara kadar herkes ağaç satıyordu. Hatta bağış toplamak için satanlar da vardı. Artık bizimki gibi ağaç satış bahçeleri pek yaygın değildi. Bahçeyi elden çıkarırsak bütün satışımızı söz konusu süpermarketlere ve bağış toplayanlara yapacak ya da diğer ağaç satış bahçelerine mal verecektik.

Elizabeth, elini dizime koydu. “Bir yanım çok sevdiğin için seneye de Kaliforniya’ya gitmeni istiyor ama kalırsan Noel’i ilk kez birlikte geçirebileceğiz.”

Bu düşünceye gülümsemekten kendimi alamadım. Bu kızları çok seviyordum ama Heather da en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve onu sadece Kaliforniya’da geçirdiğim bir ay boyunca görebiliyordum. “Kendimi bildim bileli gidiyoruz,” dedim. “Bir anda gitmeyince nasıl olacağını hayal edemiyorum.”

“Nasıl olacağını ben söyleyeyim,” dedi Rachel. “Son sınıfta olacağız. Kayak ve sıcak banyo keyfi yapacağız. Hem de karda!”

Oysa ben San Francisco’nun yalnızca üç saat güneyinde, kıyıda yer alan, karsız Kaliforniya kasabamızı da çok seviyordum. Ağaç satmayı, aynı ailelerin her sene bize geldiğini görmeyi de. Ağaçları sadece satacak başka insanlara göndermek için yetiştirmek doğru gelmiyordu.

“Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi?” dedi Rachel. Bana doğru eğilip kaşlarını oynattı. “Bir de oğlanlarla olduğunu düşün.”

Kişner gibi bir ses çıkararak güldüm ve elimle ağzımı kapadım.

“Ya da oğlansız,” dedi Elizabeth, Rachel’ı omzundan tutup geri çekerek. “Biz bize takılmak, oğlanlar olmadan zaman geçirmek de çok hoş bir fikir.”

“Ben neredeyse her Noel kendimleyim,” dedim. “Hatırlasanıza, geçen yıl Kaliforniya’ya doğru yola çıkmamızdan bir önceki gece terk edilmiştim.”

“Korkunçtu,” dedi Elizabeth gülerek. “Üstelik okula dönüş partisindeki o koca memeli kızı kış balosuna da getirmişti ve...”

Rachel parmağını Elizabeth’in dudaklarına bastırdı. “Bence hatırlıyordur.”

Hâlâ çoğu paketli olan ilk hediyeme baktım. “Onu suçlayamam. Kim Noel tatilinde uzak mesafe ilişkisi yaşamak ister ki? Ben istemezdim.”

“Gerçi,” dedi Rachel, “sen de ağaç satış bahçesinde çalışan yakışıklı çocuklardan bahsetmiştin.”

“Tabii tabii,” dedim başımı sallayarak. “Babam öyle bir şeye izin verirmiş gibi.”

“Pekâlâ, bu konuyu bu kadar konuştuğumuz yeter,” dedi Elizabeth. “Hediyelerini aç.”

Küçük bir bandı daha çektim ama aklım Kaliforniya’daydı. Heather’la kendimi bildim bileli arkadaştık. Büyükanнем ve dedem, Heather’ın ailesiyle kapı komşusuydu. Onlar ölünce ailesi, annemlere biraz nefes aldirmek için beni her gün birkaç saat evlerinde ağırlamaya başlamıştı. Annemler de karşılığında onlara güzel bir Noel ağacı, birkaç Noel çelengi ve evlerinin çatısına ışık asacak işçiler gönderirdi.

Elizabeth iç geçirdi. “Hediyelerin diyorum. Lütfen?”

Paketin bir tarafını yırtıp açtım.

Elbette haklıydılar. Hepimiz mezun olmadan ve kim bilir nerelere taşınmadan önce, ben de en az bir kışı burada geçirmek isterdim. Buzdan heykel yarışmasında ve burada yapılan diğer şeylerde onlarla olmayı hayal ediyordum.

Ama Kaliforniya’da geçirdiğim tatil, *diğer* en yakın arkadaşımı görebildiğim tek zamandı. Heather’dan kış arkadaşım olarak bahsetmeye yıllar önce son vermiştim. O da en yakın arkadaşlarımdan biriydi, nokta. Eskiden onu yazları büyükanmemle büyükbabamda kaldığım birkaç hafta içinde de görürdüm. Ama bu ziyaretler onların vefatıyla son bulmuştu. Bunun birlikte geçireceğimiz son Noel olabileceğini bilmenin bu tatilin tadını kaçırmamasından endişe ediyordum.

Rachel ayağa kalktı ve sahnenin diğer ucuna yürüdü. “Kahveye ihtiyacım var.”

Elizabeth arkasından bağırdı. “Hediyelerimizi açıyor!”

“*Seninkini* açıyor,” dedi Rachel. “Benimki kırmızı kurdeleli olan.”

Açtığım ilk çerçevede –yani yeşil kurdeleli olanda– Elizabeth’in bir *selfie*’si vardı. Gözleri bir yöne bakarken, dilini ters yönde çıkarmıştı. Elizabeth’in kendini çektiği diğer fotoğraflarına çok benziyordu, bu nedenle çok hoşuma gitti.

Çerçeveyi göğsüme bastırdım. “Teşekkürler.”

Elizabeth’in yanakları kızardı. “Rica ederim.”

“Şimdi de seninkini açıyorum!” diye bağırdım sahnenin diğer ucuna doğru.

Rachel, elinde dumanı tüten üç kâğıt bardakla ağır adımlar atarak bize doğru yürüyordu. Hepimiz birer bardak aldık. Rachel tekrar karşıma otururken bardağımı kenara bırakıp hediyesini açmaya koyuldum. Sadece bir ay ayrı kalacak olsak da onu çok özleyecektim.

Rachel'ın fotoğrafında güzel yüzü yana dönüktü ve fotoğrafının çekilmesini istemiyormuş gibi kaldırdığı eli yüzünü kısmen örtüyordu.

“Paparazziler peşimdeymiş izlenimi vermeye çalıştım,” dedi. “Şık bir restorandan çıkan büyük bir oyuncuymuşum falan gibi. Gerçi gerçek hayatta arkamda dev gibi bir koruma falan olurdu ama...”

“Ama sen oyuncu değilsin ki,” dedi Elizabeth. “Sahne tasarımı yapmak istiyorsun.”

“Bu da planın bir parçası,” dedi Rachel. “Dünyada kaç oyuncu var, biliyor musun? Milyonlarca. Üstelik hepsi dikkat çekmek için kendilerini paralıyor ve bence bu, işin tadını kaçırıyor. Bir gün, ünlü bir yapımcı için sahne tasarımı yaparken bana şöyle bir bakacak ve beni kamera arkasında tutmanın çok yazık olduğuna karar verecek; kameranın önünde olmam gerektiğine... Ve beni keşfettiği için hava atacak ama aslında beni keşfetmesini ben *sağlamış* olacağım.”

“Beni endişelendiren,” dedim, “böyle olacağına inandığını bilmem.”

Rachel kahvesinden bir yudum aldı. “Çünkü öyle olacak.”

İlk zil çaldı. Gümüş rengi paket kâğıtlarını toplayıp buruşturarak bir tomar haline getirdim. Rachel, onu ve kâğıt bardaklarımızı sahnenin arkasındaki çöp kutusuna götürdü. Elizabeth çerçevelerimi bir kese kâğıdına koyup ağzını kıvırdıktan sonra bana uzattı.

“Sanırım gitmeden sana uğrayamayız, değil mi?” dedi.

“Korkarım hayır,” dedim. Sahnenin basamaklarını indik ve hiç acele etmeden salonun arka tarafına doğru yürüdük. “Yarın okuldan önce birkaç saat çalışabilmek için bu

akşam erken yatarım. Çarşamba günü de sabah erkenden yola çıkacağız.”

“Saat kaçta?” dedi Rachel. “Belki o zaman...”

“Sabahın üçünde,” dedim gülerek. Oregon’daki çiftliğimizden Kaliforniya’daki satış bahçemize kadar olan yol, tuvalet molaları ve tatil trafiğine bağlı olarak yaklaşık on yedi saat sürüyordu. “Elbette, o kadar erken kalkmak isterseniz...”

“Sorun değil,” dedi Elizabeth. “Sana en iyi dileklerimizi rüyalarımızdan göndeririz.”

“Bütün ödevlerini aldın mı?” dedi Rachel.

“Sanırım.” İki kış önce, okulda ağaç satış yerlerine göç eden bir düzine kadar çocuk vardı. Bu yıl sayımız üçe düşmüştü. Neyse ki bölgede çok fazla çiftlik olduğu için öğretmenler farklı hasat zamanlarına uyum sağlamaya alıştılar. “Mösyö Cappeau, ben burada yokken *français*¹ *pratique*² etmem konusunda endişeli, bu yüzden haftada bir kez sohbet etmek için onu aramamı istiyor.”

Rachel bana göz kırptı. “Aramanı istemesinin tek nedeni bu mu?”

“İğrençsin,” dedim.

“Unuttun mu?” dedi Elizabeth. “Sierra yaşlı erkeklerden hoşlanmaz.”

Artık gülmeye başlamıştım. “Paul’dan bahsediyorsun, değil mi? Sadece bir kez çıktık ama sonra arkadaşının arabasında açık bir kutu birayla yakalandı.”

“Paul’ü savunur gibi olmak istemem ama arabayı o kullanmıyordu,” dedi Rachel. Tam ona cevap verecekken elini havaya kaldırdı. “Ama anlıyorum. Sen bunu kaçınılmaz bir

1 (Fr.) Fransızca. (yay. n.)

2 (Fr.) Pratik. (yay. n.)

alkolizm belirtisi olarak gördün. Ya da yanlış karar vermeye yatkınlık. Veya onun gibi bir şey.”

Elizabeth kafasını salladı. “Küçük şeyler için hep çok fazla tantana yapıyorsun, Sierra.”

Rachel ve Elizabeth, benim erkekler konusundaki standartlarımla sürekli uğraşırlardı. Çok fazla kızın onlara kendilerini değersiz hissettiren erkeklerle birlikte olduğunu görmüştüm. Belki ilk başlarda değil ama zaman içinde. İnsan yıllarını, aylarını, hatta günlerini neden öyle biri için harcasındı ki?

Koridorlara açılan çift kanatlı kapıya varmak üzereyken Elizabeth bir adım öne geçip bize dönüp, “İngilizce dersine geç kalıyorum ama öğle yemeğinde buluşalım, olur mu?” dedi.

Gülümsedim çünkü öğle yemeğinde hep buluşurduk.

Biz insanların arasından kendimize yol açarak koridorda ilerlerken Elizabeth öğrenci kalabalığı arasında gözden kayboldu.

“İki öğle yemeği daha,” dedi Rachel. Yürürken gözlemindeki yaşları silermiş gibi yaptı. “Elimizde kalan bu kadar. İçimden neredeyse...”

“Dur!” dedim. “Sakın söyleme!”

“Ah, benim için endişelenme,” dedi Rachel elini boş ver der gibi sallayarak. “Sen Kaliforniya’da partilerken beni oyalayacak bir sürü şeyim olacak. Bir bakalım, önümüzdeki pazartesi dekoru sökmeye başlıyoruz. O iş bir hafta falan sürer. Sonra kış balosunun tasarımı için dans komitesine yardım edeceğim. Tiyatro gibi değil ama yeteneklerimi ihtiyaç duyulan her yerde kullanmak hoşuma gidiyor.”

“Bu yıl için bir tema buldular mı?” diye sordum.

“Aşkın Kar Küresi,” dedi. “Kulağa çok ucuz geldiğini biliyorum ama harika fikirlerim var. Spor salonuna bir kar

küresinin içinde dans ediyormuşuz gibi bir hava vereceğim. Yani sen dönene kadar bayağı meşgul olacağım.”

“Gördün mü bak? Beni özlemeye bile vaktin olmayacak,” dedim.

“Doğru,” dedi Rachel. Sonra yürümeye devam ederken beni dürttü. “Ama sen beni özlesen iyi edersin.”

Özleyecektim zaten. Arkadaşlarımı özlemek, kendimi bildim bileli Noel geleneğimdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Babamın kamyonetini çamurlu bağlantı yolunun yan tarafına park ettiğimde, güneş tepelerin ardından yüzünü yeni yeni gösteriyordu. El frenini çektim ve en sevdiğim manzaralardan birine baktım. Noel ağaçları sürücü tarafındaki pencerenin birkaç metre ötesinden başlayıp yaklaşık dört yüz dönümlük engebeli bir araziye yayılıyordu. Kamyonetin diğer tarafında kalan arazimiz de bir o kadar genişti. Bizim arazimizin bittiği yerden itibaren başka çiftliklerin Noel ağaçları başlıyordu.

Kaloriferi kapatıp kamyonetten inince, soğuk havanın ısıracığını biliyordum. Saçlarımı sıkıca atkuyruğu yapıp şişkin kışlık montumun içine soktum ve kapüşonumu kaldırıp ipini iyice çektim.

Nemli hava reçine kokusuyla kaplıydı ve ıslak toprak ağır botlarımı aşağı çekiyordu. Cebimden telefonumu çıkarırken dallar montumun koluna sürtündü. Bruce amcamın numarasına dokundum ve iş eldivenlerimi takarken telefonu kulağımla omzumun arasına kısırdım.

Amcam telefonu gülerek açtı. “Oraya gitmen fazla uzun sürmedi, Sierra!”

“Çok hızlı sürmedim,” dedim. Oysa o virajları almak ve çamurda kaymak karşı koyamayacağım kadar eğlenceliydi.

“Endişelenme, tatlım. O tepeyi kamyonetimle defalarca dağıtmışımıdır.”

“Seni görmüştüm, eğlenceli olduğunu o yüzden biliyorum zaten,” dedim. “Her neyse, ilk balyaya vardım sayılır.”

“Birazdan orada olurum,” diyen Bruce amcam telefonu kapamadan önce, helikopter motorunun çalıştığını duydum.

Ceketimin cebinden turuncu güvenlik yeleğimi çıkarıp kollarımı deliklerden geçirdim ve göğüs kısmından aşağı doğru inen cırt cırtlı bandı tutturdum. Böylece Bruce amcam beni havadan görebilecekti.

Yaklaşık iki yüz metre öteden, bu yılın ağaçlarını kesen işçilerin elektrikli testere vızıltıları geliyordu. Kesilecek ağaçları işaretlemeye iki ay önce başlamıştık. En tepeye yakın bir dala renkli bir plastik kurdele takılırdı. Daha sonra kamyonlara yüklenirken kolayca ayırt edilebilmeleri için kurdeleler ağacın boyuna göre kırmızı, sarı ya da mavi olarak değişirdi. Etiketlenmemiş ağaçlar büyümeye bırakılırdı.

Uzaktan bana doğru gelen kırmızı helikopteri gördüm. Annem ve babam, Bruce amcanın hasat sırasında ağaçlarımızı havadan taşımaya yardım etmesine karşılık helikopteri satın alması için ona maddi destekte bulunmuşlardı. Helikopter sayesinde arazide zikzaklı bağlantı yolları açarak metrekare kaybetmekten kurtuluyorduk ve ağaçlar sahiplerine daha taze ulaştırılıyordu. Bruce amcam yılın diğer zamanlarında helikopteri kayalık kıyı şeridi boyunca turist taşımak için

kullanırdı. Hatta bazen kahramanlığa soyunup doğa yürüyüşüne çıkmış ve kaybolmuş birini bulduğu bile olurdu.

Az ötemdeki işçiler kestikleri dört beş ağacı, tren raylarına enlemesine yatırır gibi iki uzun kablonun üzerine, yan yana sıralıyorlardı. Üstlerine biraz daha ağaç ekleyip yaklaşık bir düzine ağacı bir araya topladıktan sonra, kabloları balyanın üstüne sarıp sıkıca bağlıyor ve işleri bitince ilerliyorlardı.

İşte ben, burada devreye giriyordum.

Babam bunu yapmama ilk kez geçen sene izin vermişti. İşin on beş yaşındaki bir kız için fazla tehlikeli olduğunu söylemek istediğini biliyordum ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edememişti. Ağaçları kesmeleri için tuttuğu görevlilerin birkaçı sınıf arkadaşımdı ve onların elektrikli testere kullanmasına izin veriyordu.

Helikopterin pervane gürültüsü –*pat-pat-pat-pat*– gittikçe şiddetlenerek yaklaşıyordu. Yılın ilk balyasını tutturmaya hazırlanırken, kalbimin ritmi pervaneninkine ayak uydurmuştu bile.

Eldivenli parmaklarımı esneterek ilk partinin yanında durdum. Güneşin ilk ışıkları, helikopterin camlarını turuncu bir renge boyuyordu. Helikopterin arkasından ucunda ağır, kırmızı bir kanca olan, uzun bir kablo sarkıyordu.

Helikopter yaklaşırken iyice yavaşladı ve ben yere daha sağlam basmak için botlarımı toprağa bastırdım. Pervane, üzerimde gümbürdüüyordu. *Pat-pat-pat-pat*. Helikopter, metal kancası balyalanmış ağaçların iğne yapraklarına değecek kadar alçaldı. Kolumu başımın üstüne kaldırdım ve havaya bir daire çizip Bruce amcama biraz daha yaklaşmasını işaret ettim. Helikopter birkaç santim daha alçalınca kancayı tutup kabloların altına geçirdim ve iki adım geri çekildim.

Başımı kaldırıncı Bruce amcanın bana gülümsediğini gördüm. Elimle onu işaret edince, o da başparmağını kaldırıp tamam işareti verdi ve yükseldi. Ağır balya yerden havalanırken duruşu düzeldi ve hemen uzaklaştı.

Çiftlik evimizin üzerinde asılı duran ay, hilal şeklindeydi. Üst kattaki pencereden baktığımda, gölgelerin arasına doğru uzanan engebeli araziye görebiliyordum. Çocukken burada durur ve gece vakti okyanusu izleyen bir gemi kaptanı olduğumu hayal ederdim. Rüzgârla şişen yelkenler, çoğu zaman yukarıdaki yıldızlı gökyüzünden daha karanlık olurdu.

Hasat rotasyon şeklimiz nedeniyle manzara her yıl aynı kalırdı. Kestiğimiz her ağaca karşılık toprakta beş ağaç bırakır ve yerine yeni bir fidan dikerdik. Altı yıl içinde bütün bu ağaçlar ülkenin dört bir yanına, Noel tatilinin baş süsü olacakları evlere dağıtılacaklardı.

Bu nedenle, benim Noel zamanımın farklı gelenekleri vardı. Şükran Günü'nden önceki gün, annem ve ben arabaya atlayıp güneye gider ve babamla bir araya gelirdik. Sonra Şükran Günü yemeğini Heather ve ailesiyle birlikte yerdik. Ertesi gün sabahtan akşama kadar ağaç satmaya başlar ve Noel arifesine kadar hiç durmazdık. O gece, yorgun argın, karşılıklı birer hediye alıp verirdik. “Evden uzaktaki evimiz” olan, gümüş rengi Airstream karavanımızda daha fazla hediyeye yer yoktu.

Çiftlik evimiz 1930'larda inşa edilmişti. Eski ahşap zemin ve merdivenler gecenin bir yarısı yataktan gürültü çıkarmadan kalkmayı imkânsız kılssa da ben basamakların en az gıcırdayan tarafından hiç şaşmazdım. Annem oturma

odasından seslendiğinde mutfak zeminine varmama sadece üç adım kalmıştı.

“Sierra, en azından birkaç saat uyumalısın.”

Babam evde yokken annem kanepede, televizyon karşısında uyuyakalırdı. Romantik yanım babam yokken onun, yatak odasında kendini yalnız hissettiğine inanmak isterdi. Romantik olmayan yanım ise kanepede uyuyakalmanın anneme kendini daha isyankâr hissettirdiğini düşünürdü.

Sabahlığıma iyice sarınıp kanepenin yanındaki eski terlikleri ayağıma geçirdim. Annem esneyerek yerdeki uzaktan kumandaya uzandı. Televizyonu kapatınca, oda karanlığa gömüldü.

Kanepenin yanında duran abajuru açtı. “Nereye gidiyorsun?”

“Seraya,” dedim. “Unutmayalım diye ağacı içeri taşımak istiyorum.”

Arabamızı yola çıkmadan bir gece önce yüklemek yerine, bütün çantalarımızı son bir kez daha gözden geçirebilmek için kapının yanına indirirdik. Otobana çıktıktan sonra, önümüzde geri dönülmeyecek kadar uzun bir yol olurdu.

“Sonra, doğruca yatağa,” dedi annem. Beni endişelendiren bir şey olduğunda uyuyamama lanetimi paylaşırdı. “Aksi takdirde, yarın araba kullanmana izin veremem.”

Ona hemen yatacağıma söz verip ön kapıyı kapattım ve soğuk gece havasına karşı sabahlığıma daha sıkı sarındım. Sera sıcaktı ama orada sadece yakın zamanda siyah, plastik bir kovaya aktardığım küçük ağacı alacak kadar kalacaktım. Ağacı valizlerimizin yanına koyacaktım ve Heather’la birlikte Şükran Günü yemeği yedikten sonra onu toprağa dikecektik. Böylece Kaliforniya’daki Cardinals Peak’te büyüyen küçük

ağaç çiftliğimizin altı ağacı olacaktı. Bir sonraki sene için plan daima, diktiğimiz ilk ağacı kesip Heather'ın ailesine hediye etmek olurdu.

Bunun son Noel ziyaretimiz olmaması için bir neden daha.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dışarıdan bakılınca, karavan yan yatırılmış bir termosla benziyor olabilirdi ama içi bana her zaman çok konforlu gelmişti. Bir uçta, yatağımın kenarının aynı zamanda sıralarından biri olduğu, duvara tutturulmuş bir yemek masası duruyordu. Küçük bir alana sığdırılmış lavabo, buzdolabı, ocak ve mikrodalga fırından oluşan bir mutfak ve annemle babamın daha büyük bir duşla yenilemelerine rağmen bana her geçen gün daha küçük gelen bir banyo vardı. Standart bir duş kabini olsaydı önce esneme çalışması yapmadan imkânı yok eğilip bacaklarımı yıkayamazdım. Karavanın benim yatağıma göre ters ucunda annemle babamın sadece yataklarını, küçük bir dolabı ve bir tabureyi içine alacak büyüklükteki yatak odasının kapısı vardı. Şu anda kapıları kapalıydı ama uzun yolculuğumuz sonrası dinlenen annemin horlamasını duyabiliyordum.

Yatağımın ayakucu, üzerinde ahşap bir tabak bardak dolabı bulunan mutfak dolabına değiyordu. Dolaba büyük,

beyaz bir raptiye bastırdım. Yanımdaki masada Rachel ve Elizabeth'in fotoğraf çerçeveleri duruyordu. Üst üste durmaları için çerçeveleri parlak yeşil bir kurdeleyle birbirine bağlamıştım. Evde bıraktığım dostlarımın her gün benimle olabilmeleri için kurdeleyi bir ucuna düğüm atarak elde ettiğim ilmikle raptiyeye astım.

“Kaliforniya'ya hoş geldiniz,” dedim kızlara.

Yatağımın başucuna doğru kayıp perdeyi araladım.

Bir Noel ağacı pencereye doğru devrilince çığlık attım. Biri ağacı düzeltmeye çabalarken, ağacın iğne yaprakları cama sürtündü.

Andrew, büyük olasılıkla camı kırmadığından emin olmak için dalların arasından karavana baktı. Beni görünce yanakları kızardı. Ben de duştan çıkınca tişörtümü giydiğimden emin olmak için önüme baktım. Seneler içinde birkaç kez, sabah duşumu aldıktan sonra dışarıda bir sürü liseli gencin çalıştığını unutarak havluya sarılı bir halde karavanın etrafında dolaştığım olmuştum.

Geçen yıl, Andrew bana burada çıkma teklif eden ilk ve son erkek olmuştum. Bunu pencereimin diğer tarafına yapıştırdığı bir not aracılığıyla yapmıştı. Sanırım teklifin şirin olmasını amaçlamıştı ama benim gözümde canlanan tek şey, uyuduğum yerin sadece birkaç santimetre ötesinde, karanlıkta parmak uçlarında dolaştığı olmuştum. Neyse ki ona burada çalışan biriyle çıkmamın iyi bir fikir olmadığını söyleyebilmiştim. Böyle bir kural yoktu ama annemle babam birkaç kez, kendileri de orada çalıştıkları için böyle bir durumun herkes için çok rahatsız edici olabileceğinden bahsetmişlerdi.

Annemle babam, benim yaşımdayken ve babam ailesiyle birlikte bu satış bahçesinde çalışırken tanışmışlardı.

Annemin ailesi sadece birkaç blok ötede yaşıyordu ve bir kış birbirlerine sıırıslıklam âşık olduktan sonra, babam o yaz beyzbol kampı için geri dönmüştü. Evlenip satış bahçesini devraldıktan sonra, fazladan tatil harçlığı kazanmak isteyen liseli beyzbol oyuncularını işe almaya başlamışlardı. Ben küçükken bu durum hiç sorun yaratmamıştı ama ergenliğe girmemden sonra karavanın etrafına yeni ve daha kalın perdeler asılmıştı.

Andrew'un sesini duyamasam da pencerenin diğer tarafında dudaklarını, "özür dilerim" der gibi oynattığını görebiliyordum. Nihayet ağacı doğrultmayı başardıktan sonra, alt dallarının etraftaki diğer ağaçlara değmemesi için birkaç metre geri çekti.

Geçmişteki o tuhaf anımızın yakınlığımıza engel olması için bir neden bulunmadığından, pencereyi hafifçe araladım. "Demek bu yıl da buradasın," dedim.

Andrew etrafına baktı ama konuşuyor olabileceğim başka kimse yoktu. Ellerini ceplerine sokup bana döndü. "Seni yeniden görmek ne güzel," dedi.

İşçilerin sonraki senelerde çalışmak için geri dönmesi harikaydı ama Andrew'un yanlış bir hisse kapılmasını istemezdim. "Duyduğuma göre takımdan başka oyuncular da geri gelmiş."

Andrew en yakınındaki ağaca baktı ve ondan birkaç iğne yaprak kopardı. "Evet," dedi. Yaprakları keyifsiz bir ifadeyle parmağıyla iterek yere attıktan sonra dönüp uzaklaştı.

Bu tavrının beni üzmesine izin vermek yerine, pencereyi kaydırarak iyice açtım ve gözlerimi kapadım. Dışarıdaki hava asla evdeki gibi kokmayacaktı ama elinden geleni yapıyordu. Fakat manzara çok farklıydı. Buradaki Noel ağaçları inişli

çıkışlı tepelerde büyümek yerine, toprak zemindeki metal stantlara yerleştirilmişlerdi. Buradaki bahçemiz, ufka kadar uzanan dönümlerce çiftlik arazisinden farklı olarak Oak Bulvarı'nda son bulan yarım dönümden ibaretti. Sokağın diğer tarafında bir süpermarketin boş otoparkı uzanıyordu. Şükran Günü olduğu için McGregor's Marketi bugün erken kapanmıştı.

McGregor's, ailemin burada ağaç satmaya başlamasından önce de uzun süre hizmet vermişti. Şehrin zincir olmayan tek süpermarketiydi. Geçen yıl marketin sahibi annemle babama bir sonraki gelişimizde kapanmış olabileceklerini söylemişti. Birkaç hafta önce babam geldiğini haber vermek için evi aradığı zaman, ona sorduğum ilk soru McGregor's'ın açık olup olmadığıydı. Çocukken annemle babamın ağaç satışına mola verip beni alışveriş için yolun karşısına götürmelerine bayılırdım. Seneler sonra, elime bir alışveriş listesi tutuşturup beni markete tek başıma göndermeye başlamışlardı. Son senelerde alışverişin kendisi kadar alışveriş listesini hazırlamak da benim görevim olmuştu.

Beyaz bir arabanın asfalttan yaklaşmasını izledim. Muhtemelen marketin kapanıp kapanmadığını kontrol ediyordu. Sürücü dükkânın önünden geçerken yavaşladı ve sonra hızlanarak otoparktan çıkıp yola devam etti.

Ağaçlarımızın arasından bir yerden babamın sesi duyuldu. "Kızılıcak sosunu unutmuş olmalı!"

Satış alanında beyzbol oyuncularının gülüşmelerini duydum.

Babam her yıl o gün McGregor's'tan hüsrân içinde hızla uzaklaşan sürücüler hakkında espriler yapardı. "Ama bal kabağı turtası yoksa Şükran Günü Şükran Günü olmaz ki!"

Ya da “Sanırım biri hindinin iç malzemesini unutmuş!” Çalışanlar, ona her zaman gülerек karşılık verirlerdi.

İki çalışanın, taşıdıkları büyük bir ağaçla karavanın yanından geçmelerini seyrettim. Birinin kolları ortadaki dalların arasına gömülmüştü, diğeri de gövde kısmını tutuyordu. Dal kısmını tutan işçinin tutuşunu düzeltebilmesi için kısa bir mola verdiler. Diğeri beklerken, karavana baktı ve benimle göz göze geldi. Gülümsedi ve birinci işçiye, duyamadığım ama arkadaşının da bana bakmasına neden olan bir şey fısıldadı.

Onları (ne kadar şirin olurlarsa olsunlar) etkilemek için hiçbir nedenim yoktu ama saçlarım dağınık mı diye kontrol etme isteğiyle doldum. Bu yüzden onlara kibarca el sallayıp pencereden çekildim.

Karavan kapısının önünde biri, ayakkabılarının tabanını metal basamaklara sürtüyordu. Bu yıl babam düzeni kurduğundan beri hiç yağmur yağmamasına rağmen, dışarıdaki arazide her zaman ıslak kısımlar olurdu. Ağaç stantları günde birkaç kez suyla doldurulur ve iğne yapraklara su püskürtülürdü.

“Tak-tak!”

Daha ben sürgüsünü tam açmadan, Heather kapıyı hızla çekip bir sevinç çığlığı attı. Kollarını bana doğru uzatıp beni kucaklarken, koyu renkli bukleleri zıpladı. Heyecanını tiz bir sesle dile getirmesine güldüm ve o, Rachel ile Elizabeth’in fotoğraflarına yakından bakmak için yatağımın üstünde diz çökerken, yanına gittim.

“Yola çıkmadan önce verdiler,” dedim.

Heather yukarıdaki çerçeveye dokundu. “Bu Rachel, değil mi? Paparazziden saklanması için bir neden mi var?”

“Ah, bunu anlamana çok sevinirdi,” dedim.

Heather dışarıyı görebilmek için pencereye yaklaştı. Parmağının ucuyla cama vurunca beyzbolculardan biri bizden tarafa baktı. Üstünde “ökse otu” yazılı bir karton kutuyu Üs dediğimiz yeşil-beyaz çadıra taşıyordu. Müşterileri oradan arar, diğer ürünleri ve yapay karla süslenmiş ağaçları orada sergilerdik.

Heather bana bakmadan, “Bu sene ekiptekilerin ne kadar yakışıklı olduğunu fark ettin mi?” diye sordu.

Elbette fark etmiştim ama fark etmemem daha kolay olurdu. Babam işçilerden biriyle flört ettiğim hissine kapılırsa pis kokunun beni uzak tutacağı umuduyla –ki tutardı– çocuğa iki dış tuvaleti birden temizletirdi.

Gerçi, bizim için çalışsın ya da çalışmasın buradan kimseyle çıkmak istemezdim. Kalbimi kaderin Noel sabahı paramparça edeceği bir şeyin içine neden atacaktım ki?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Karnımızı Şükran Günü yemeğiyle tıka basa doyurduktan ve Heather'ın babası yıllık “kış uykusuna yatma” esprisini yaptıktan sonra, hepimiz gelenekselleşen görevlerimiz için kolları sıvadık. Babalar –kısmen hindiye tırtıklamaya devam edebilmek için– masayı toplayıp bulaşıkları yıkayacaklardı. Anneler çok sayıdaki Noel süsü kutusunu çıkarmak için garaja gideceklerdi. Heather iki el feneri kapmak için üst kata koşarken, ben merdiven başında onu bekledim.

Ön kapının yanındaki dolaptan annemin oraya gelirken giydiği orman yeşili kapüşonlu sweatshirt'ü aldım. Göğüs kısmında kalın, sarı harflerle ODUNCU –annemin üniversitesinin maskotu– yazıyordu. Sweatshirt'ü başımdan geçirirken annelerimizin geri döndüğünü haber veren, mutfaktaki arka kapının açılma sesini duydum. Heather geliyor mu diye üst kata baktım. Annemler gelmeden ve bizden yardım istemeden sızıışmaya çalışıyorduk.

Annem, “Sierra?” diye seslendi.

Saçlarımı sweatshirt'ün yakasından kurtarıırken, “Çıkmak üzereyiz!” diye bağırdım.

Annemin kucağında içi gazete kâğıdına sarılı süslerle dolu, kocaman, şeffaf bir leğen vardı.

“Sweatshirt'ünü ödünç almamın sakıncası var mı?” diye sordum. “Babamla karavana dönerken sen de benimkini giyersin.”

“Hayır, seninki çok ince,” dedi.

“Biliyorum ama siz dışarıda bizim kadar uzun kalmayacaksınız,” dedim. “Ayrıca, hava o kadar soğuk bile değil.”

“Ayrıca,” dedi annem iğneleyici bir sesle, “bunu buraya gelmeden önce düşünmen gerekirdi.”

Ben sweatshirt'ünü çıkarmaya davranınca, çıkarmamamı işaret etti.

“Bir dahaki sene, kalıp bize yardı...” diyordu ki cümlesi yarım kaldı.

Gözlerimi merdivene çevirdim. Annem, seneye ağaç satış bahçesini açıp açmamak konusunda babamla yaptıkları konuşmaları ya da Bruce amcamla ettikleri sohbetleri duyduğumu bilmiyordu. Anlaşılan en doğrusu, bu hamleyi iki sene önce yapmış olmalarıydı ama herkes işlerin yeniden düzeleceğini umuyordu.

Annem plastik leğeni oturma odasındaki halının üstüne bırakıp kapağını açtı.

“Elbette,” dedim. “Seneye mutlaka.”

Heather basamakları, senede sadece bir akşam giydiği rengi solmuş kırmızı sweatshirt'ü içinde, atlaya atlaya indi. Sweatshirt'ün kol ağızları eskimiş, yakası sünmüştü. Onu büyükbabamın cenazesinden kısa süre sonra, Heather'ın annesinin bizi neşeleneyim diye götürdüğü ikinci el mağazasında

bulmuştuk. Heather'ı bu sweatshirt'le görmek, bana hep buruk bir sevinç yaşıtıyordu. Büyükanneyle büyükbabamı ne kadar özlediğimi ve Heather'ın benim için ne değerli bir arkadaş olduğunu hatırlatıyordu.

Heather merdivenin son basamağında durdu ve aralarında seçim yapmam için mor ve mavi renkli iki küçük el fenerini önüme uzattı. Mor olanı alıp cebime attım.

Annem, kardan adam şeklindeki bir mumu saran gazete kâğıdını açtı. Heather'ın annesi süsleme planlarını tarihte ilk kez değiştirmediyse, o mum ön taraftaki banyoya gidecekti. Heather'ın babasının geçen yıl sadece bir saniye yakması sonucu fitili kararmıştı. Yanık mum kokusu alan annesi, babası mumu söndürene kadar tuvaletin kapısını yumruklamıştı. "O süs mumu!" diye bağırmıştı. "Süslemeler yakılmaz!"

Annem önce mutfığa, sonra bize baktı ve "Tüymek istiyorsanız, bir an önce çıkın," dedi. "Annen bu yılın çirkin Noel kazağı yarışmasında giyeceği kazağı arıyor. Anlaşılan, şampiyon olacak kazağı bulmuş."

"Ne kadar kötü?" diye sordum.

Heather burnunu kırıştırdı. "Annem kazanamazsa, jürinin 'korkunçluk' anlayışından şüphe duyarım."

Arka kapının açıldığını duyunca, kendimizi ön kapıdan dışarı atıp kapıyı arkamızdan kapattık.

Kapı paspasının yanında bahçeden taşıdığım küçük çam ağacı duruyordu. Daha önce ağacı plastik kovaşından çıkardığım için kökleri şimdi bir çuval bezine sarılıydı.

"Onu yolun ilk yarısında ben taşıyayım," dedi Heather. Basketbol topu büyüklüğündeki torbayı alıp kolunun kıvrımına yerleştirdi. "Sen de şu yanında getirdiğin küreğimsi şeyi taşırsın."

Bahçe malasını aldım ve yola koyulduk.

Cardinals Peak yolunu yarılamadan, Heather, taşıdıklarımızı değiş tokuş etme zamanının geldiğini söyledi. El fenerimi arka cebime sokup ağacı devraldım.

Heather, “Tuttun mu?” diye sordu. Başımla onay verince malayı elimden aldı.

Ağacı rahat tutabileceğim bir pozisyona kaydardım ve bölgenin yerlilerinin büyük bir şirinlikle dağ olarak adlandırdığı tepeye tırmanmaya başladık. Varış noktamıza kadar kendi etrafında üç kez dönecek olan toprak bağlantı yolunun ortasından yürüdük. Ay bu akşam kesilmiş tırnağa benziyor, tepenin bu yüzünü zar zor aydınlatıyordu. Diğer tarafa dolaşınca el fenerlerimize daha fazla ihtiyacımız olacaktı. Şimdilik fenerleri çalılıkları hışkırdattıklarını duyduğumuz küçük şeyleri kaçırmak için kullanıyorduk.

“Pekâlâ, demek birlikte çalıştığın erkekler yasak bölge,” dedi Heather kafasında süregelen bir tartışmaya devam edermiş gibi. “Madem öyle... bilirsin işte... birlikte zaman geçirebileceğin diğer insanlar konusunda beyin fırtınası yapmama yardım et.”

Güldüm ve arka cebimden dikkatle çıkardığım el fenerinin ışığını Heather’ın yüzüne tuttum. “Ah, sen ciddiymişsin.”

“Evet!”

“Hayır,” dedim. Yüzünü tekrar kontrol ettim. “Hayır! Her şeyden önce, ay boyunca meşgul olacağız, hiç zaman yok. İkinci olarak –ki bu daha önemli– bir ağaç satış bahçesindeki bir karavanda yaşıyorum. Her ne söyler ya da yaparsam, babam burnumun dibinde oluyor.”

“Yine de denemeye değer,” dedi.

İğne yapraklarını yüzümden uzak tutmak için ağacı yana eğdim. “Ayrıca, Devon’ı Noel ertesinde terk etmen gerektiğini bilseydin, ne hissederdin? Bence korkunç hissederdin.”

Heather küçük malayı arka cebinden çıkardı ve yürürken bacağına vurmaya başladı. “Hazır konu açılmışken, planım bu zaten.”

“Ne?”

Tek omzunu kaldırdı. “Bak, senin bir ilişkinin nasıl olması gerektiği konusunda yüksek standartların var, bu yüzden sana...”

“Neden herkes standartlarımın yüksek olduğunu düşünüyor? Hem bu ne demek ki?”

“Hemen asabileşme,” diyen Heather güldü. “Standartların seni sevme nedenlerimden biri. Senin sağlam... nasıl desem, bir ahlaki temelin var ve bu harika. Ama Noel’den sonra erkek arkadaşını terk etmeyi planlayan bir insana kendini kötü hissettiriyor. Bilirsin işte, karşılaştırdınca yani.”

“Kim bir ay öncesinden ayrılık planı yapar ki?” diye sordum.

“Şey, Şükran Günü’nden hemen önce yapmak acımasızlık olurdu,” dedi. “Ailesiyle yemek yerken ne diyecekti? ‘Kalbim kırıldığı için şükürler olsun,’ mu?”

Bunu düşündüğüm birkaç dakika boyunca hiç konuşmadık. “Sanırım ayrılık için hiçbir zaman iyi değildir ama bazı zamanların daha kötü olduğu konusunda haklısın. Bunu ne zamandır düşünüyorsun?”

“Cadılar Bayramı’nın öncesinden beri,” dedi. “Ama kostümlerimiz o kadar güzeldi ki!”

Tepenin etrafını dolaşırken ay ışığı etkisini iyice kaybedince, fener ışıklarını ayaklarımıza doğru tuttuk.

“Yani, kötü biri değil,” dedi Heather. “Yoksa tatil süresince onunla birlikte takılmayı düşünmezdim bile. Akıllı –her ne kadar öyle davranmasa da– ayrıca nazik ve şirin. Ama bazen çok... sıkıcı olabiliyor. Ya da belki de dünyadan bihaber demek daha doğru. Ne bileyim işte!”

Bir başkasının ayrılık nedenlerini asla yargılamazdım. Herkes farklı şeyler ister ya da farklı şeylere ihtiyaç duyardı. Ayrıldığım ilk insan, Mason, akıllı ve komikti ama aynı zamanda bana fazla düşkündü. Her ne kadar bana ihtiyaç duyulmasını istesem de bu, insanı çok çabuk yoran bir şeydi. İstendiğimi hissetmenin daha iyi geldiğini öğrenmiştim.

“Sıkıcı derken?” diye sordum.

“Şöyle ifade edeyim,” dedi. “Sana sıkıcılığını tarif edecek olsaydım, ağızından çıkacak kelimeler bile ondan daha heyecan verici olurdu.”

“Gerçekten mi?” dedim. “O zaman onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“İşte bu yüzden buradayken bir erkek arkadaşına ihtiyacın olacak,” dedi. “Böylece iki çift birlikte takılabiliriz. Ve o zaman benim Devon’la randevularım o kadar sıkıcı geçmez.”

Burada, ucunda bir son kullanma tarihi olduğunu bile bile, biriyle görüşmeye başlamanın ne kadar tuhaf olacağını düşündüm. Bunu isteseydim, geçen yıl Andrew’a evet diyebilirdim.

“Çifte buluşma teklifini geri çevireceğim,” dedim. “Ama yine de sağ ol.”

“Bana teşekkür etmek için acele etme,” dedi. “Muhtemelen çok yakında konuyu yine açarım.”

Bizi Cardinals Peak'in tepesine iyice yaklaştıran bir sonraki dönüşün ardından, gittikçe daralan toprak yoldan çıkıp diz hizasındaki otların arasına daldık. Heather el fenerini öne ve arkaya doğru sallıyordu. Sesinden tavşan olduğunu düşündüğüm ufak bir hayvan, sekerek uzaklaştı.

Yaklaşık on adım sonra otlar büyük ölçüde azaldı. Ortalık Beş Noel ağacını aynı anda görebilmek için çok karanlıktı ama Heather'ın el fenerinin ışığı ilk ağacı aydınlatınca, kalbim ısıniverdi. Heather fenerin ışığını ağaçların hepsini görebileceğim şekilde hareket ettirdi. Birbirlerinin güneş ışığını kesmemeleri için ağaçları birkaç metre arayla dikmiştik. En uzunları daha şimdiden beni birkaç santim geçmişti ve en kısılları bel hizama ancak geliyordu.

"Selam, çocuklar," dedim aralarında yürürken. En yeni ağacı kucağımdan bırakmadan, boştaki elimle diğerlerinin iğne yapraklarına dokundum.

"Geçen hafta sonu buraya geldim," dedi Heather. "Bu akşamki işimizi kolaylaştırmak için yabancı otları temizleyip toprağı biraz havalandırdım."

Çuval bezine sarılı ağacı toprak zemine bırakıp Heather'a döndüm. "Küçük Çiftçi Kız olmak yolunda ilerliyorsun."

"Pek sayılmaz," dedi. "Ama geçen sene o karanlıkta yabancı otları ayıklamamız çok uzun sürdü, bu yüzden..."

"Her halükârda bunu yaparken keyif almışsın gibi davranacağım," dedim. "Ve nedeni ne olursa olsun, muhteşem bir arkadaş olmasaydın bunu asla yapmazdın. O nedenle teşekkür ederim."

Heather kibarca başını eğdi ve malayı bana uzattı.

En kusursuz noktayı bulmak için etrafıma baktım. Bana göre yeni bir ağaç aşağıda olanları en iyi görebileceğı yere

dikilmeliydi. Heather sayesinde yumuşamış olan toprakta diz çöküp kökleri içine alacak büyüklükte bir çukur kazmaya başladım.

Bu yürüyüşü yaptığımız son iki yılda, ağacı sırayla taşımıştık. Öncesinde ağaçları buraya Heather'ın kırmızı çekçeğiyle taşırdık. Burası benim küçük ağaç çiftliğim, ailem kuzeye geri döndükten sonra bir parçamı burada bırakmanın bir yolu olmuştu.

Acaba önümüzdeki yıl da en yaşlı ağacı kesme şansını bulabilecek miydim?

Bu sene acabalara boğulmak yerine, kusursuz olmalıydı. Ancak o acabalar yaptığım her şeyde etrafımdaydı. Bu anların tadını *son sefer mi*, diye düşünmeden çıkarmayı nasıl başaracağımı bilmiyordum.

Çuval bezini bir arada tutan ipi çözdüm. Kumaşı açınca, hâlâ evden birlikte geldiği toprakla kaplı olan kökler oldukları yerde kaldı.

“Bu yürüyüşleri özleyeceğim,” dedi Heather.

Ağacı çukura yerleştirip kökleri parmaklarımla yaydım.

Heather yanıma çömeldi ve çukuru yeniden toprakla doldurmama yardım etti. “En azından bir yılımız daha var,” dedi.

Ona bakmaya cesaret edemeyerek ağacın dibine bir avuç daha toprak serptim. Ellerimdeki toprağı silkeledikten sonra yere oturdum. Dizlerimi göğsüme çektim ve karanlık tepeden aşağıdaki şehir ışıklarına baktım. Heather hayatı boyunca orada yaşamıştı. Benim buraya yıllık ziyaretlerim çok kısa olsa da kendimi burada da büyümüşüm gibi hissediyordum. Derin bir nefes verdim.

“Sorun ne?” dedi Heather.

Ona baktım. “Bir yılımız daha olmayabilir.”

Bana alnını kırıştırarak baktı ama bir şey demedi.

“Bana söylemiyorlar,” dedim. “Ama bir süredir annemle babamın konuşmalarına kulak misafiri oluyorum. Önümüzdeki yıl da gelmeyi haklı gösterecek bir nedenleri olmayabilir.”

Heather bakışlarını şehre çevirdi.

Sezon başlayıp bütün ışıklar açıkken, bu yükseklikten ağaç satış bahçemizi görmek kolaylaşmıştı. Yarından itibaren ağaçlarımızı beyaz ışıklardan oluşan bir dikdörtgen çevreleyecekti. Ama bu akşam yaşadığım yer, gelip geçen arabaların farlarının aydınlattığı uzun bir yolun yanındaki karanlık bir yamadan ibaretti.

“Bu seneki satışlar durumu netleştirecek,” dedim. “Annemle babamın da burada olmayı en az benim kadar istediklerini biliyorum. Öte yandan, Rachel ve Elizabeth benim Noel’de Oregon’da kalmam fikrine bayıldılar.”

Heather yere, yanıma oturdu. “Sen benim en yakın arkadaşlarımdan birisin, Sierra. Ve Rachel ile Elizabeth’in de aynı şekilde hissettiğini bildiğim için onları suçlayamam ama yılın geri kalan kısmında hep onlarlasın. Senin ve ailenin Noel tatilimin bir parçası olmadığınızı düşünemiyorum bile.”

Heather’la son sezonumu ben de kaçırmak istemiyordum. Bu, en başından beri beklediğimiz bir şeydi. Lisedeki son senemizi büyük bir heyecanla konuşurduk.

“Ben de öyle hissediyorum,” dedim. “Demek istediğim, evde Noel’in nasıl olacağını merak ediyorum. Okulla internet üzerinden uğraşmak zorunda kalmadan, aralık ayına özgü şeyleri, yaşadığım yerde yapmanın mesela.”

Heather uzun uzun yıldızlara baktı.

“Ama seni ve bütün bunları çok özlerim,” dedim.

Gülümsediğini gördüm. “Belki de bir kereliğine ben oraya gelir ve tatilde *seni* ziyaret ederim.”

Başımı omzuna yaslayıp etrafa baktım. Yıldızlara ya da şehre değil, uzaklara.

Heather, başını başıma yasladı. “Bunun için şimdi endişelenmeyelim,” dedi ve birkaç dakika boyunca ikimiz de sustuk.

Bir süre sonra, tekrar en küçük ağacımıza döndüm. Etrafındaki toprağı bastırdım ve ince gövdesinden yukarı doğru biraz toprak ekledim. “Ne olursa olsun, bu senenin ekstra özel olmasını sağlamalıyız,” dedim.

Heather ayağı kalkıp şehre baktı. Elimi uzattım, kalkmama yardım etti. Elini bırakmadan yanında durdum.

“Bu ağaçları ışıklandırsak ve aşağıdaki herkes tarafından görülebilseler ne müthiş olurdu,” dedi.

Güzel bir düşünce, arkadaşlığımızı insanlarla paylaşmanın hoş bir yolu olurdu. Yatağımın başucundaki perdeyi açar ve her gece onlara bakarak uykuya dalardım.

“Ama tırmanırken baktım. Buraya kadar elektrik çekebileceğimiz hiçbir yer yok.”

Güldüm. “Bu kasabanın doğası zamanın o kadar gerisinde ki.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gözlerim hâlâ kapalı bir halde, annemle babamın karavandan çıkıp kapıyı kapattıklarını duydum. Sırtüstü dönüp derin bir nefes aldım. Tek istediğim, fazladan birkaç dakikaydı. Yataktan çıkınca, günler domino taşları gibi peş peşe devrilecekti.

Açılış gününde annem her zaman harekete geçmeye hazır bir şekilde uyanırdı. Ben daha çok babama benzerdim ve ağır botlar geçirmiş olduğu ayaklarını dışarıdaki toprak zeminde Üs'se doğru sürdüğünü duyabiliyordum. Oraya varınca gümüş rengi büyük kahve makinesinin ve su ısıtıcısının fişlerini takacak, müşterilere ikram etmek için hazırladığımız çay ve toz çikolata paketlerini düzenleyecekti. Ancak kahvenin ilk sıcak damlaları onun termosuna dolacaktı.

Başımın altındaki silindir biçimli yastığı alıp göğsüme bastırdım. Heather'ın annesi çirkin Noel kazağı yarışmasına katıldıktan sonra –ki yarışmayı son altı yıl içinde iki kez kazanmıştı– kazakların kollarını kesip onları uzun, yuvarlak

yastıklara dönüştürürdü. Kolların içini pamukla doldurup, iki ucunu dikerdi. Bir kolu kendi ailesine saklardı, diğeri ise benim olurdu.

Dün gece aldığım yastığı bir kol boyu mesafede tuttum. Dirseğin olduğu yerde lacivert bir dikdörtgenin bulunduğu, yosun yeşili bir ipten örülmüştü. O dikdörtgenin içindeki mor burunlu, uçan ren geyiğinin etrafında kar taneleri uçuşuyordu.

Yastığa sıkıca sarılıp gözlerimi kapadım. Dışarıda birinin karavana doğru yaklaştığını duydum.

“Sierra buralarda mı?” diye sordu Andrew.

“Şu anda değil,” dedi babam.

“Ah, tamam,” dedi Andrew. “Birlikte çalışırsak işi daha hızlı bitiririz diye düşündüm.”

Yastığa daha sıkı sarıldım. Andrew’un beni dışarıda bekliyor olmasına hiç ihtiyacım yoktu.

“Sanırım hâlâ uyuyor,” dedi babam. “Ama tek başına yapacak bir iş arıyorsan tuvaletlerin el dezenfektanlarını kontrol edebilirsin.”

İşte benim babam!

Üs’sün önünde dururken, henüz tam anlamıyla uyanamamıştım ama yılın ilk müşterilerini karşılamaya hazırdım. Bir baba ve yedi yaşlarındaki kızı arabalarından indiler. Baba gözleriyle ağaçları tararken, elini kızının başının üstüne koydu.

“Bu kokuyu çok severim,” dedi baba.

Gözleri tatlı bir masumiyetle ışıldayan kız, öne doğru bir adım attı. “Noel kokuyor!”

Noel kokuyor. Bu, pek çok insanın, sözcükler yol boyunca söylenmeyi beklemiş gibi, bahçeye ilk geldiklerinde söyledikleri cümleydi.

Babam muhtemelen biraz daha kahve alma umuduyla iki ağacın arasında belirdi. Önce aileyle merhabalaştı, sonra yardım edebileceğimiz bir şey olursa bizden birine seslenmelerini rica etti. Andrew başında eski püskü bir Bulldoglar takımı şapkası ve omzuna attığı bir sulama hortumuyla yanımdan geçti. Ailenin babasına hazır olduklarında ağaçlarını arabaya taşımaktan mutluluk duyacağını söyledi. Benden tarafa bakmadı bile –babam sağ olsun– ve gülmek için kendimi zor tuttum.

Babam termosunu yeniden doldururken, “Kasa çekmecen hazır mı?” diye sordu.

Parlak kırmızı süsler ve taze yeşilliklerle süslenmiş kasanın arkasına geçtim. “İlk satışımızı kime yapacağımızı merakla bekliyor.”

Babam bana üstü bir Paskalya yumurtası gibi pastel renkte kıvrımlar ve düz çizgilerle süslü, en sevdiğim fincanımı uzattı (buralarda Noel diye haykırmayan bir şeylerin de olması gerektiğini düşünüyordum). İçine biraz kahve koyduktan sonra, bir toz çikolata paketini açıp üstüne boşalttım. Sonra küçük bir naneli baston şekerin paketini açıp karıştırmak için onu kullandım.

Babam tezgâha yaslanıp bakışlarını Üs’teki malların üzerinde dolaştırdı. Termosuyla, spreyleme işini o sabah tamamladığı kar beyazı ağaçları işaret etti. “Sence şimdilik bu kadar yeter mi?”

İncelen baston şekerin üstündeki çikolata tozunu yalayıp şekeri tekrar fincanın içine koydum. “Yeterince var,” dedim

ve kahvemden ilk yudumumu aldım. Tadı naneli ucuz mo-kaya benziyor olabilirdi ama iş görürdü.

Bir süre sonra ilk baba kız Üs'ten içeri girip kasanın önünde durdular.

Tezgâhın üzerinden küçük kıza doğru eğildim. “Hoşuna giden bir ağaç buldun mu?”

Hevesle başını salladı ve eksik dişini açıkta bırakan enfes bir gülümsemeyle, “Hem de kocaman!” dedi.

Yılın ilk satışıydı ve heyecanımın yanı sıra bu yıl bir yılı daha kurtaracak kadar satış yapma umudumu bastırmakta güçlük çekiyordum.

Baba, tezgâhın üstünden bir ağaç etiketi uzattı. Arkasında Andrew'un, ağaçlarını gövde kısmı önde olacak şekilde büyük, plastik bir varilin içine doğru ittiğini görebiliyordum. Varilin diğer ucunda kırmızı beyaz renkli bir ağ vardı. Babam gövdeyi tuttu ve ağacın geri kalanını ağla birlikte dışarı çekerek dalların açılan ağla sarılmasını sağladı. İş bittiğinde dallar güvenli bir şekilde yukarı doğru katlanmıştı. Babam ve Andrew ağacı ağın içinde büktiler ve ucunu kesip serbest bırakarak tepede bir düğümle bağladılar. Süreç Heather'ın annesinin kazak kollarından yastık yapmasına benziyordu ama sonuç çok daha az çirkindi.

İlk ağacımızın ücretini aldıktan sonra ikisine de “Mutlu Noeller!” dedim.

Öğle saati geldiğinde bacaklarım ağaç yüklemekten ve kasanın arkasında saatlerce ayakta durmaktan yorgun düşmüştü. Birkaç gün içinde bu duruma alışırdım ama Heather Şükran Günü yemeğinden kalanlarla doldurduğu bir torbayla çık-

gelince, ona minnet duydum. Annem bizi karavana kışkış-ladı ve masaya oturur oturmaz Heather'ın yaptığı ilk şey, perdeleri ardına kadar açmak oldu.

Kaşlarını kaldırarak, "Manzaramızı güzelleştirmeye çalışıyorum," dedi.

Bu işareti beklermiş gibi, beyzbol takımından iki çocuk omuzlarında büyük bir ağaçla karavanın yanından geçti.

"Hiç utanmıyorsun," dedim, hindili yaban mersinli sandviçimin paketini açarken. "Unutma, Noel bitene kadar Devon'lasın."

Heather bacaklarını aynı zamanda yatağım olan sıraya toplayıp bağdaş kurdu ve sandviçini açtı. "Dün gece aradı ve yirmi dakika boyunca postaneye gitmesiyle ilgili bir hikâye anlattı."

"Demek sohbet etmek konusunda çok iyi değil." Sandviçimden ilk ısırığımı aldım ve dilime yayılan Şükran Günü lezzeti karşısında zevkle iç geçirdim.

"Anlamıyorsun. Aynı hikâyeyi geçen hafta da anlatmıştı ve o zaman da çok manasızdı." Ben gülünce ellerini havaya kaldırdı. "Çok ciddiylim! Sırada önünde duran aksi, yaşlı kadının Alaska'ya bir kutu istiridye göndermeye çalışması zerre kadar umurumda değil. Sen olsan ne yapardın?"

"Alaska'ya istiridye gönderir miydin diye mi soruyorsun?" Uzanıp saçının ucunu çektim. "Acımasızlık ediyorsun."

"Dürüst davranıyorum. Ama acımasızlık konusunu açmak istiyorsan, senden *çok fazla* hoşlandığı için terk ettiğin şu çocuktan bahsedebiliriz. Bir insanın ruhunu ezip geçmek diye ona denir."

"Mason mı? Onu bırakma nedenim, üstüme çok fazla düşmesiydi!" dedim. "Tatilde beni görmek için trene atlayıp

buraya gelmekten bahsediyordu. Bu geçen yazın başında oldu ve daha birkaç haftadır çıkıyorduk.”

“Aslında çok şeker,” dedi Heather. “Daha o zamandan bir ayı sensiz geçiremeyeceğini anlamış demek. Mesela Devon’ın hikâyelerinden bir ay uzak kalmak, bana çok iyi gelebilir.”

Heather, Devon’la çıkmaya başladığında ona sırlıslıkla âşıktı ve bu sadece birkaç ay önceydi.

“Her neyse,” dedi, “o nedenle sen buradayken çifte buluşma yapmalıyız. Öylesine bir şey de olabilir, âşık olmak zorunda değilsin.”

“Bunu bildiğim iyi oldu,” dedim. “Teşekkürler.”

“Ama en azından konuşacağım birileri daha olur.”

“Siz ikiniz dışarı çıkarken yanınızda sap gibi kalmanın benim için hiçbir sakıncası yok,” dedim. “Hatta istiridye konusunu açarsa sözünü keserim. Ama bu yıl karışıma bir erkeği eklemekten de yeterince stresliyim.”

Birkaç ağaç öteden, Andrew ve takımdan bir başka çocuk bize bakıyorlardı. Gülüşüyor ve konuşuyorlardı ama biz onları fark edince ne sustular ne de gözlerini kaçırdılar.

“Yemek yememizi mi seyrediyorlar?” dedim. “Çok hüznü.”

Andrew büyük olasılıkla babam oralarda mı diye, omzunun üstünden arkaya baktı ve bize el salladı. Ben daha ona karşılık versem mi vermesem mi diye düşünmeden, babam işlerinin başına dönmeleri için seslendi. Ben de fırsattan istifade perdeyi kapattım.

Heather kaşlarını kaldırdı. “Pekâlâ, seninle hâlâ ilgileniyormuş gibi *görünüyor*.”

Başımı hayır der gibi salladım. “Bak, kişinin kim olduğu fark etmez, babam gözünü üstümüzden ayırmazken beladan

başka bir şey olmaz. Buna değecek bir erkek var mı? Çünkü bu pencerenin dışındakilerin arasında öyle biri yok.”

Heather parmaklarını masaya vurdu. “Burada çalışmayan biri olmalı... Babanın tuvalet temizleme işine koşamayacağı biri.”

“Buradayken kimseyle çıkmak istemediğimi söylediğim kısmı işitmedin galiba?”

“İşittim,” dedi Heather. “Ama duymazdan geliyorum.”

Elbette. “Pekâlâ, sırf zaten tartışıyoruz diye söylüyorum, biriyle ilgilendiğimi varsayalım. Ki ilgilenmiyorum. Sence bir ay sonra hayatından çıkacağımı bile bile, ne tür bir erkeğe cazip gelebilirim?”

“Konuyu açman şart değil,” dedi Heather. “Bunun anlaşmanın bir parçası olduğu zaten ortada ve pek çok çift bir ay bile bir arada kalmıyor. Bu yüzden bunun için endişelenme. Bunu bir tatil kaçamağı olarak düşün.”

“Tatil kaçamağı mı? Bunu gerçekten söyledin mi?” Gözlerimi devirdim. “Yılın bu zamanı Hallmark Kanalı’ndan uzak durmalısın.”

“Bir düşünsene, zaten bir bitiş tarihi olduğu için sıfır baskı içeren bir ilişki. Ve eve döndüğün zaman arkadaşlarına anlatacak harika bir hikâyen olur.”

Bu tartışmadan galip çıkamayacağımı anlamıştım. Heather, Rachel’dan bile daha inatçıydı ve bu az buz bir şey değildi. Tek seçenek bir şeyleri, artık çok geç olduğu için mümkün olmaktan çıkacak kadar ertelemektir.

“Düşüneceğim,” dedim.

Dışarıdan iki tanıdık kadın gülüşü duyunca perdeyi açıp baktım. Kasabayı Güzelleştirme Derneği’nden orta yaşlı kadınlar, kucaklarında posterlerle Üs’e doğru yürüyorlardı.

Sandviçimin geri kalanını yanıma almak üzere paketledikten sonra Heather'ı kucakladım. "Bir tatil Romeo'su için gözümü açık tutacağım ama artık işimin başına dönmeliyim."

Heather da sandviçini sarıp torbaya koydu. Peşim sıra karavandan inip arabasına yürüdü. "Ben de gözümü açık tutacağım!" diye seslendi.

İçeri girdiğimde dernekten gelen kadınlar tezgâhın başında annemle sohbet ediyorlardı. Kadınlardan daha yaşlı ve kırılmış saçlarını uzun bir örgüyle toplamış olanın elinde, üzerinde Noel ışıklarıyla süslü bir çöp kamyonu resmi bulunan bir poster vardı. "Bunlardan birkaçını asabilerseniz, kasaba size minnettar kalır. Noel geçit törenimiz bu sene daha da büyük olacak! Kimsenin kaçırmamasını istemeyiz!" dedi.

"Elbette," dedi annem. Saçı örgülü kadın tezgâhın üstüne dört poster bıraktı. "Sierra onları bu öğleden sonra asar."

Zimba makinesini almak için tezgâhın altına eğildim. Posterlerle dükkândan çıkarken, gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Süslü bir çöp kamyonunun daha fazla insan çekeceğinden çok emin değildim ama küçük kasaba hissini desteklediği kesindi.

Ben küçükken, Heather'ın ailesi beni birkaç kez geçit törenine götürmüştü ve itiraf etmeliyim, çok eğlenmiştim. Son zamanlarda televizyonda gördüğüm geçit törenleri New York ya da Los Angeles'takilerle sınırlıydı ve o geçit törenlerinde Pug Sahipleri Topluluğu, Kütüphane Dostları ya da sokaklarda country tarzı Noel şarkıları çalarak dolaşan traktörlere pek rastlanmıyordu. Gerçi Oregon'daki kasabamızda bir benzerinin yapıldığını tahmin edebiliyordum.

Son posteri de dört köşesinden zımbalayarak bahçenin girişindeki bir lamba direğine tutturdum. Elimi posterin alt ucunda dolaştırırken, arkamdan Andrew'un sesini duydum.

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

Omuzlarım gerildi. “Hallettim.”

Alt köşelere iki zımba daha bastım. Sonra geri çekildim ve Andrew'un uzaklaşmasına yetecek kadar bir süre, eserimi inceler gibi yaptım. Arkamı dönünce benimle değil bizim yaşlarımızda, Andrew'dan birkaç santim daha uzun, muhteşem bir delikanlıyla konuştuğunu gördüm. Delikanlı bir eliyle bir ağacı dik tutarken, diğeriyle gözüne giren saçlarını yana itti.

“Sağ ol ama hallederim,” deyince Andrew yoluna devam etti.

Delikanlı bana bakıp sol yanağındaki güzel gamzeyi açığa çıkaracak şekilde gülümsedi. Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissederek bakışlarımı yere indirdim. Midemde bir kıpırdanma olmuştu. Derin bir nefes alarak kendime şirin bir gülümsemenin bir insan hakkında çok şey anlatmadığını hatırlattım.

“Burada mı çalışıyorsunuz?” Yumuşak sesi, bana büyükanneyle büyükbabamın tatillerde çaldığı eski duygusal şarkıları anımsattı.

Başımı kaldırırken, kendime profesyonel davranmam gerektiğini hatırlattım. “İhtiyacınız olan her şeyi buldunuz mu?”

Gülümsemesi de gamzesi de yerli yerinde duruyordu. Saçlarımı kulaklarımın arkasına iterken kendimi gözlerimi onunkilerden kaçırmamak için zor tutuyordum. Ve ona bir adım yaklaşmamak için.

“Buldum,” dedi. “Teşekkürler.”

Bana neredeyse süzer gibi bakışı, yanaklarımın ısınmasına neden oldu. Boğazımı temizleyerek gözlerimi ondan kaçırdım ama tekrar baktığımda, omzunda hiç zorlanmadan taşıdığı ağaçla uzaklaşmaya başlamıştı bile.

“Kırmızının ne güzel bir tonu, Sierra.”

Lamba direğinin yanında duran Andrew, başını iki yana sallayarak bana bakıyordu. Alaycı bir cevap yaptırmak istedim ama dilimin bağı henüz çözülmemişti.

“Gamzelerin aslında bir kusur olduğunu biliyor muydun?” diye devam etti. “Yüzünde olması gerekenden daha kısa kalan bir kas var demek. Düşününce, bayağı iğrenç aslında.”

Ağırlığımı diğer bacağıma aktarırken Andrew’a en iyi *söyleyeceklerin bitti mi*, bakışımı attım. Belki istediğimden daha acımasız bir bakış olmuştu ama kalbimi bu tür bir kıskançlıkla kazanabileceğini sanıyorsa, kafasına bir tokmak inmesine ihtiyacı var demekti.

Zimba tabancasını tezgâha geri götürüp bekledim. Belki de gamzeli çocuk süsleme ya da ekstra uzun ağızlı sulama kaplarımızdan almak için geri gelirdi. Belki küçük ışıklara ya da ökse otuna da ihtiyacı vardı. Ama sonra kendimi aptal gibi hissettim. Daha az önce Heather’a buradayken – çok yerinde nedenlerle– hiçbir ilişkiye girmek istemediğimi söylemiştim ve o nedenler hâlâ geçerliydi. Buraya da bir aylığına gelmiştim. Bir ay! Birisiyle bir ilişkiye başlayacak zamanım ya da isteğim yoktu.

Yine de fikir içime kök salmıştı bir kere. Belki de biteceği baştan belli olan küçük bir flörte hayır demezdim. Belki de onunla birkaç haftadan daha uzun zaman geçirmeyeceğimi

–geçiremeyeceğimi– bilince, arkadaşlarımdan dediği gibi kusurları çok fazla büyütmezdim. Çok hoş gamzeli yakışıklı bir çocuksa, ne mutlu! Hem onun için, hem benim için.

O öğleden sonra Heather’a bir mesaj çektim: Tatil kaçamağı dediğin şey tam olarak neleri kapsıyor?

ALTINCI BÖLÜM

Güneş daha yeni doğmuştu ama beni iki mesaj bekliyordu.

İlki, akli başında insanlar ya finaller ya da Noel alışverişleriyle uğraşırken, kış balosu planlamanın ne çok iş demek olduğundan yakınan Rachel'dandı. Orada olsaydım, beni yardım etmeye kolayca ikna edebileceğini biliyordum ama yaklaşık bin beş yüz kilometre uzaktan yapabileceğim çok fazla şey yoktu. Neyse ki satış bahçesindeki işimi ödevlerle dengelemek çok zor olmuyordu. Öğretmenlerim sınıf notlarını ve görselleri bana gönderiyorlardı, ben de işler biraz yavaşlayıp internete girebildiğim zaman ödevlerimi yapıyordum. Haftada bir Mösyö Cappeau'yla konuşmak dünyanın en eğlenceli şeyi olmayacaktı ama en azından Fransızca notumun sözlü kısmı konusunda pratiksiz kalmayacaktım.

Yatağında otururken, Heather'dan gelen ikinci mesajı okudum: Lütfen bana tatilde erkek arkadaş edinme konusunda ciddi olduğunu söyle. Devon bütün akşamı hayallerindeki fut-

bol takımını anlatarak geçirdi. Kurtar beni. Onu hayalî bir kız arkadaş düşünmek zorunda bırakmak üzereyim!

Mesaj yazarak ayağa kalktım: Dün gerçekten çok tatlı bir çocuk ağaç almaya geldi.

Duşa giderken Heather'dan cevap geldi: Detaylar lütfen!

Pijama altımın düğümünü açmadan bir mesaj daha yazdı: Boş ver! Öğle yemeği getirdiğim zaman anlatırsın.

Duştan sonra gri bir sweatshirt ve kot pantolon giydim. Saçlarımı tepeden atkuyruğu yaptım ve birkaç tutamı yüzümün iki yanına dökülecek şekilde serbest bıraktım. Biraz makyaj yaptıktan sonra, sabahın serin havasına çıktım. Annem Üs'sün tezgâhının arkasındaydı ve kasaya bozuk para koymakla meşguldü. Beni görünce, içine baston şeker atılmış, dumanı tüten Paskalya yumurtası fincanımı işaret etti.

“Ne zamandır ayaktasın?” diye sordum.

Annem kendi içeceğini hafifçe üfledi. “Telefonuna gelen mesajların sesi bazılarımızı uyutmuyor.”

“Ah, özür dilerim.”

Babam içeri girdi ve ikimizi de yanaklarımızdan öptü. “Günaydın.”

“Sierra'yla mesajlarını konuşuyorduk,” dedi annem. “Ama sanırım onun güzellik uykusuna ihtiyacı olmadığı için...”

Babam annemin dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Senin de yok, hayatım.”

Annem güldü. “Kendimden bahsettiğimi nereden çıkardın?”

Babam çenesini kaplayan kırılmış kısa sakallarını kaşıdı. “Evdeki arkadaşlarıyla bağını korumasının önemi konusunda anlaşmıştık.”

Onlara mesajlardan birinin Heather'dan geldiğini söylememeye karar verdim.

“Doğru,” dedi annem ve bana bir bakış attı. “Ama belki evdeki hayatından arada bir daha uzun uyumasını rica edebilirsin.”

Rachel ve Elizabeth'in tam şu anda, telefonda uzun Şükran Günü hafta sonu için plan yaptıklarını hayal edebiliyordum.

“Hazır siz evdeki hayat konusunu açmışken,” dedim, “sanırım önümüzdeki sene buraya gelip gelmeyeceğimizi bana da söylemenizin zamanı geldi.”

Annem gözlerini kırptırdı ve başını arkaya atıp babama baktı.

Babam termosundan uzun bir yudum aldı. “Konuşmalarımızı mı dinliyorsun sen?”

Boştaki saç tutamlarımdan birini parmaklarımla arasındayla bükerek, “Dinlemiyordum,” dedim. “*Kulak misafiri oldum*. Ne kadar endişelenmeliyim?”

Babam cevap vermeden önce kahvesinden bir yudum daha aldı. “Çiftlik konusunda endişelenmen için bir sebep yok,” dedi. “İnsanlar her zaman Noel ağacı isterler; bir süpermarketten alsalar bile. Yalnızca bir ihtimal ağaçlarımızı kendimiz satmayabiliriz.”

Annem huzursuz bir ifadeyle koluma dokundu. “Burayı açık tutmak için elimizden geleni yapacağız.”

“Ben sadece kendim için endişelenmiyorum,” dedim. “Elbette kişisel nedenlerim için de açık kalsın isterim ama burası büyükbabam açtığından beri hep var oldu. İkiniz burada tanıştınız. Burası sizin hayatınız.”

Babam başını ağır ağır salladı ve sonunda omuz silkti. “Aslında, bizim hayatımız çiftlik. Sanırım burayı her zaman

çiftlikte sabahın erken saatlerinden gecenin geç saatlerine kadar çalışmamızın ödülü olarak gördüm. İnsanların doğru ağacı bulmak konusunda nasıl heyecanlandıklarını izlemek... Bundan vazgeçmek zor olacak.”

Bunu hiçbir zaman sadece bir iş olarak görmemelerine büyük bir hayranlık duyuyordum.

“Ağaçlarımızla bütün bunlar yaşanmaya devam edecek,” dedi babam, “bir yerlerde... Ama...”

Ama o anları başkaları izleyecekti.

Annem elini kolumdan çekti ve ikimiz de babama baktık. Bu, en çok onu zorlayacaktı.

“Bahçe son birkaç yıldır zararda,” dedi. “Geçen sene ekibe dağıttığımız primlerle zarara geçtik. Kaybı toptancıardan kazandığımız parayla telafi ettik, sanırım işlerin asıl yürüdüğü yer orası. Biz yokken Bruce amcan bütün zamanını bu işe ayırıyor.” Kahvesinden bir yudum daha içti. “Daha ne kadar baş edebiliriz bilmiyorum. Belki de sonunda kabullenmek zorunda kalacağız ki...”

Belki dile getiremediği ya da dile getirmek istemediği için cümleyi yarıda kesti.

“Yani,” dedim, “bu, Kaliforniya’daki son Noel’imiz olabilir.”

Annem yüzünde yumuşacık bir ifadeyle, “Henüz hiçbir şeye karar vermedik, Sierra,” dedi. “Ama bu sezonu unutmaz kılmak, iyi bir fikir olabilir.”

Heather elinde Şükran Günü yemeğinden kalanlarla dolu iki torbayla geldi. Gözleri ışıldıyordu; dün uğrayan delikanlıyı dinlemek için can attığı her halinden belliydi. Hemen arka-

sından, telefonuna bakan Devon karavana girdi. Yakışıklılığı, başı öne eğikken bile fark ediliyordu.

“Sierra, bu Devon. Devon, bu... Devon, başını kaldır.”

Devon bana bakıp gülümsedi. Kısa, kahverengi saçları yuvarlak yanaklarını çevreliyordu ama insanın içini ısıtan bakışları ondan hemen hoşlanmamı sağladı.

“Tanıştığımıza çok sevindim,” dedim.

“Ben de.” Gözlerimin içine samimiyetini ispatlayacak kadar baktıktan sonra yeniden telefonuna gömüldü.

Heather yiyecek torbalarından birini Devon’a verdi. “Bebeğim, bunu dışarıdaki çocuklara götürsene. Sonra da ağaç yüklemelerine falan yardım edersin.”

Devon torbayı başını telefondan kaldırmadan aldı ve karavandan çıktı. Heather masada karşıma oturunca bilgi-sayarımı yanımdaki yastığın üstüne indirdim.

“Devon seni almaya geldiğinde anneler evde yoktu sanırım,” dedim. Heather şaşırmış gibi bakınca saçlarını işaret ettim. “Arkası biraz dağınık.”

Heather’ın yanakları pembeleşti ve parmaklarıyla saçının arkasını taradı.

“Bay Tekhece ile işler yoluna giriyor mu?”

“Ne güzel kelime,” dedi. “Ve onu dinlemekle öpmek arasında bir tercih yaparsam, ağzının öpüşürken daha çok işe yaradığı söylenebilir.”

Kahkaha attım.

“Biliyorum, biliyorum, korkunç bir insanım,” dedi. “Haydi, bana şu gelen çocuğu anlat.”

“Kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Anlatılacak pek bir şey de.”

“Nasıl biriydi?” diye soran Heather, ceviz ve kereviz parçaları eklenmiş hindi salatasının kapağını açtı. Ailece hâlâ Şükran Günü yemeğinden kalanlardan kurtulmaya çalışıyorlardı.

“Onu sadece bir anlığına gördüm,” dedim. “Ama bizim yaşlarda görünüyordu. Bir gamzesi vardı ki...”

Heather gözlerini kısarak öne doğru eğildi. “Koyu renk saçlı mıydı? Can yakan bir gülümsemesi var mıydı?”

Bunu nereden biliyordu?

Heather telefonunu çıkardı, birkaç yere dokundu, sonra bahsettiğim çocuğun ta kendisinin internetteki bir fotoğrafını gösterdi. “Bu o mu?” Pek hoşnut görünmüyordu.

“Nereden anladın?”

“Sözünü ettiğin ilk şey, gamzesiydi. Oradan anladım.” Başını iki yana salladı. “Ayrıca bendeki bu şansla ancak bu olabilir. Üzgünüm, Sierra ama hayır. Caleb olmaz.”

Demek adı Caleb’di. “Neden?”

Heather arkasına yaslandı ve parmak uçlarını masaya bastırdı. “Çok doğru bir tercih değil, tamam mı? Sana başkasını bulalım.”

Konuyu burada bırakmayacaktım ve bunu Heather da biliyordu.

“Şöyle bir söylenti var,” dedi. “Ama ben doğru olduğundan neredeyse eminim. Her durumda, bir şey oldu.”

“Ne oldu?” Heather’ın birinden ilk kez bu kadar şifreli bahsettiğini duyuyordum. “Beni geriyorsun.”

Kafasını salladı. “Detaya girmek istemiyorum. Dedi-kodu yapmaktan nefret ederim ama onunla çifte randevuya çıkmak istemem.”

“Anlat.”

“Doğrulanmış bir şey değil, tamam mı? Sadece duyduklarım.” Gözlerimin içine baktı ama duyana kadar tek kelime etmeyecektim. “Kız kardeşine bıçakla saldırdığını söylüyorlar.”

“Ne?” Midem kasıldı. “O çocuk mu... Kardeşi yaşıyor mu?”

Heather güldü ama nedeni benim şaşkın yüz ifadem miydi yoksa şaka yapıyor olması mı, anlayamadım. Kalbim hâlâ hızla çarpıyordu ama sonunda ben de güldüm.

“Hayır, onu öldürmedi,” dedi. “Duyduğum kadarıyla kız iyi.”

Yani şaka değildi.

“Ama artık burada yaşamıyor,” dedi Heather. “Nedeni saldırı mı bilmiyorum ama pek çok insan öyle düşünüyor.”

Yatağıma uzandım ve elimi alnıma koydum. “Bunu sindirmem gerek.”

Heather masanın altından uzanıp bacağıma okşadı. “Bakmaya devam ederiz.”

Ona boşuna uğraşmamasını söylemek istedim. Artık bir tatil kaçamağıyla ilgilenmediğimi. Hele radarım, gözüme takılan tek çocuğun kız kardeşine bıçakla saldırmış biri çıkacağı kadar bozukken.

Salatamızı bitirince, işimin başına dönebilmem için Devon’ı bulmak üzere dışarı çıktık. Birkaç çocukla birlikte Üs’sün arkasındaki bir piknik masasında Heather’ın getirdiği yiyecekleri atıştırıyorlardı. Aralarında daha önce hiç görmediğim, Andrew’a sokulmuş hoş bir kız da vardı.

“Sanırım tanışmadık,” dedim. “Adım Sierra.”

“Ah, annenle baban buranın sahipleri!” Bana uzattığı manikürlü elini sıktım. “Adım Alyssa. Öğle molasında Andrew’u görmek için uğradım.”

Yüzünde kırmızının üç tonunu aynı anda taşıyan Andrew’a baktım.

Omuz silkti. “Biz şey değiliz... Bilirsin...”

Kızın yüzü düştü. Elini kalbinin üstüne koydu ve Andrew’a bakarak, “Yoksa ikiniz...” dedi.

“Hayır!” dedim bir çırpıda.

Andrew’un ne yapmaya çalıştığından emin değildim. Bu kızla birlikteyse ciddi olmadığını düşünmemi mi istiyordu? Umurumdaymış gibi! Her neyse, umarım ilişkileri ciddileşirdi. Belki Alyssa benimle ilgili içinde kalan her neyse, onu aşmasına yardım ederdi.

Heather’a döndüm. “Sonra görüşür müyüz?”

“Devon’la birlikte, dükkânı kapatınca seni almaya gelebiliriz,” dedi. “Belki dışarı çıkar birileriyle ya da *biriyle* tanışmayı deneriz. Sadece bir kişi istersin herhalde, değil mi?”

Heather ısrarcı olması yetmiyormuş gibi incelikli davranmaya bile yeltenmiyordu.

Tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Bir ay, Sierra. Bir ayda çok şey olabilir.”

“Bu akşam olmaz,” dedim. “Belki yakında.”

Ama sonraki birkaç gün boyunca Caleb’i düşünmekten kendimi alamadım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Hafta içi çoğu gün, Heather okuldan eve dönerken bana uğruyordu. Bazen kasada benimle takılıp küçük çocuklarla gelen ebeveynler konusunda yardım ediyordu. Ben anne ya da babadan ödeme alırken, o, çocukları oyalıyordu.

“Dün gece Devon’a Noel için ne istediğini sordum,” dedi içecek istasyonundan. Sıcak çikolatasının içine büyük bir dikkatle, teker teker mini marshmelovlar ekliyordu.

“Ne dedi?”

“Dur bir dakika, sayıyorum.” On sekizinci marshmelovu da atınca, içeceğinden bir yudum aldı. “Omuz silkti. Sohbet orada bitti. Sonra, belki de böylesi daha iyi, diye düşündüm. Ya pahalı bir şey isteseydi? O zaman o bana sorunca *benim de* pahalı bir şey söylemem gerekirdi.”

“Ve bu bir sorun çünkü...”

“Onunla ayrılmadan hemen önce birbirimize pahalı şeyler almamıza göz yumamam!”

“Bu durumda ikiniz de el yapımı bir şey tercih edebilirsiniz,” dedim. “Küçük ve ucuz bir şey.”

“El yapımı ve üzerine kafa yorulmuş bir şey? O daha kötü!” Üzerine spreyle kar yağdırılmış bir ağacın yanına gitti ve yapay kara dokundu. “İnsan kendisine daha yeni ahşap biblo falan oymuş birinden nasıl ayrılabilir ki?”

“Bu iş çok karmaşık bir hal almaya başladı,” dedim. Tezgâhın altından torbalanmış ökse otlarıyla dolu bir kutu çıkarıp taburenin üstüne koydum. “Belki de bunu şimdi yapmalısın. Her durumda kırılacak.”

“Hayır, ondan tatilin sonuna kadar kesinlikle ayrılmayacağım,” diyen Heather, içeceğinden bir yudum daha aldıktan sonra tezgâhın karşı tarafına yaklaştı. “Ama senin için birini seçme konusunda ciddileşsek iyi olur. Geçit töreni yaklaşıyor ve onu iki çift olarak izleyelim istiyorum.”

Tezgâhın üzerinden uzanıp azalan ökse otlarını tamamladım. “Bu tatil aşkı planının yürümeyeceğini düşünüyorum. Caleb’i gördüğüm zaman acaba dediğimi kabul ediyorum ama anlaşılan ilk izlenim konusunda çok iyi değilim.”

Heather gözlerimin içine baktı ve başıyla otoparkı işaret etti. “Bunu aklında tut, olur mu? Çünkü geliyor.”

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

Heather arkaya doğru bir adım attı ve yanına gelmemi işaret etti. Tezgâhın arkasından çıktım. Heather mor renkli eski bir kamyoneti işaret ediyordu. İçi boştu.

Bu onun kamyonetiye burada ne arıyordu? Ağaç almıştı zaten. Kamyonetin arkasında daha önce adını hiç duymadığım bir okulun çıkartması vardı.

“Sagebrush Ortaokulu nerede?”

Heather omuz silkince, kulağının arkasına ittiği bir buklet önüne düştü.

Bu şehirde altı ilkokul vardı. Her kış Heather'inkine giderdim. O ilkokullardan mezun olan öğrenciler tek bir ortaokula geçer, oradan da aynı liseye devam ederlerdi. Ben liseye geçtiğimde internet üzerinden ödev yapmaya başlamıştım.

Heather ağaçların arasına baktı. "Ah! İşte orada. Tanrım, gerçekten çok tatlı."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Onun baktığı tarafa bakmaktan kaçınarak gözlerimi ayakkabımın toprağa sürttüğüm burnuna diktim.

Heather, dirseğime dokunarak fısıldadı. "Geliyor." Ben bir şey diyemeden, Üs'sün karşı ucuna kaçtı.

Göz ucuyla iki ağacımızın arasından birinin çıktığını gördüm. Caleb gamzeli gülümsemesini ısıldatarak doğruca yanıma geldi. "Adın Sierra mı?"

Tek yapabildiğim, başımı evet der gibi sallamak oldu.

"Demek işçilerin bahsettiği kız sensin."

"Efendim?"

Güldü. "Bugün belki başka bir kız da çalışıyor olabilir diye düşündüm."

"Sadece ben varım," dedim. "Burası annemle babamın. Onlar işletiyorlar."

"Seninle konuşmaktan neden çekindikleri şimdi anlaşıldı," dedi. Ben cevap vermeyince devam etti. "Geçen gün de gelmiştim. Yardıma ihtiyacım var mı diye sormuştun hani."

Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Ben hâlâ bir şey demeyince, ağırlığını

tekrar ilk ayağına verdi. Az kalsın gülecektim. En azından gergin olan tek kişi ben değildim.

Arkasında beyzbol oyuncularından ikisinin ağaçların arasındaki iğne yaprakları süpürdüklerini gördüm.

Caleb yanıma geldi ve yeri süpürmelerine baktı. On-
dan uzaklaşmamak için kendimi zor tutuyordum. “Seninle
konuştukları zaman, baban onlara gerçekten tuvalet mi te-
mizletiyor?”

“Benimle konuştuklarını *düşünmesi* yeterli.”

“O zaman tuvaletleriniz çok temiz olmalı,” dedi. Amaç
buysa, bugüne dek duyduğum en tuhaf sohbet başlatma
cümlesiydi.

“Sana nasıl yardım edebilirim?” diye sordum. “Daha
önce bir ağaç aldığını biliyorum.”

“Demek beni hatırlıyorsun.” Bu durum biraz fazla ho-
şuna gitmişe benziyordu.

“Envanteri ben tutuyorum,” dedim onu hatırlamış ol-
mamı işe bağlama çabasıyla. “Ve işimde iyiyimdir.”

“Anlıyorum.” Başını ağır ağır salladı. “Ne tür bir ağaç
aldım?”

“Kök nar.” Doğru olup olmadığı konusunda en ufak
bir fikrim yoktu.

İşte şimdi etkilenmişe benziyordu.

Tezgâhın arkasına geçip kasayı ve ökse otu tablasını
aramıza soktum. “Sana yardım edebileceğim başka bir konu
var mı?”

Bana bir ağacın etiketini uzattı. “Bu seferki diğerinden
büyük, bu yüzden şu anda iki adamınız ağacı kamyonetime
yükliyor.”

Kendimi gözlerinin içine gereğinden biraz daha fazla bakarken yakalayınca, bakışlarımı en yakın ürün tablasına çevirdim. “Yanında bir de çelenk ister misin? Çok tazeler. Ya da bir süs?” Bir yanımda bir an önce gitmesi ve bu tuhaf durumun bir an önce son bulması için ona ağacı satıp işi bitirmek isterken bir yanımda biraz daha kalsın istiyordu.

Birkaç saniye boyunca bir şey söylemeyince başımı kaldırıp ona bakma ihtiyacı duydum. Üs’teki diğer ürünleri inceliyordu. Belki de gerçekten başka bir şeye ihtiyacı vardı. Ya da belki de biraz daha kalmak için bahane arıyordu. Sonra içecekleri gördü ve gülümsemesi bütün yüzünü kapladı. “Bir sıcak çikolata kesinlikle iyi gider.”

İçecek istasyonuna doğru yürüdü ve baş aşağı duran bardak kulesinden bir kâğıt bardak aldı. Biraz gerisinde, Heather’ın yapay karla kaplı bir ağacın arkasından, kendi sıcak çikolatasını yudumlayarak bizi izlediğini gördüm. Ona baktığımı görünce başını iki yana salladı ve ağzını “Çok kötü bir fikir,” der gibi oynattıktan sonra yeniden dalların arkasına çekildi.

Caleb sıcak suya boşalttığı çikolata tozunu karıştırmak için bir baston şeker paketi açınca, kalbim duracak gibi oldu. Bir süre sonra elinden bıraktığı şeker, içeceğin küçük girdabında dönmeye devam etti.

“Ben de aynısını yaparım,” dedim.

“Neden yapmayasın ki?”

“Naneli ucuz moka gibi oluyor,” dedim.

Başını yana yatırdı ve içeceğine yepyeni bir gözle baktı. “Öyle de denebilir ama bu biraz küçültücü bir tanım sanki.” İçeceği diğer eline geçirdi ve elimi sıkmak için tezgâhın üstünden uzandı.

“Resmen tanıştığımıza memnun oldum, Sierra.”

Önce eline, sonra ona baktım ve bir an tereddüt ettim. O anda omuzlarının biraz düştüğünü gördüm. Heather’ın emin bile olmadığı bir söylenti yüzünden ona ön yargılı davranmamam gerektiğini biliyordum. Elini sıktım. “Adın Caleb, değil mi?”

Gülümsemesi silinir gibi oldu. “Biri sana benden bahsetmiş olmalı.”

Donakaldım. Tatil aşkı yaşayacağım çocuk o olmasa bile, adını daha yeni öğrenmiş bir insanın şüphesini hak etmiyordu. “Adını sana yardım eden birinden duymuş olmalıyım,” dedim.

Gülümsemi ama bu kez gamzesi çıkmadı. “Sana ne kadar borçluyum?”

Etiketi okuttum, banknotla dolu cüzdanını çıkardı. Bana iki yirmilik ve bir sürü birlik uzattı.

“Dün geceki bahşişlerimi bütünletmeye gitmedim,” dedi yüzü hafifçe kızarak. Gamzesi yine ortaya çıkmıştı.

Kazara kasten uğrayabilmek üzere nerede çalıştığını sormamak için kendimi zor tuttum. “Birlikler her zaman işe yarar,” diyerek parayı saydım ve ona para üstü olarak elli sent uzattım.

Bozuklukları cebine koyarken yüzünün pembeliği geçmiş, özgüveni geri gelmişti. “Belki Noel’den önce seni yine görürüm,” dedi.

“Beni nerede bulacağını biliyorsun,” dedim. Bunun kulağına bir davet gibi geldiğinden ya da tam olarak bunu kastettiğimden emin değildim. Onu tekrar görmek istiyor muydum? Hikâyesini çözmek bana düşmezdi ama elini he-

men sıkmayınca omuzlarının düşmesi gözümün önünden gitmiyordu.

Cüzdanı arka cebine sokarak Üs'ten çıktı. Bir dakika bekledikten sonra, gidişini izlemek için tezgâhın arkasından çıktım. Kamyonetine yaklaşıncı çocuklardan birine birkaç dolar verdi.

Heather yanıma geldi ve Caleb ile işçilerimizden birinin kamyonetin arka kapağını birlikte kapatmalarını seyrettik.

“Benim bakış açımdan, ikiniz için de çok tuhaf bir ortam oldu,” dedi. “Çok özür dilerim, Sierra. Sana hiçbir şey söylememeliydim.”

“Hayır, onda bir şey var,” dedim. “Ne kadarı doğru bilmem ama o çocuğun bir yükü var.”

Heather bana tek kaşını kaldırarak baktı. “Onunla hâlâ ilgileniyorsun, değil mi? Bir şeyler yaşamayı düşünür gibisin.”

Güldüm ve tezgâhın arkasındaki yerime döndüm. “Tatlı bir çocuk, hepsi bu. Bir şeyler yaşamam için yeterli değil.”

“Pekâlâ, bu çok akıllıca,” dedi Heather, “ama seni tanıdığımdan beri yanında ne yapacağını bilemediğine tanık olduğum tek erkek o.”

“O da ne yapacağını bilemedi.”

“Evet, biraz öyleydi,” dedi, “ama yarışmayı sen kazandın.”

Mösyö Cappeau'ya haftamın nasıl geçtiğini Fransızca olarak anlattığım bir telefon konuşmasının ardından, annem işten erken çıkmama izin verdi. Heather her sene en son ünlü aşkının başrolünde oynadığı filmler ve dipsiz bir patlamış mısır kâsesiyle bir film izleme maratonu yapardı. Babam kamyonetini almamı teklif etti ama ben yürümeye karar

verdim. Evde olsa, soğuktan kaçınmak için anahtarı havada kapardım. Burada ise kasımın sonu olmasına rağmen hava nispeten güzeldi.

Yürürken, kasabanın bir aile tarafından işletilen diğer tek ağaç satış bahçesinin önünden geçmem gerekti. Çeşitli ağaçlar ve kırmızılı beyazlı satış çadırı, bir süpermarketin otoparkının üç sırasını kaplıyordu. Buraya merhaba demek için sezon boyunca birkaç kez uğrardım. Annemle babam gibi, Hopperlar da satış başlayınca işlerinin başından nadiyen ayrılırlardı.

Bay Hopper kolları bir ağacın üst yarısına gömülü bir halde, bir müşteriye park yerine doğru eşlik ediyordu. Park edilmiş arabaların arasından geçerek bu yılın ilk selamını vermek için yanlarına gittim. Ağacın gövde kısmını tutan adam kendi ucunu mor kamyonetinin açık arka kapağından içeri uzattı.

Caleb?

Bay Hopper, ağacın geri kalan kısmını kamyonetin kassasına itti. Bana döndü, arkamı dönüp uzaklaşmakta geç kalmıştım. “Sierra?”

Tuttuğum nefesimi bırakarak onlara döndüm. Turuncu siyah kareli bir ceket giyen ve aynı renkte kulaklıklı bir şapka takan Bay Hopper yanıma geldi ve beni sevecen bir tavırla kucakladı. Bu kucaklaşmadan yararlanıp Caleb’a baktım. Kamyonetine yaslanmış, gözlerinin içi gülerek bana bakıyordu.

Bay Hopper’la kısa bir hal hatır sorma faslından sonra, ona Noel’den önce yine uğrayacağıma söz verdim. O, satış çadırına dönerken Caleb, kapaklı kâğıt bir bardaktan bir şey yudumlayarak bana bakmaya devam ediyordu.

“Bağımlılığın hangisi?” dedim. “Noel ağaçları mı? Sıcak içecekler mi?”

Ben yaklaşırken, gamzesi iyice belirginleşti. Saçının ön kısmı, sürekli ağaç taşımaktan taramaya zaman kalmıyormuş gibi havaya kalkmıştı. Caleb soruma cevap vermeden, Bay Hopper ve işçilerinden biri kamyonetine ikinci bir ağaç yükledi.

Caleb bana bakıp omuz silkti.

“Cidden, neler oluyor?” diye sordum.

Onu bir başka ağaç satış bahçesinde bulmam son derece tuhaf değilmiş gibi rahat bir tavırla, kamyonetin arka kapağını kaldırdı. “*Seni* buraya hangi rüzgâr attı acaba?” dedi. “Yoksa rakiplerinizi mi yokluyorsun?”

“Ah, Noel zamanı rekabet olmaz,” dedim. “Ama sen konunun uzmanı gibi görüldüğüne göre, belki de kimin satış bahçesinin daha iyi olduğunu söyleyebilirsin.”

Caleb içeceğinden bir yudum aldı ve onu yutarken âdelmelmasının kalkıp indiğini gördüm. “Sizinki,” dedi. “Bu adamların baston şekerleri bitmişti.”

Tiksinmiş gibi yaptım. “Buna nasıl cüret edebilirler?”

“Değil mi?” dedi. “Belki de sizden şaşmamalıyım.”

İçeceğinden bir yudum daha aldı ve sonra bir sessizlik oldu. Yoksa bizden başka ağaçlar da alacağını mı ima ediyordu? Bu, ona yeniden rastlama fırsatı demekti ve ben bu konuda ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

“Nasıl bir insan bir günde bu kadar çok ağaç satın alır?” diye sordum. “Hatta bir sezonda?”

“İlk soruna cevap olarak, sıcak çikolata bağımlısıyım,” dedi. “Sanırım illa bir bağımlılığım olacaksa, fena bir bağımlılık sayılmaz. İkinci soruna cevap olarak, bir kamyonetin

olduğu zaman, onu doldurmanın pek çok yolunu bulabiliyorsun. Mesela ben, bu yaz annemin birlikte çalıştığı üç kişinin taşınmasına yardım ettim.”

“Anlıyorum. Demek sen şu çocuklardansın,” dedim. Ağaçlarından birinin yanına yaklaşıp nazik bir hareketle iğne yapraklarını çektim. “Hani herkesin, yardımına başvurabildiği çocuklardan.”

Kollarını kamyonetin arka tarafına dayadı. “Bu seni şaşırttı mı yoksa?”

Beni sınıyordu çünkü hakkında bir şeyler duyduğumu anlamıştı. Ve beni sınamakta haklıydı çünkü ne cevap vereceğimi bilemiyordum. “Şaşırtmalı mı?”

Ağaçlarına baktı. Sorusundan kaçınmamın onu hayal kırıklığına uğrattığı anlaşılıyordu.

“İçimden bir ses, bu ağaçların hepsinin senin için olmadığını söylüyor,” dedim.

Gülümsedi.

Bunu yapıp yapmamam konusunda emin olamayarak ama bir şekilde yapmak isteyerek öne doğru eğildim. “Şey, daha fazla ağaç alacaksan, diğer bahçenin sahiplerini bayağı iyi tanırım. Sanırım sana indirim ayarlayabilirim.”

Yine bir dolarlık banknotlarla dolu cüzdanını çıkardı ve içinden birkaç teklik çekti. “Aslında, seni geçit töreni posterlerini asarken gördüğümünden beri iki kez daha uğradım ama yoktun.”

Yoksa beni görmeyi umduğunu mu itiraf ediyordu? Elbette bunu soramayacağım için cüzdanını işaret ettim. “Biliyorsun, bankalar o birlikleri bütünleyebiliyor.”

Cüzdanı elinde çevirdi. “Ne diyebilirim ki? Ben tembel bir insanım.”

“En azından kusurlarının farkındasın,” dedim. “Çok sağlıklı.”

Cüzdanı cebine itti. “Kusurlarımı bilmek konusunda fena sayılmam.”

Daha cesur olsaydım bunu kız kardeşini sormak için bir açılış cümlesi olarak kullanırdım ama böyle bir soru derhal kamyonetine atlayıp uzaklaşmasına neden olabilirdi.

“Kusurlar, demek,” dedim ona bir adım daha yaklaşıarak. “Bütün bu ağaçları satın alan ve insanların taşınmasına yardım eden biri olarak, Noel Baba’nın yaramazlar listesinde üst sıralarda olmalısın.”

“Böyle ifade edilince, sanırım yüzde yüz kötü değilim.”

Parmaklarımı şıklattım. “Muhtemelen tatlıya düşkünlüğünü büyük bir günah olarak görüyorsunuzdur.”

“Hayır, kilisede bu günahı bahsedildiğini duyduğumu hatırlamıyorum,” dedi. “Ama tembellikten bahsedildi ve tembel olduğum kesin. Birkaç ay önce kaybettiğim tarağın yerine bir yenisini hâlâ almadım.”

“Ve sonuca bak,” dedim saçlarını süzerek. “Affedilmez bir durum. İndirimli ağaçlar için başka bir yeri tetkik etmen gerekebilir.”

“Tetkik mi?” dedi. “Yani, şık bir kelime ama onu daha önce cümle içinde kullandığımı hiç sanmıyorum.”

“Ah, lütfen, bunu büyük bir sözcük olarak gördüğünü söyleme.”

Güldü ve gülüşü o kadar mükemmeldi ki ondan daha fazlasını duyma isteğiyle doldum. Ama bu kadar rahat şakalaşmamız iyi değildi. Ne kadar tatlı ve şakalaşması kolay biri olursa olsun, Heather’ın endişesini aklımda tutmalıydım.

Zihnimde dönen düşünceleri okurmuş gibi, yüzünde keyifsiz bir ifade belirdi. Tekrar ağaçlara baktı. “Ne?” diye sordu.

Durmadan karşılaşacaksak bu konu –şu söylenti– her zaman aramızda asılı duracaktı.

“Bak, belli olduğu gibi, bir şey duydum...” Sözcükler boğazımda takılı kaldı. Ama söylememe ne gerek vardı ki? Neden müşteri ve ağaç satan kız halimize geri dönmüyor-duk? Bu konunun konuşulması şart değildi.

“Haklısın, çok belli oluyor,” dedi. “Her zaman olur.”

“Ama inanmak istemiyorum, tabii eğer...”

Benden tarafa bakmadan cebinden anahtarlarını çıkardı. “O zaman endişelenmene gerek yok. Birbirimize karşı nazik olabiliriz. Ağaçlarımı sizden alırım ama...” Çenesi kasıldı. Bana bakmak için gözlerini kaldırmaya çalıştığını ama bunu başaramadığını görebiliyordum.

Söyleyeceğim başka bir şey yoktu. Bana duyduklarımın yalan olduğunu söylememişti. Sıradaki sözcükler ondan gelmeliydi.

Kamyonetinin sürücü tarafına doğru yürüdü, araca bindi ve kapıyı kapattı.

Bir adım geri çekildim.

Motoru çalıştırdı ve bana hızla el sallayıp uzaklaştı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cumartesi günü öğlene kadar çalışmayacağım için Heather, beni erkenden aldı. Ondan beni Breakfast Express isimli kahvaltıcıya götürmesini istedim. Bana tuhaf tuhaf baktı ama o yöne saptı.

“Geçit törenine bizimle gelip gelemeyeceğini öğrendin mi?”

“Sorun olmasa gerek,” dedim. “Bütün kasaba gidecek. Bitene kadar çok fazla iş olmaz.”

Önceki akşam Caleb’in yanımdan ayrılırken bana hüznü el sallayışını ve omuzlarındaki, onu bana bakmaktan alıkoyan ağırlığı düşündüm. Onunla ilişki kurmamam için nedenler olsa da kamyonetini satış bahçesinde görmeyi çok istiyordum.

“Devon, Andrew’u geçit törenine çağırman gerektiğini söylüyor,” dedi Heather. “Biliyorum, diyeceksin ki...”

Göz kürelerim ön konsola fırlamadığı için minnettardım. “Devon’a bunun berbat bir fikir olduğunu söyledin mi?”

Omzunu kaldırdı. “Ona bir şans vermen gerektiğini düşünüyor. Devon’la hemfikir olduğumu söylemiyorum ama Andrew senden gerçekten hoşlanıyor.”

“Şey, ben ondan hiç hoşlanmıyorum,” dedim koltuğuma iyice sinerek. “Vay canına. Bu bayağı sert oldu.”

Heather iki eski tren vagonundan oluşan, 1950’ler temalı bir lokanta olan Breakfast Express’in önünde durdu. Vagonlardan biri lokanta, diğeri mutfak olarak kullanılıyordu. Her iki vagonun altında da tahta bağların üstüne kurulmuş gerçek tren raylarına oturtulmuş çelik tekerlekler vardı. Daha da iyisi, gün boyu sadece –*ama sadece*– kahvaltılık servis ediyorlardı.

Heather motoru susturmadan önce arkama, vagonların pencerelerine baktı. “Bak, buna hayır demedim çünkü buraya gelmeyi sevdiğini biliyorum.”

“Tamam,” dedim neden bahsettiğini anlayamayarak. “Başka bir yere gitmek istiyorsan...”

“Ama içeri girmeden önce,” dedi, “Caleb’in burada çalıştığını bilmelisin.” Sindirmem için beklediği haber, taş gibi mideme oturdu.

“Ah.”

“Bugün çalışıyor mudur bilmem ama olabilir,” dedi. “Bu yüzden nasıl davranacağına karar vermelisin.”

Lokanta vagonunun basamaklarına doğru yürürken, nabzım her saniye biraz daha hızlanıyordu. Heather’ın peşi sıra basamakları tırmandım. Kırmızı metal kapıyı açtı.

Duvarlar tavana kadar plaklar ve eski filmler ile televizyon dizilerinden fotoğraflarla kaplıydı. Koridorun iki yanına en fazla dört kişinin sığabileceği, üzerlerinde gümüş

rengi kıvılcım desenleri bulunan naylon minderli masalar sıralanmıştı. Şu anda masalardan sadece üçü doluydu.

“Belki burada yoktur,” dedim. “Belki de izin günü...”

Daha cümlemi tamamlayamadan, mutfağın kapısı kayarak açıldı ve Caleb içeri girdi. Beyaz, yakası düğmeli bir gömlek, haki bir pantolon giymiş, başına beyaz bir kep takmıştı. Elindeki, üzerinde iki kahvaltılık tabağı bulunan tepsiyi bir masaya götürdü ve tabakları masadaki iki kişinin önüne bıraktı. Tepsiyi yan tarafına indirip bize doğru geldi. Birkaç adım atınca, beni tanıyarak gözlerini kırptırdı ve bakışları Heather’la benim aramda gidip geldi. Gülümsemesi temkinliydi ama en azından yerli yerindeydi.

Ellerimi ceketimin ceplerine soktum. “Caleb. Burada çalıştığını bilmiyordum.”

Heather’ın yanındaki bir raftan iki mönü kapan Caleb’in gülümsemesi silindi. “Bilsen yine de gelir miydin?”

Ne cevap vereceğimi bilemedim.

“Burası çocukken en sevdiği yeri,” dedi Heather.

“Doğru,” dedim. “Panekleri favorimdi.”

Caleb koridorda yürümeye başladı. “Açıklamaya gerek yok.”

Heather ve ben, onu vagonun en ucundaki masaya kadar takip ettik. Yanından geçtiğimiz her masa gibi bunun da kendine ait dikdörtgen şeklinde bir penceresi vardı. Bu taraftaki pencereler arabayı park ettiğimiz sokağa bakıyordu.

“Burası vagonun en iyi masası,” dedi.

Heather ve ben, masanın iki yanındaki sıralara oturduk.

“Onu bu kadar iyi yapan ne?” diye sordum.

“Mutfğa en yakın masa olması,” diyen Caleb’in gülümsemesi geri döndü. “Taze kahve herkesten önce size ulaşır. Ayrıca tanıdığım insanlarla sohbet etmemi kolaylaştırıyor.”

Heather bu sözün ardından bir mönü alıp okumaya başladı. Gözlerini kaldırmadan diğer mönüyü bana doğru kaydırđı. Bunu Caleb’ı uzaklaştırmak için mi yapmıştı, emin olamadım ama işe yaradı.

“Sıkılırsan,” dedim Caleb’a, “biz burada olacağız.”

Caleb mönüsünü okumaya devam eden Heather’a baktı. Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı. Sonra Caleb pes edip mutfak kapısının arkasında kayboldu.

Heather’ın mönüsünü masaya doğru ittim. “O neydi öyle? Caleb’in bana dedikoduyu senin anlattığını düşündüğünden eminim. Ama doğru olup olmadığını bile bilmiyorsun.”

“*Ne kadarının* doğru olduğunu bilmiyorum,” dedi Heather. “Özür dilerim. Sadece ne diyeceğimi bilemedim. Senin için endişeleniyorum.”

“Neden? Onu şirin bulduğum için mi? Bildiğim kadarıyla tek özelliğı bu.”

“Ama seninle ilgileniyor, Sierra. Onu her gün okulda görüyorum ve hiçbir zaman bu kadar konuşkan olmuyor. Ve bunda bir sakınca yok ama senin onunla böyle bariz bir şekilde flört etmen...”

“Bir dakika!” dedim elimi kaldırarak. “Her şeyden önce, bariz bir şekilde yaptığım herhangi bir şey yok. İkincisi, onu tanımıyorum bile, bu yüzden endişelenmen için bir neden de yok.”

Heather mönüyü tekrar kaldırdı ama okumadığından emindim.

“Caleb hakkında bildiklerim şunlar,” dedim. “Bir lokantada çalışıyor ve bir sürü ağaç satın alıyor. Bu yüzden büyük olasılıkla onunla karşılaşmaya devam edeceğim ama hepsi bununla kalacak. Onu daha fazla görmeme gerek yok ve daha fazlasını bilmek istemiyorum. Oldu mu?”

“Anladım,” dedi Heather. “Özür dilerim.”

“İyi,” dedim arkama yaslanarak. “O zaman belki de pankeklerimin tadını midemde bir düğüm olmadan çıkarabilirim.”

Heather bana yarım bir gülümsemeyle baktı. “O şeyler mideni *düğümleyecek* zaten.”

Mönüyü kaldırdım ve ne istediğimi bilmeme rağmen göz gezdirdim. Böylece konunun üstüne giderken bakacak bir yerim oldu. “Ayrıca, her ne olmuşa, bunun için kendine hâlâ eziyet ettiği çok belli.”

Heather kendi mөнüsünü masaya çarptı. “Onunla bunu konuştun mu yani?”

“Fırsatımız olmadı,” dedim. “Ama beden dilinden anlaşıyordu.”

Heather kapalı mutfak kapısına baktı. Tekrar bana bakarken, avuçlarını şakaklarına bastırdı. “İnsanlar neden bu kadar karmaşık?”

Güldüm. “Değil mi? Bizim gibi olsalar her şey ne kadar kolay olurdu.”

“Pekâlâ, o geri gelmeden,” dedi Heather, “hakkında bildiğim şu. Ve bu kesin olarak bildiğim, dedikodu olmayan tek şey.”

“Harika.”

“Caleb ve ben hiç arkadaş olmadık ama bana karşı hep nazik davranmıştır. Başka bir yüzü olmalı –ya da *vardı*– ama ben hiç görmedim.”

Mönüsünü işaret ettim. “O zaman ona bu kadar soğuk davranma.”

“Soğuk davranmaya çalışmıyorum.” Öne eğilip elini benimkinin üstüne koydu. “Buradayken iyi vakit geçirmeni istiyorum ama çocuk bir jumbo jetten daha fazla yük taşıy-ken, geçiremezsin.”

Kapı kayarak açıldı ve Caleb elinde küçük bir not defteri ve kalemle içeri girdi. Yanımızda durdu.

“Eleman alıyor musunuz?” diye sordu Heather.

Caleb yazı araçlarını elinden bıraktı. “İş mi arıyorsun?”

“Hayır, ama Devon’ın bir işe ihtiyacı var,” dedi. “Kendisi aramayı reddediyor ama bir işinin olmasının hayatını biraz renklendireceğinden eminim.”

“Kız arkadaşın sensin,” dedim gülerek. “Hayatını renklendirmek *senin* görevin değil mi?”

Heather, masanın altından bacağımı tekmeledi.

“Yoksa ondan kurtulmaya mı çalışıyorsun?” dedi Caleb.

“Ben öyle bir şey demedim,” dedi Heather biraz fazla hızlı.

Caleb güldü. “Ne kadar az bilirsem o kadar iyi. Ama geldiği zaman müdürüme sorarım.”

“Teşekkürler,” dedi Heather.

Caleb bana döndü. “Sıcak çikolata istiyorsan baston şekerimiz olmadığını bilsen iyi olur. Standartlarını karşılamayabilir.”

“Kahve uyar,” dedim. “Tonlarca krema ve şekerle lütfen.”

“Ben sıcak çikolata alayım,” dedi Heather. “Fazladan marşmelov ekleyebilir misin?”

Caleb başını tamam dermiş gibi salladı. “Hemen dönerim.”

O bizi duyamayacak kadar uzaklaşınca Heather öne eğildi. “Duydun mu? Standartlarını karşılamak istiyor.”

Ben de ona doğru eğildim. “O bir garson,” dedim. “İşi bu.”

Caleb elinde üstü ekstra marşmelov yığınıyla kaplı seramik bir fincanla geri geldi. Fincanı masaya koyarken marşmelovlardan birkaçı dışarı döküldü.

“Merak etme, yeni kahve demliyorum,” dedi bana.

Lokantanın diğer ucundaki kapı açıldı. Caleb kimin geldiğine bakmak için dönünce, gözlerinde bir şaşkınlık ve mutluluk karışımı belirdi. Aynı tarafa bakınca ikiz kızları –altı yaşlarında– olan bir annenin Caleb’a gülümsediğini gördüm. Kızlar zayıftı ve ikisi de üstlerine biraz büyük gelen, kol ağızları eprimiş kapüşonlu sweatshirt’ler giymişlerdi. Kızlardan biri kuru boyayla yapılmış süslü bir Noel ağacı resmini Caleb’ın görebileceği şekilde kaldırdı.

Caleb bize, “Birazdan dönerim,” diye fısıldadı. Kızların yanına gitti ve ona uzatılan resmi aldı. “ok güzel. Teşekkür ederim.”

Kızlardan biri, “Bize hediye ettiğin ağaca benziyor,” dedi.

“Onu süsledik,” dedi diğeri. “Aynı buna benziyor.”

Caleb resme dikkatle baktı.

“En son ne zaman bir ağaçları olduğunu hatırlamıyorlar,” dedi anne. Omzundaki çantayı düzelitti. “Ben bile zar zor hatırlıyorum. Ve okuldan eve döndükleri zaman yüzleri... O kadar...”

“Bunun için çok teşekkürler,” dedi Caleb resmi göğsüne bastırarak. “Ama benim için zevkti.”

Anne derin bir nefes aldı. “Kızlar sana şahsen teşekkür etmek istedi.”

“Senin için dua edeceğiz,” dedi ikizlerden biri.

Caleb başını kıza doğru eğdi. “Bunun benim için anlamı çok büyük.”

“Aşevini aradığımız zaman, adam senin bunu tek başına yaptığını söyledi,” dedi anne. “Burada çalıştığını ve uğramamızdan rahatsız olmayacağını tahmin ettiğini de ekledi.”

“Şey, bu konuda yanılmamış. Hatta...” Caleb yana çekildi ve en yakındaki masayı işaret etti. “Sıcak çikolata ister misiniz?”

Kızlar sevinç çılgınlıkları attı ama anneleri, “Kalamayız,” dedi. “Gitmemiz...”

“O zaman kâğıt bardaklara koyarım,” dedi Caleb. Anne teklifini geri çevirmeyince, Caleb bize doğru yürümeye başladı, ben de Heather’a döndüm.

Caleb mutfığa girince, “Bütün o ağaçları bu nedenle mi almış?” diye fısıldadım. “Tanımadığı ailelere hediye etmek için?”

“Satın alırken hiçbir şey söylemedi mi?” diye sordu Heather.

Pencereden dışarı, yoldan geçen arabalara baktım. İlk ağaç için ondan tam ücret almıştım ve Bay Hopper’ın da aynısını yaptığından emindim. Oysa Caleb burada bir lokantada çalışarak ağaç üstüne ağaç satın alıyordu. Bu yeni bilgiyi, hakkında duyduğum diğer hikâyeye nasıl bir araya getirebileceğimi bilemedim.

Caleb, mutfaktan geri döndü. Bir elinde kapaklı üç kâğıt bardağın yerleştirildiği karton bir taşıma tepsisi vardı. Ailenin yanında yürümeden önce diğer elindeki kahve fincanını önüme bıraktı. Kusursuz miktarda krema ve şekerin çoktan karıştırıldığı kahvemden ilk yudumumu alırken Heather'a baktım.

Bir süre sonra, Caleb geri döndü ve masamızın yanında durdu. “Kahve iyi mi?” diye sordu. “İçeride karıştırdım çünkü hem onların içeceklerini hem de senin krema ve şekerini bir arada taşıyamazdım.”

“Mükemmel,” dedim. Masanın altından Heather'ın ayağına küçük bir tekme attım. Kafasını kaldırıp bana baktı ve başımı hafifçe yana eğerek kenara kaymasını işaret ettim. Caleb'ı yanıma oturmaya davet edersem, onunla ilgilendiğimi kesin olarak çaktırmış olurum. Ama Devon'la birlikte olduğunu söyledikten sonra, onu Heather davet ederse daha dostça bir sohbet olurdu.

Heather kenara kaydı. “Otursana, ağaççı çocuk.”

Caleb, onun teklifine şaşırmış ama aynı zamanda memnun olmuş gibiydi. Diğer masalara hızlı bir bakış attıktan sonra karşıma oturdu.

“Biliyor musunuz,” dedi Heather, “biri bana boya kalemıyla çizilmiş bir Noel ağacı resmi hediye etmeyeli çok uzun zaman oldu.”

“Bunu hiç beklemiyordum,” dedi Caleb. Resmi masanın ortasına koydu ve bana bakacak şekilde çevirdi. “Gerçekten iyi, öyle değil mi?”

Ağaca beğeniyle baktıktan sonra Caleb'a döndüm. Hâlâ çizime bakıyordu.

“Caleb, sen çok katmanlı bir adamsın,” dedim.

Caleb gözlerini çizimden ayırmadan, “Az önce *çok katmanlı* kelimesini cümle içinde kullandığına dikkat çekmek zorundayım,” dedi.

“Bu ilk değil,” dedi Heather.

Caleb ona baktı. “Bu lokantada ilk kullanan o olabilir,” dedi.

“İkiniz de çok komiksiniz,” dedim. “Heather ona *tetik* kelimesini senin de daha önce cümle içinde kullandığını söyle. İki heceli.”

“Ben elbette...” Heather durdu ve Caleb’a baktı. “Aslına bakarsan, muhtemelen hiç kullanmadım.”

Caleb ve Heather yumruklarını tokuşturdular.

Uzandım ve Caleb’ın kafasından komik görünüşlü beyaz garson kepini kaptım. “O zaman daha ilginç kelimeler kullanmalısınız, bayım. Ve kendinize bir tarak satın alın.”

Caleb elini uzattı. “Şapkam lütfen. Yoksa bir dahaki sefere ağaç satın alırken ücretini bir dolarlık banknotlarla öderim. Hepsi farklı yönlerle bakan banknotlarla.”

“Pekâlâ,” dedim şapkasını ulaşamayacağı bir şekilde tutmaya devam ederek.

Caleb elini şapkaya doğru uzatarak ayağa kalktı, bir süre uğraştırdıktan sonra şapkasını ona geri verdim. Havalı kelimesinin tamamen zıt anlamlısı olan o şeyi tekrar kafasına yerleştirdi.

“Ağaç almaya gelersen benden resim bekleme,” dedim. “Ama bugün öğleden akşam sekize kadar iş başındayım.”

Heather yüzünde yarım bir gülümsemeyle bana baktı. Caleb diğer müşterilere bakmak için yanımızdan ayrılınca, “Az önce ona resmen uğramasını söyledin,” dedi.

“Biliyorum,” dedim fincanımı dudaklarıma götürürken. “İşte *bu*, bariz şekilde flört eden halimdi.”

İşe annemin bana ihtiyaç olacağını düşündüğü saatten bir saat erken gittim, bu iyi bir şeydi. Bahçe kalabalıktı ve çiftlikten yeni ağaçlarla dolu yassı kasalı kamyon erken gelmişti. İş eldivenlerimi takıp kamyonun arka tarafına yaslanmış merdiveni tırmandım. Adımlarıma dikkat ederek, hepsi ağlarla sarılıp yanlmasına üst üste sıralanmış ağaçların üstüne çıktım. Islak iğne yaprakları, pantolonumun paçasına sürtünüyordu. Yolculuğun büyük kısmı yağmur altında geçmişe benziyordu, ağaçlar evdekine yakın bir koku saçıyorlardı.

İki işçi daha dalların kırılmaması için ayaklarını olabildiğince az hareket ettirerek bana katıldı. Parmaklarımı bir ağacın ağına geçirdim, dizlerimi büküm ve onu başka bir işçinin ucunu tutabilmesi ve Üs’sün arkasındaki gittikçe kalabalıklaşan ağaç öbeğine taşınması için kamyonun kenarından aşağı kaydırdım.

İndirdiğim bir sonraki ağacı Andrew tuttu ve Üs’s’e kendisi taşımak yerine, bir başkasına aktardı.

Bana doğru, “Bu iş tamamdır!” diye bağırdı ellerini iki kez çırparak.

Ona yarışta olmadığımızı söylemeye hazırlanırken, babam elini Andrew’un omzuna koydu.

“Tuvaletlere derhal sabun ve tuvalet kâğıdı eklenmesi gerek,” dedi. “Ayrıca, daha derin bir temizliğe gerek olduğunu düşünüyorsan bana haber ver. Bu kararı sana bırakıyorum.”

Kaslarım yorulmaya başlayınca, sırtımı esnetmek ve soluklanmak için kısa bir mola verdim. Burada, insanın

gülümsemesini yorgunken bile koruması çok kolaydı. Ağaçlarımızın arasında dolaşan müşterilere baktım. Yüzlerindeki sevinç, buradan bile okunabiliyordu.

Bütün hayatımı bu görüntülerin arasında geçirmiştım. Şimdi ise gördüklerimin sadece ağaç *satın alabilecek* insanlar olduğunu anlıyordum. İsteseler bile ağaca parası yetmeyen insanları görmüyordum. Caleb bizim ağaçlarımızı o insanlara ulaştırıyordu.

Ellerimi belime koyup bir o yana, bir bu yana döndüm. Bizim bahçenin –şehrin son evinin– ötesinde Cardinals Peak bulutsuz, açık mavi göğe doğru yükseliyordu. O tepenin zirvesine yakın bir yerde, buradan seçilemeyen ağaçlarım dikiliydi.

Babam işçilere ağaç kaydırmama yardım etmek için kamyonun basamaklarını tırmandı. Birkaç ağaç indirdikten sonra, ellerini dizlerine dayayıp bana baktı. “Sence Andrew’a fazla sert mi tepki verdim?” diye sordu.

“Merak etme,” dedim. “Onunla ilgilenmediğimi biliyor.”

Babam yüzünde mutlu bir gülümsemeyle bir ağaç daha kaydırđı.

Gözlerimi bahçede çalışan işçilerin üzerinde dolaştırdım. “Sanırım buradaki herkes benim ulaşılmaz olduğumun farkında.”

Babam doğruldu ve ıslak ellerini kot pantolonuna sildi. “Hayatım, ben seni gereğinden fazla kısıtladığımızı düşünmüyorum. Sence kısıtlıyor muyuz?”

“Evdeyken hayır,” dedim bir ağacı daha aşağı gönderirken. “Ama burada? Beni kiminle görsen rahat etmeyecekmişsin gibi geliyor.”

Babam ağaçlardan birini tuttu, sonra ağacı itmeden durup bana baktı. “Birine çok kısa sürede kapılmanın ne kadar kolay olduğunu bildiğim için. Güven bana, o zaman gitmek hiç kolay olmuyor.”

İki ağaç daha ittim ve babamın hâlâ bana baktığını fark ettim. “Tamam,” dedim. “Anladım.”

Ağaçların indirilmesi işi bitince, babam eldivenlerini çıkarıp arka cebine koydu. O, şekerleme yapmak için karavana dönerken, ben müşterilerin ödemelerini almaya yardım etmek için Üs’e girdim. Saçlarımı topuz yapmak için tepede toplarken kasada, günlük giysileri içindeki Caleb’i gördüm.

Saçlarımı omuzlarıma bırakıp birkaç tutamı öne doğru çektim.

Kasaya gitmek için yanından geçtim. “Demek yine buradasın. Yoksa yine birinin Noel’ini aydınlatmaya mı geldin?”

Gülümsedi. “Benim işim bu.”

Başımla içecek istasyonuna gelmesini işaret ettim. Paskalya kupamın yanına onun için bir kâğıt bardak koyup bir sıcak çikolata paketi açtım. “Söylesene, bu ağaç olayına başlamana ne sebep oldu?”

“Uzun hikâye,” dedi ama gülümsemesi biraz silindi. “En basit versiyonu duymak istersen Noel, ailem için her zaman önemli bir olaydı.”

Kız kardeşinin artık onunla yaşamadığını biliyordum; belki de bu da hikâyenin uzun versiyonunun bir parçasıydı. İçine karıştırıcı yerine baston şeker atılmış sıcak çikolata bardağını ona uzattım. Paskalya kupamı görünce gamzesi yine belirginleşti ve birbirimize bakarak içeceklerimizden birer yudum aldık.

“Annemler kız kardeşimle istediğimiz ağacı almamıza izin verirdi,” dedi. “Arkadaşlarını davet ederlerdi ve hep birlikte evi süslerdik. Bir tencere güveç pişirilirdi ve sonrasında hep birlikte dışarı çıkıp Noel ilahileri söylerdik. Kulağa çok basmakalıp geliyor, değil mi?”

Etrafımızdaki yapay karla kaplı ağaçları işaret ettim. “Ailem basmakalıp Noel gelenekleriyle *geçiniyor*. Ama bu, neden başka insanlara ağaç satın aldığını açıklamıyor.”

Sıcak çikolatasından bir yudum daha aldı. “Gittiğim kilise, Noel zamanında ‘ihtiyaç toplama’ kampanyası düzenliyor,” dedi. “İhtiyaç sahibi aileler için paltolar, diş fırçaları falan topluyoruz. Harika bir şey. Ama bazen insanlara ihtiyaçları yerine istedikleri şeyleri vermek de hoş olabiliyor.”

“Bunu çok iyi anlıyorum,” dedim.

İçeceğinin üstündeki dumanı üfledi. “Ailem Noel’i eskisi gibi geçirmiyor. Bir ağaç kuruyoruz ama hepsi o kadar.”

Nedenini sormak istedim ama bunun da hikâyesinin kısa olmayan versiyonunun bir parçası olduğundan emindim.

“Uzun lafın kısası, Breakfast Express’teki işe girdim ve bahşişlerimi Noel ağacı almak isteyen ama gücü yetmeyen aileler için harcayabileceğime karar verdim.” Naneli şekeri bardağın içinde çevirdi. “Sanırım daha fazla bahşiş kazanırsam, beni burada daha sık bile görebilirsin.”

Küçük bir marşmelovu dudaklarımın arasından kaydırdım. “Belki de kendine ayrı bir bahşiş kavanozu koymalısın,” dedim. “Üstüne bir ağaç resmi çizebilir, paranın nereye gittiğini anlatan bir not yazabilirsin.”

“Bunu ben de düşündüm,” dedi. “Ama kendi paramı kullanmak hoşuma gidiyor. O ekstra bahşiş insanlara asıl

ihtiyaçlarını sağlayan bir yardımdan pay alırsa kendimi kötü hissederim.”

Fincanımı tezgâha bırakıp saçlarını işaret ettim. “İhtiyaç demişken, sakın kıpırdama.” Tezgâhın arkasına geçip küçük bir kese kâğıdı çıkardım. Onu Caleb’a uzatınca kaşları kalktı.

Kese kâğıdını aldı içine baktı ve eczaneden onun için aldığım mor tarağı çıkarırken kahkahayla güldü.

“Şu asi saçlara söz geçirmenin zamanı gelmiş,” dedim.

Tarağı arka cebine koyup bana teşekkür etti. Ona tarağın önce saçlarına uğraması gerektiğini söylemeye fırsat bulamadan, Richardson ailesi Üs’ten içeri girdi.

“Ben de ne zaman geleceksiniz diye bekliyordum!” diyerek Bay ve Bayan Richardson’la kucaklaştım. “Siz normalde hemen Şükran Günü ertesi müşterilerinden değil miydiniz?”

Richardsonlar, sadece iki çocuklu oldukları günlerden beri ağaçlarını bizden alan sekiz kişilik bir aileydi. Her sene bize bir kutu ev yapımı kurabiye getirir ve çocukları hangi ağacın en mükemmel olduğu konusunda didişirken benimle sohbet ederlerdi. Bugün de çocuklar bana merhaba dedikten sonra ağaç aramaya koştular.

“New Mexico yolunda arabayla bir sorun yaşadık,” dedi Bay Richardson. “Şükran Günü’nü yol üstündeki bir motelde bir pervane kayışının gelmesini bekleyerek geçirdik.”

“Tanrı’ya şükür bir havuzları vardı da çocuklar birbirini öldürmedi,” diyen Bayan Richardson, bu senenin mavi kar taneleriyle kaplı kurabiye kutusunu bana uzattı. “Bu sene yeni bir tarif denedik. İnternette bulduk, herkes enfes olduğuna yemin ediyor.”

Kapağı açınca üstünde tonlarca krema kaplaması ve şeker süslemeleri olan biraz şekilsiz bir kardan adam kurabiyesi

çıkardım. Caleb da eğilip baktığı için kutuyu ona uzattım. O da mutasyona uğramış dişlek bir ren geyiği aldı.

“Bu sene küçükler de yardım etti,” dedi Bay Richardson. “Herhalde anlaşıliyordur.”

İlk ısırığımı alınca zevkle inledim. “Aman Tanrım, enfes... Bu kurabiyeler çok lezzetli,” dedim. “Tadını çıkar,” dedi Bayan Richardson, “çünkü seneye Pillsbury versiyonuna geri döneceğim.”

Caleb dudaklarının arasından düşen bir kırıntıyı havada yakaladı. “Bunlar inanılmaz.”

“İş yerinden bir kadın, naneli çikolata yapmayı denememizi önerdi,” dedi Bay Richardson. “Çocukların bile mahvedemeyeceğini söylüyor.” Kurabiye kutuma uzanmayı denedi ama Bayan Richardson onu dirseğinden yakalayıp geri çekti.

Caleb bir kurabiye daha alınca, ona ters bir bakış attım. “Affedersiniz bayım! İstihkakınızı aşmış bulunuyorsunuz.” *İstihkak* dediğim için benimle alay etmek istediğinden emin dim ve kendisiyle mücadele etmesini izlemek çok eğlenceliydi ama tercihini kurabiye yemekten yana kullandı.

“İstedığınız kadar yiyin,” dedi Bayan Richardson. “Sana ve erkek arkadaşına tarifi verebilirim ve...”

Erkek arkadaş sözü üzerine, Bay Richardson karısının koluna dokundu. Ona *sakıncası yok*, dercesine gülümseyerek baktım. Üstelik çocuklarından biri dışarıda çılgılık atmaya başlamıştı.

Bayan Richardson iç geçirdi. “Seni yeniden görmek çok güzeldi, Sierra.”

Bay Richardson çıkmadan önce ikimizi de selamladı. Dışarı çıkar çıkmaz, “Noel Baba seni görüyor, Nathan!” diye bağırdı.

Caleb bir kurabiye daha çalıp ağzına attı.

Parmağımla onu işaret ettim. “Noel Baba seni görüyor, Caleb.”

Ellerini masum bir tavırla havaya kaldırdı ve içecek istasyonundan aldığı bir kâğıt peçeteyle ağzını sildi. “Bu akşamki ağaç dağıtımına benimle gelmelisin,” dedi.

Kurabiyemi yutmaya çalışırken az kalsın tıkanıyordum.

Buruşturduğu peçeteyi yeşil, plastik çöp kutusuna attı.

“Gelmek zorunda değilsin...”

“Çok isterdim,” dedim. “Ama bu akşam çalışıyorum.”

Gözlerimin içine bakarken, keyifsiz bir ifade takınmıştı.

“Bahane uydurmak zorunda değilsin, Sierra. Bana karşı açık olman yeterli.”

Ona doğru bir adım attım. “Saat sekize kadar çalışıyorum. Bunu sana söylemişim, unuttun mu?” Her zaman böyle savunmaya mı geçiyordu?

Caleb üst dudaklarını ısırarak dışarı baktı. “Konuşmamız gereken şeyler olduğunun farkındayım,” dedi. “Ama şimdi değil, olur mu? Sadece, mümkünse duyduğun her şeye inanma.”

“Başka bir gün seninle *geleceğim*, Caleb. Tamam mı? Çok yakında.” Gözlerini bana çevirmesini bekledim. “Tabii istemezsen, başka.”

Ellerini silmek için bir peçete daha aldı. “İsterim. Bence gerçekten çok seversin.”

“Güzel,” dedim. “Çünkü seninle gelmemi istemen benim için çok anlamlı.”

Gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama gamzesi onu ele verdi. “Ağaçları sen yetiştirmişsin. Bu ailelere neler kattığını görmeyi hak ediyorsun.”

Baston şekerimi ağaçlara doğru salladım. “Her gün görüyorum,” dedim.

“Ama bu farklı,” dedi.

İçeceğimi baston şekerimle karıştırırken, yarattığı küçük girdabı seyrettim. İçimden bir ses, bunun öylesine birlikte takılan iki insandan daha fazlası olacağını söylüyordu. Çıkma teklifi almışım gibi. Bunu ağaçlardan bağımsız yaptıysa, bir yanım ona evet demek istiyordu. Ama dürüst olmam gerekirse, hakkında ne kadar bilgi sahibiydim? O benim hakkımda daha da azını biliyordu.

Tarağını cebinden çıkarıp önünde salladı. “Bir tarih sözü verene kadar bu şey kullanılmayacak.”

“Ah, hile yapıyorsun,” dedim. “Düşüneyim. Bu hafta sonu burası gerçekten yoğun olur ve ben işten sonra çok yorgun olurum. Pazartesi günü okulda işin bitince gidebilir miyiz?”

Kafasının içindeki takvimi kontrol eder gibi havaya baktı. “O gün çalışmıyorum. Oldu bu iş! Akşam yemeğinden sonra seni almaya gelirim.”

Caleb ve ben Üs’ten birlikte çıktık. Ona bahçedeki en sevdiğim ağaçları göstermeye karar verdim. Bugünkü bahşış paralarını nereye harcamak istiyorsa, en iyisini bulmasını sağlayacaktım. Onu gözüme kestirdiğim bir ağaca yönelendirmeye hazırlanırken, otoparka doğru yürüdü.

Durdum. “Nereye gidiyorsun?”

Döndü. “Şu anda ağaç için yeterli param yok,” dedi. Gülümsemesi sıcak ama muzipti. “Almaya geldiğim şeyi çoktan aldım.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Pazar akşamı işler biraz durulunca Rachel ve Elizabeth’le sohbet etmek için karavana çekildim. Dizüstü bilgisayarımı açtım ve dışarıdan bana ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı masanın yanındaki perdeyi kenara çektim. Arkadaşlarımın yüzleri ekranda belirince, birbirimizden çok uzakta olduğumuz için içim sızladı. Ancak birkaç dakika geçmeden, Rachel’in İspanyolca öğretmenininin sınıfa *empanada*³ yaptırma çabasını anlatmasını gülerek dinliyordum.

“Yanık hokey disklerine benzediler,” dedi. “Yalan söylemiyorum. Ders çıkışı koridorlarda hokey oynadık resmen.”

“Sizi çok özlüyorum,” dedim uzanıp ekrandaki yüzlerine dokunurken. Onlar da aynısını yaptı.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Elizabeth. “Sıkboğaz etmek istemem ama önümüzdeki seneye ilgili haber var mı?”

3 İspanya, Orta Amerika, Filipinler ve Güney Amerika’da yapılan bir börek çeşidi. (yay. n.)

“Şey, konuyu açtım,” dedim. “Annemle babam burada işlerin yürümesini gerçekten çok istiyorlar ama şimdilik durumun o yönde ilerleyip ilerlemediğini bilmiyorum. Bunun sizi biraz sevindirdiğinden eminim ama...”

“Hayır,” dedi Elizabeth. “Her durumda buruk olacak.”

“Bir ağaç satış bahçesinin kapanmasını asla istemeyiz,” dedi Rachel. “Ama burada bizimle olman bizi elbette çok mutlu eder.”

Pencereden dışarı baktım. Ağaçların arasında sadece üç müşterinin hareket ettiğini görebiliyordum. “Geçen seneki kadar yoğunmuşuz gibi gelmiyor,” dedim. “Annemle babam satışları her akşam analiz ediyorlar ama sormaya çekiniyorum.”

“O zaman sorma,” dedi Elizabeth. “Her şey olacağına varır.”

Haklıydı ama ne zaman ödev yapmak, hatta mola vermek için yanlarından ayrılısam, elimden daha fazlası gelebilir mi diye düşünüyordum. Burayı kaybetmek, özellikle babam için çok zor olacaktı.

Rachel öne doğru eğildi. “Pekâlâ, sıra bana geldi mi? Kış balosu için uğraştığım saçmalıklara inanamayacaksınız. Resmen bir avuç amatörle çalışıyorum!” İki birinci sınıf öğrencisini kar taneleri için malzeme almaya gönderdiğini ve yaldızlarla geri döndüklerini anlattı.

“Bu mu yani?” dedim.

“Yaldız diyorum! Yaldızı *üstüne* koyacak bir şeye ihtiyacımız olacağını bile akıl edememişler! Onları havaya atacak değiliz ya!”

Böyle bir baloda olduğumu düşündüm; sınıf arkadaşlarımın tuvaletler ve smokinler içinde, etrafa avuç avuç yaldız

saçarak dans ettiklerini. Dönen ışıkların aydınlattığı yıldızların daireler çizerek yere indiğini. Rachel ile Elizabeth'in kahkahalar atarak ve kollarını iki yana açarak döndüklerini. Ve Caleb'in başını arkaya atıp gözleri kapalı, gülümsediğini.

"Şey... Biriyle tanıştım," dedim. "Sayılır."

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir sessizlik oldu.

"Bir erkekten mi bahsediyoruz?" dedi Rachel.

"Şimdilik sadece arkadaşız," dedim. "Sanırım."

"Şuna baksana, yanakların kızardı!" dedi Elizabeth.

Yüzümü ellerimin altına gizledim. "Bilmiyorum. Belki de önemli bir şey değildir. Bilirsiniz işte, o..."

Rachel araya girdi. "Hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır, *hayır*. Bu kez kılı kırk yararak tantana yapmana izin yok. Hele tam âşık olma modundayken."

"Tantana yapmıyorum. Gerçekten! Parası olmayan insanlara Noel ağaçları hediye eden süper tatlı bir çocuk."

Rachel arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama..."

"İşte şimdi kusur bulduğu kısma geliyoruz," dedi Elizabeth.

Ekranımdaki küçük kutucuklarında bir Rachel'a, bir Elizabeth'e baktım. İkisi de Caleb'in kötü yanlarını duymak için bekliyorlardı. "Ama... bu süper tatlı çocuk kız kardeşini bıçakla kovalamış olabilir."

Ağızları açık kaldı.

"Ya da belki de sadece bıçak çekmiştir," dedim. "Bilmiyorum. Ona sormadım."

Rachel yumruğunu alnına bastırdı ve beyni *infilak etmiş* gibi parmaklarını açtı. "Bıçak mı, Sierra?"

"Sadece bir söylenti de olabilir," dedim.

“Çok ciddi bir söylenti,” dedi Elizabeth. “Heather ne diyor?”

“Bana anlatan o.”

Rachel tekrar ekrana yaklaştı. “Erkekler söz konusu olduğunda, tanıdığım en seçici insansın. Bu, nasıl oluyor?”

“Bir şey duyduğumu biliyor,” dedim. “Ama konu açılınca hemen içine kapanıyor.”

“Ona sormalısın,” dedi Elizabeth.

Rachel parmağıyla beni işaret etti. “Ama bunu halka açık bir yerde yap.”

Haklılardı. Elbette haklılardı. Onunla daha fazla yakınlaşmadan önce daha fazla bilgi sahibi olmalıydım.

“Ve bunu onu öpmeden önce yap,” diye ekledi Rachel.

Güldüm. “Bunun olması için baş başa kalmamız gerekir.”

Ertesi gün baş başa kalacağımızı hatırlayınca, gözlerimin iri iri açıldığını hissettim. Caleb okuldan çıktıktan sonra bir ağaç teslimatı için beni almaya gelecekti.

“Sor ona,” dedi Rachel. “Her şey bir yanlış anlamadan ibaretse eve döndüğünde anlatacak harika bir hikâyen olur.”

“Senin tiyatrodaki arkadaşlarına anlatacak bir şeyin olsun diye birine âşık olacak değilim,” dedim.

“İçgüdülerine güven,” dedi Elizabeth. “Belki Heather dedikoduyu yanlış duymuştur. Kız kardeşini bıçaklamış olsa özel bir ıslahevinde falan olması gerekmez miydi?”

“Onu bıçaklamış demedim. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum.”

“Gördün mü bak? Daha şimdiden dedikoduyu bozdum bile.”

“Yarın sorma fırsatım olacak,” dedim. “Birlikte bir Noel ağacı teslimatına gideceğiz.”

Rachel arkasına yaslandı. “Çok tuhaf bir hayatın var, dostum.”

Annemle babam, karavanda geç saate kalan akşam yemeklerini bitirmekle meşgul olsalar da Caleb’in kamyonetine doğru yürürken, onu ve beni izlediklerini hissedebiliyordum. Üzerimizdeki gözleri ve Caleb’in benimkine bir parmak boyu mesafedeki eliyle, bu, hayatımın en uzun yürüyüşü olabilirdi.

Caleb, kamyonetinin yolcu koltuğuna tırmanmamı bekleyip kapıyı kapattı. Arkamdaki kamyonet kasasında bir Noel ağacı duruyordu. Büyük bir indirim yapılmış –çok üzgünüm baba– bir köknardı ve ağacın istendiği yere doğru yola çıkmak üzereydik. Bu bahçede geçirdiğim onca sene boyunca, elimizden çıktıktan sonra hiçbir ağacın peşinden yeni evine gitmemiştim.

“Senin şu ağaç dağıtım işinden arkadaşlarıma bahsettim,” dedim. “Çok tatlı olduğunu söylediler.”

Caleb gülerek kamyoneti çalıştırdı. “Ağaç *dağıtım işi*, ha? Oysa ben hep onları teslim ettiğimi düşünmüşümdür.”

“Aynı anlama geliyor! Kelime seçimlerimle uğraşmaya devam mı yani?” Ama ona bunun için için hoşuma gittiğinden bahsetmedim.

“Belki sen eve dönmeden önce, kelime dağarcığı hilelerinden birkaçını kaparım.”

Uzanıp omzunu dürttüm. “Bunun için kendini çok şanslı hissetmelisin.”

Gülümseyerek kamyoneti vitesine taktı. “Sanırım bu seni ne kadar görebileceğime bağlı.”

Ona baktım ve sözlerinin anlamını sindirirken, içime bir sıcaklık yayıldı.

Ana yola çıkınca, “Bunun hangi sıklıkla olacağı konusunda bir fikrin var mı?” dedi.

Keşke ona cevap verebilseydim ama birlikte geçireceğimiz zaman konusunda planlar yapmadan önce, öğrenmem gereken bazı şeyler vardı. Keşke daha önce söylediği gibi, konuyu *kendisi* açsaydı.

“Duruma bağlı,” dedim. “Bu yıl daha kaç ağaç hediye etmeyi düşünüyorsun?”

Pencereden yandaki şeride baktı ama gülümsemesi yan aynaya yansdı. “Tatil dönemi olduğu için bahşişlerim fena gitmiyor ama şunu söylemeliyim ki Noel ağaçları indirim-deyken bile pahalı. Gücenme ama.”

“Şey, yaptığımdan daha fazla indirim yapamam, bu yüzden belki de işte cazibeni biraz daha fazla konuşturmalısın.”

Kuzey yönünde otoyola çıktı. Cardinals Peak’in girintili çıkıntılı piramit biçimindeki silüeti, kararmaya başlayan gökyüzünün önünde, koyu renkli bir gölge gibi yükseliyordu.

Tepenin yukarısını işaret ettim. “Bahse girerim orada büyümekte olan altı Noel ağacım bulunduğundan haberin yoktur.”

Caleb bana kısa bir bakış attıktan sonra koyu renkli tepeye baktı. “Cardinals Peak’te Noel ağacı çiftliğinin mi var?”

“Pek çiftlik sayılmaz,” dedim. “Ama her sene bir tane dikiyorum.”

“Gerçekten mi? Buna nasıl başladın?” diye sordu.

“Aslında geçmişi beş yaşıma kadar uzanıyor.”

Sinyal verdi ve omzunun üstünden arkayı kontrol edip yan şeride geçti. “Tutma kendini. Hikâyenin tamamını dinlemek

isterim.” Geçen arabaların farları, meraklı gülümsemesini aydınlattı.

“Peki o zaman.” Göğsümün üstünden geçen emniyet kemerini tuttum. “Beş yaşındayken, bizim kasabada annemle ilk ağacımı dikmiştik. Ondan önce düzinelerce ağaç dikmiştım ama bunu ayrı tuttuk. Etrafını çitle çevirdik. Altı sene sonra, ben on bir yaşındayken, o ağacı kesip hastanemizin doğum servisine hediye ettik.”

“Aferin sana,” dedi.

“Senin yaptığının yakınından bile geçmez, Bay İyiliksever,” dedim. “Onlara bir ağaç hediye etmek, annemle babamın ben doğduktan sonra teşekkür niyetine her Noel yaptığı bir şeydi. Anlaşılan bu dünyaya teşrif etmem biraz zaman almış.”

“Annem kız kardeşimin doğumunun da bayağı tantanalı olduğunu anlatır,” dedi Caleb.

Güldüm. “Beni bu şekilde tarif ettiğini duysalar arkadaşlarım çok eğlenirlerdi.” Bana baktı ama açıklama yapmaya hiç niyetim yoktu.

“Her neyse, bir sene onlar için özellikle benim hediyem olacak bir ağaç dikmeye karar verdik. O zaman bu fikre bayıldım. Ama aradan altı yıl geçip ağaca ömrü boyunca –ve neredeyse ömrüm boyunca– gözüm gibi baktıktan sonra kesilince çok ağladım. Annem kütüğünün önünde diz çöküp bir saat boyunca ağladığımı anlatır.”

“Ay!” dedi Caleb.

“Duygusallıktan hoşlanıyorsan, ağacın da ağladığını duyanaya kadar bekle. Yani sayılır,” dedim. “Bir ağaç yetiştirken suyu kökü aracılığıyla eker, değil mi? Kesildiği zaman bazen kök, kütüğe küçük öz suyu damlaları itmeye devam eder.”

“Gözyaşları gibi mi?” dedi. “Ama bu çok üzücü!”

“Biliyorum!”

Kabinin içinde parlayan farlar, yüzündeki muzip gülümsemeyi açığa çıkardı. “Ama aynı zamanda biraz fazla sulu göz bir hikâye olduğunu kabul etmelisin.”

Gözlerimi devirdim. “Aklınıza gelebilecek her türlü sulu göz esprisini duyduğuma emin olun, bayım.”

Caleb bir kez daha sinyal verdi ve bir sonraki rampada otoyoldan çıktık. Keskin bir dönüştü, kapıya sıkıca tutundum.

“Bu yüzden, insanların ağaçlarını bahçeden götürmesine izin vermeden önce, onları dipten birkaç santim keseriz,” dedim. “Böylece suyu yukarı çekmeye devam eden temiz bir kesimle ağacı yeniden büyütmeye başlayabilirsin. Öz suyuyla mühürlenirse daha fazla su alamaz.”

“Bu gerçekten...” Cümleyi tamamlamadan durdu. “Ah, anladım, çok akıllıca.”

“Her neyse,” dedim. “Ağacımı hastaneye teslim edince babam tabandan kestiği o birkaç santimlik parçayı bana verdi. Onu eve götürdüm ve bir tarafına bir Noel ağacı resmi yaptım. Hâlâ evdeki tuvalet masamda durur.”

“Çok hoşuma gitti,” dedi. “Hiç bu kadar sembolik bir şey sakladım mı, emin değilim. Peki, bunun dağdaki küçük çiftliğimle bağlantısı ne?”

“Ertesi gün, buraya gelmek için yola çıkmaya hazırlanıyorduk,” dedim. “Aslında, evden ayrılalı biraz olmuştu ve ben tekrar ağlamaya başladım. Kestiğimiz ağacın yerine bir yenisini dikmiş olmam gerektiğini fark etmiştim. Ama yola çıkmamız gerekiyordu, ben de annemi seramıza girmeye zorladım ve saksıdaki bir fidanı kapıp arka koltuğa, yanıma koydum.”

“Ve sonra onu buraya diktin,” dedi.

“Sonra her sene yanımda bir ağaç getirdim. Planım hep, ilk dikilen ağacı kesip Heather’ın ailesine hediye etmek oldu. Bizden zaten bir ağaç alırlardı ama böylesi daha özel olacaktı,” dedim.

“Bu harika bir hikâye,” dedi.

“Teşekkürler.” Yan yana sıralanmış iki katlı otellerden oluşan bir blokun önünden geçerken pencereden dışarı baktım. Gözlerimi kapadım, bunu gerçekten söylemeli miydim, bilmiyordum. “Ama ya... ne bileyim... o ağacı ihtiyacı olan birine verebilseydin?”

Bir süre hiç konuşmadan yol aldık. Sonra yüzünde samimi bir gülümseme görmeyi bekleyerek ona baktım. Az önce ona Kaliforniya’da diktiğim ilk ağacı birine hediye etmesini teklif etmiştim. Oysa Caleb, derin düşüncelere dalmış gibi yola bakıyordu.

“Hoşuna gider sanmıştım,” dedim.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve dudaklarından temkinli bir gülümseme geçti. “Sağ ol.”

İçimden, *gerçekten mi*, demek geçti. *Çünkü pek mutlu olmuşa benzemiyorsun.*

Penceresini biraz indirince içeri dolan hava saçlarını dalgalandırdı. “Özür dilerim,” dedi. “Ağacının bir yabancının evinde olduğunu düşünüyordum da. Onun için planların varmış zaten. Hem de iyi planlar. Bunu benim için değiştirme.”

“Şey, belki de değiştirmek istiyorumdur.”

Caleb kamyonu dört katlı bir apartmanın park yerine soktu. Binaya yakın boş bir yer bulup park etti. “Şuna ne

dersin? Sene boyunca ideal aile için bakınıyorum. Sen geri gelince, ağacı onlara birlikte götürürüz.”

Gelecek seneye ilgili belirsizliğimi gizlemeye çalıştım. “Peki ya gelecek yıl seninle takılmak istemezsem?”

Yüzü gölgelenince, bunu söylediğime pişman oldum. Alaycı bir cevap verir diye ummuştum ama kendimi lafi toparlamanın bir yolunu ararken buldum. “Yani ya önümüzdeki sene hiç dışın kalmazsa? Ne de olsa baston şekere ve sıcak çikolataya bağımlısın...”

Gülümseyerek kapısını açtı. “Bak ne diyeceğim, yıl boyunca dişlerimi özellikle iyi fırçalayacağım.” Böylece havadaki ağırlık dağılıverdi.

Kamyonetten gülümseyerek indim ve arka tarafa yürüdüm. Dairelerin çoğunun pencereleri karanlıktı ama birkaçında Noel ışıkları asılıydı. Caleb benimle kamyonetin arkasında buluştu, arka kapağı açınca, Sagebrush Ortaokulu çıkartması altta kaldı. Ağacı gövdesinden tutup çekerken, ben de ona yardım etmek için dallara uzandım.

“Hijyen şartlarını *ve* kelime dağarcığını iyileştirdiğime göre,” dedim, “yardıma ihtiyaç duyduğun başka bir konu var mı?”

Bana gamzeli bir gülümsemeyle baktı ve başıyla daireleri işaret etti. “Yürümeye başla yeter. Bana yardımcı olman için bütün programını boşaltman gerekir.”

Ben önde, o arkada, ağacı binanın girişine doğru taşıdık. Gözlerimi kapadım ve ağzımdan çıkmasını son anda önlediğim şeye inanamayarak güldüm. Omzumun üstünden ona baktım ve “Halloldu bil,” dememeyi bir şekilde başardım.

ONUNCU BÖLÜM

Asansör, ağacı dik tutabilmemiz için fazla küçüktü. Caleb üçüncü katın düğmesine bastı ve çok geçmeden yükselmeye başladı. Kapılar tekrar açılınca, önce ben dışarı süzıldüm ve Caleb'ın bana doğru eğdiği ağacı tuttum. Ağacı koridorun sonuna kadar taşıdık. Caleb son kapıyı diziyle çaldı. Kapının gözetleme deliğine, muhtemelen küçük bir çocuk tarafından elışı kâğıdından kesilmiş bir melek raptiyelenmişti. Melek, elinde üzerinde *Feliz Navidad*⁴ yazan bir flama tutuyordu.

Kapıyı çiçek desenli bir elbise giymiş, kır saçlı, kilolu bir kadın açtı. Mutlu bir şaşkınlıkla bir adım geri çekildi.

Ağacın gövdesini tutmaya devam eden Caleb, “Mutlu Noeller, Bayan Trujillo,” dedi.

“Luis geleceğinden bahsetmemiști. Üstelik bir ağaçla!”

“Sürpriz olsun istedi,” dedi Caleb. “Bayan Trujillo, sizi arkadaşım Sierra’yla tanıştırayım.”

4 (İsp). Mutlu Noeller. (yay. n.)

Bayan Trujillo, beni kucaklamaya hazır görünüyordu ama ellerimin hayli meşgul olduğunu fark etti. “Tanıştığımızı çok memnun oldum,” dedi. Ağacı içeri taşıırken, başıyla beni işaret ederek Caleb’a göz kırptığını gördüm ama fark etmemiş gibi yaptım.

“Aşevindekiler bana bir ağacın çok hoşunuza gideceğini söylediler,” dedi Caleb, “bu nedenle onu getirebildiğim için çok mutluyum.”

Kadının yanakları kızardı ve Caleb’ın kolunu birkaç kez sıvazladı. “Ah, tatlı çocuğum! Ne kocaman bir kalbin var senin!” Terliklerini yere sürterek hem oturma odası hem de yemek odası olarak kullanılan odaya girdi. Çiçekli elbisesini geren karnıyla yere eğilerek kanepenin altından bir ağaç ayağı çekti. “Luis okulda o kadar meşgul ki henüz yapay ağacı kurmaya bile vaktimiz olmadı. Ve şimdi sen bana gerçek bir ağaç getirdin!”

Caleb ve ben ağacı aramızda tutarken, kadın yerdeki dergileri ayağıyla kenara iterek ağaç ayağını köşeye yerleştirdi. Kokuyu ne kadar çok sevdiğini anlatmasını dinledik.

Bayan Trujillo, Caleb’a bakıp elini kalbinin üzerine koydu ve bir kez el çırpı. “Teşekkürler, Caleb, teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.”

Diğer odadan bir ses yükseldi. “Bence seni duydu, anne.”

Caleb dar koridordan bize doğru gelen, Luis olduğunu tahmin ettiğim, bizim yaşlarımızdaki delikanlıya baktı. “Selam, dostum.”

“Luis! Bak, Caleb bize ne getirmiş.”

Luis, ağaca huzursuz bir gülümsemeyle baktı. “Buraya kadar getirdiğin için teşekkürler.”

Bayan Trujillo koluma dokundu. “Sen de çocuklarla aynı okula mı gidiyorsun?”

“Aslında ben Oregon’da yaşıyorum,” dedim.

“Ailesinin kasabada bir ağaç satış bahçesi var,” dedi Caleb. “Bu ağaç da oradan.”

“Öyle mi?” diyen kadın, bana baktı. “Yoksa Caleb’a teslimat yapmayı mı öğretiyorsun?”

Luis güldü ama Bayan Trujillo’nun kafası karışmış gibiydi.

“Şey,” dedi Caleb. Bana baktı. “Pek sayılmaz. Aslında biz...”

Gözlerinin içine baktım. “Devam et.” Bizim aslında ne olduğumuzu açıkladığını duymak istiyordum.

Caleb sırtıttı. “Son birkaç günde çok iyi arkadaş olduk.”

Bayan Trujillo iki elini birden havaya kaldırdı. “Anladım. Çok fazla soru soruyorum. Caleb, annenle babana benim için biraz *turrón*⁵ götürür müsün?”

“Elbette!” dedi Caleb. Kadın ona çölün ortasında bir bardak su ikram etmiş gibi bakıyordu. “Sierra, bunu mutlaka denemelisin.”

Bayan Trujillo ellerini çırpıttı. “Evet! Ailene de götürmelisin. Çok yaptım zaten. Luis’le birlikte komşularımıza da götüreceğiz.”

Luis’den ona biraz peçete vermesini istedikten sonra, her birimize yer fıstıklı şekerlemenin bademlisine benzeyen bir şeyden birer parça verdi. Bir parça koparıp ağızıma attım. O kadar enfesti ki! Caleb kendi parçasının yarısını mideye indirmişti bile.

5 Bal, şeker ve yumurta akından yapılmış, kızarmış badem veya fındık içeren ve genellikle dikdörtgen bir tablet ya da yuvarlak bir pasta şeklindeki Güney Avrupa şekerlemesi. (yay. n.)

Bayan Trujillo gözleri parlayarak gülümsüyordu. Eve götürmemiz için sandviç torbalarına birkaç parça daha koydu. Ön kapıya doğru yürürken, ikimiz de ona *turrón* için bir kez daha teşekkür ettik. Bayan Trujillo kapıyı açan Caleb'a uzun uzun sarılarak ağaç için duyduğu minneti bir kez daha ifade etti. Elimizde *turrón* paketleriyle asansör kapısının açılmasını beklerken, "Luis arkadaşın mı?" diye sordum.

"Çok tuhaf olmayacağını ummuştum," dedi başını sallayarak. Asansörün kapısı açıldı, bindik ve zemin katın düğmesine bastı. "Aşevi ailelerin ihtiyaçları olan şeyleri işletleyebildikleri listeler tutar. Arada sırada ailelere ağaç isterler mi diye sormalarını rica ettim. Adresleri de oradan aldım. Onların adını görünce Luis'e bir sakıncası olur mu diye sordum ama..."

"Çok sevinmiş benzemiyordu," dedim. "Sence utandı mı?"

"Aşacaktır," dedi Caleb. "Annesinin bir ağaç istediğini biliyordu. Ve onun dünyanın en iyi kadını olduğuna seni temin ederim."

Asansör kapısı zemin katta açıldı ve Caleb önden çıkmamı işaret etti.

"Her şey için o kadar şükran doludur ki," dedi Caleb. "Kimseyi yargılamaz. Onun gibi insanlar, arada bir istedikleri bir şeye ulaşmayı hak ediyorlar."

Kamyonete binince otoyola saptık ve ağaç satış bahçesine doğru yola çıktık.

Ağaçlar konusunun daha kişisel alanlara doğru sokulmanın güvenli bir yolu olduğuna karar vererek, "Bunu neden yapıyorsun?" dedim.

Caleb cevap vermeden yaklaşık yarım blok gittik. Sonunda, “Sanırım sen bana tepedeki ağaçlarını anlattın...” dedi.

“Doğruya doğru...”

“Bunu yapma nedenim, Luis’in bunu aşacağını bil-meme benziyor,” dedi. “İçten bir hareket olduğunu biliyor. Annemle babam boşandıktan sonra, bir süre Trujillolarla benzer durumdaydık. Annem bırak bir Noel ağacı almayı, bize küçük hediyeler alacak parayı bile zor kazanıyordu.”

Bunu Caleb hakkında bildiğim küçük ama sayıları git-tikçe artan şeyler listesine ekledim. “Şimdi işler nasıl?” diye sordum.

“Daha iyi. Annem artık kendi bölümünün başında ve ağaç alabilen halimize geri döndük. Bahçeden satın aldığım ilk ağaç, bizim içindi.” Bana şöyle bir bakıp gülümsedi. “Süsleme konusunda hâlâ aşırıya kaçmıyor ama büyüme dönemimizde ağaçların bizim için çok anlamlı olduğunu biliyor.”

Gözümün önünde ilk ziyaretinde gördüğüm bir dolarlık banknotlar canlandı. “Ama ağacın parasını sen ödedin.”

“Hepsini değil.” Güldü. “Ben sadece biraz daha büyü-ğünü almamızı sağladım.”

Ona kız kardeşini sormak istedim. Ama ön camdan dışarı bakarken, profili çok sakın ve gevşemiş görünüyordu. Heather haklıydı, burada her ne oluyorsa, Noel sonrasına kadar sürmesi şart değildi. Onunla zaman geçirmekten keyif alıyorsa bunu bozmaya ne gerek vardı ki? Sormak içine kapanmasından başka bir şeye yaramazdı.

Ya da dürüst olmam gerekirse, cevabı bilmek istemi-yordum.

“Bu akşam bunu yaptığımız için çok mutluyum,” dedim. “Teşekkürler.”

Sırıttı ve sinyal verip otoyoldan çıktı.

Caleb bana haftanın ilerleyen bir gününde bahçeye yine uğrayacağını söylemişti. Kamyoneti nihayet park yerine girince, onu karşılamak için dışarı çıkmak yerine Üs'te kaldım. Bunu ne kadar büyük bir heyecanla beklediğimi öğrenmesine gerek yoktu. Onun da hemen ertesi gün çıkagelmemesini aynı nedene bağlamak istiyordum. O da heyecanını saklıyordu.

Uzun zaman geçip beni aramaya gelmeyince, dışarı baktım. Andrew ona bir şey söylüyor, sözlerini vurgulamak istermiş gibi, parmağını yere doğru sallıyordu. Caleb'ın gergin bakışları, Andrew'un arkasındaki bir yere sabitlenmişti. Elleri ceketinin ceplerindeydi. Andrew parmağıyla babamın şu anda telefonda Bruce amcamla konuşmakta olduğu karavanı işaret edince, Caleb gözlerini kapadı ve kolları gevşedi. Andrew bahçenin derinliklerine doğru gözden kaybolurken, kendine yol açmak için ağaçları sağa sola itecek sandım.

Hızla tezgâhın arkasına çekildim. Birkaç saniye sonra Caleb, Üs'ten içeri girdi. Andrew'la konuştuğunu gördüğümü bilmiyordu ve her şey normalmiş gibi davranıyordu.

“İşe gidiyorum,” dedi. Gamzeli gülümsemesinin sahtesini üretebildiğini artık öğrenmiştim. “Ama sana merhaba demeden geçemedim.”

Daha bir dakika bile yalnız kalmadan babam içeri girip iş eldivenlerini tezgâhın üstüne bıraktı ve termosunun kapağını açtı. Kahvesini tazelemek için içecek istasyonuna

yürüdü. Kafasını kaldırmadan, “Bir ağaç daha mı almaya geldin?” diye sordu.

“Hayır, efendim,” dedi Caleb. “Şu anda değil. Sadece Sierra’ya merhaba demek için uğradım.”

Termos dolunca babam Caleb’a doğru döndü. Termosu kıpırdatmadan kapağını yavaş yavaş çevirerek kapattı. “Kısa sürdüğü sürece sorun yok. Burada yapacak çok işi var, sonra da ödevlerine geçecek.”

Babam yanından geçerken Caleb’ın omzunu sıvazladı, bense yerin dibine geçmişim. Birkaç dakika daha Üs’sün içinde konuştuktan sonra, Caleb’ı kamyonetine kadar geçirdim. Sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve araca binmeden önce, onunla tanıştığımız gün astığım geçit töreni posterini işaret etti.

“Yarın akşam,” dedi. “Ben de birkaç arkadaşım ile orada olacağım. Sen de gelmelisin.”

Gelmelisin mi? İçimden ona bana orada buluşmayı teklif edecek kadar cesur olmadığı için takılmak geçti.

“Düşüneceğim,” dedim.

Caleb gidince, gülümseyip yere bakarak Üs’s’e girdim.

Tezgâhın arkasına geçmeye fırsat bulamadan babam önüme çıktı.

“Sierra...” Sonrasında söyleyeceklerini duymak istemediğimi biliyordu ama yine de söylemek zorundaydı. “Onun iyi bir çocuk olduğundan eminim ama lütfen bir şey başlatmak konusunda temkinli davran. Çok meşgulsün, sonra da gideceğiz ve...”

“Hiçbir şey başlattığım yok,” dedim. “Bir arkadaş edindim, baba. Tuhaf davranmayı bırak.”

Gülerek kahvesinden bir yudum aldı. “Neden prensesçilik oynamaya geri dönemiyorsun sanki?”

“Ben *hiçbir zaman* prensesçilik oynamadım.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi. “Heather’ın annesi sizi ne zaman geçit törenine götürse en şık elbiseni giyip Kış Kraliçesi gibi davranırdın.”

“İşte bunu diyorum!” dedim. “Kraliçe, prenses değil. Siz bana azla yetinmemeyi öğrettiniz.”

Babam kraliyet ailesinin bir ferdinin huzurundaymış gibi önümde eğildi. Sonra o, karavana, ben Üs’se döndüm. İçeri girdiğimde Andrew tezgâha yaslanmış duruyordu.

Kasanın arkasına geçip babamın iş eldivenlerini kenara kaldırdım. “Sen ve Caleb, ne konuşuyordunuz?”

“Onun buraya çok sık geldiğini fark ettim,” dedi Andrew. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ve?”

Andrew başını salladı. “İnsanlara ağaç aldığı için harika biri olduğunu düşünüyorsun. Ama onu tanımıyorsun.”

Asıl *onun* Caleb hakkında hiçbir şey bilmediğini söyleyerek itiraz etmek isterdim ama işin aslı, muhtemelen benden daha fazlasını biliyordu. Caleb’la kendisi hakkındaki dedikodular konusunda yüzleşmemekle aptallık mı ediyordum acaba?

“Baban işçilerinin sana çıkma teklif etmesini istemiyorsa,” dedi, “Caleb’ı hayatta onaylamaz.”

“Kes şunu!” dedim. “Bunun seninle hiçbir ilgisi yok.”

Başını öne eğdi. “Geçen sene aptallık ettim. Yüzüne karşı çıkma teklif etmem gerekirken, pencerene o aptal notu bıraktım.”

“Andrew,” dedim usulca. “Mesele, babam, Caleb ya da bir başkası değil. Lütfen, birlikte çalışmamızı güçleştirmeyelim, olur mu?”

Yeniden bana bakarken yüzü sertleşti. “Bunu Caleb’la yapma. Onunla arkadaşlık kurabileceğini düşünmen bile saçma. Sandığın gibi biri değil. Sakın...”

“Durma, söyle!” derken gözlerim kısıldı. Bana “aptal,” derse babam onu anında kovardı.

Andrew sözünün devamını getirmedi ve aceleyle dönüp çıktı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Geçit töreninin yapılacağı akşam, Heather ve Devon’la birlikte şehir merkezine indik. Heather’ın annesi geçit komitesindeydi ve erken gitmemiz için yalvarmıştı. Üstünde *Kayıt* yazan mavi tentenin altında görüldüğümüz anda, hepimizin eline birer katılımcı kurdelesi torbası ve girişleri kaydedeceğimiz birer not tahtası tutuşturdu. Grupların çoğunun kaydı zaten yapılmıştı ama her sene yeni organizasyonlar sıraya girer ve kayıt yaptırmayı unuturlardı. Bize görevimizin onların izini sürmek olduğunu anlattı.

Devon, Heather’a baktı. “Cidden mi? Bunu yapmak zorunda mıyız?”

“Evet, Devon. Erkek arkadaşım olmanın en eğlenceli yanlarından biri bu. Hoşuna gitmediyse...” Önümüzden geçen insanları işaret etti.

Devon, Heather’m sözlerindeki meydan okumadan zerre kadar etkilenmeden onun yanağına bir öpücük kondurdu. “Kesinlikle buna değer.” Geri çekilirken bana inceden ma-

nidar bir gülümsemeyle baktı. Evet, bazen Heather'ı sinir ettiğinin bal gibi farkındaydı.

“Birilerini bulmadan gidip kahve alalım,” dedi Heather. “Hava soğuyor.”

Gürültücü Erkek İzci birliğinin arasından geçtikten sonra, geçit güzergâhının bir buçuk blok dışında kalan bir kafeye yürüdük. Heather, Devon'ı içeri gönderip benimle dışarıda bekledi.

“Ona söylemelisin,” dedim. “Bu kadar uzatmanın ikinize de faydası yok.”

Heather başını yana yatırarak iç geçirdi. “Biliyorum ama bu dönem daha iyi notlara ihtiyacı var. Dikkatini dağıtan kişi olmak istemiyorum.”

“Heather...”

“Çok kötüyüm. Biliyorum! Biliyorum.” Gözlerimin içine bakıyordu ama birden arkamda, uzakta bir şey gördü. “Yapılması gereken konuşmalardan bahsetmişken, sanıyorum Caleb şurada.”

Döndüm. Sokağın karşı tarafında Caleb iki çocukla birlikte bir otobüs durağı bankının sırt kısmında oturuyordu. Çocuklardan biri Luis'e benziyordu. Yanına gidecek cesareti toplamaya çalışırken, Devon'ın kahvelerimizle dönmesini beklemeye karar verdim.

Durağa bir otobüs yaklaştı. Bir an fırsatı kaçırdım diye endişelendim. Ancak otobüs hareket ettiğinde, Caleb ve arkadaşları hâlâ oradaydılar, sohbet ediyor, gülüyorlardı. Caleb ellerini birbirine sürttükten sonra paltosunun cebine soktu. Devon kafeden çıktı ve kahvelerden birini bana uzattı ama başımı hayır der gibi salladım.

“Ben siparişimi değiştiriyorum,” dedim. “Siz ikiniz insanlar ben siz kaydedebilir misiniz? Sizi daha sonra bulurum.”

“Elbette,” dedi Heather. Kendisi kalmak zorundayken benim geçit töreni işinden kaytarmama bariz bir şekilde bozulan Devon i geçirdi. Ancak o yakınma fırsatı bulamadan Heather ona baktı ve “nk!” dedi. “Nedeni bu.”

Kafeden çıktığımda, iki elimde birer bardak sıcak içecek vardı. Dkmemek için yavaş hareket ederek yolun karşısına geçtim. Caleb’a ulaşmadan, birkaç metre ötelerinde beyaz bando üniformalı uzun boylu bir çocuğun bir arabadan indiğini gördüm. Hemen arkasından ondan yaşça daha büyük ve göğsünde Bulldoglar’ın maskotu olan amigo kız üniformalı bir kız indi.

Elinde bir flt olan bir başka bando yesi onlara doğru koştu. “Jeremiah!”

Caleb, dikkatini banktaki arkadaşlarından ayırıp bando üyelerine çevirdi. Jeremiah arabanın bagajını açıp uzun askılı bir trampet çıkardı. Bagajı kapattı, trampetin askısını tek koluna geçirip iki bageti arka cebine soktu.

Banka yaklaşırken adımlarımı iyice yavaşlattım. Caleb henüz benden tarafa bakmamıştı; dikkati hâlâ bando üyelerinde ve amigo kızdaydı. Araba ilerlerken direksiyondaki kadının eğilip Caleb’a baktığını gördüm. Caleb kadına çekinerek gülümsedikten sonra, başını ne eğdi.

Araba uzaklaşırken fltl çocuğun geçit töreninden sonra buluşacağı kızdan bahsettiğini duydum. Bankın önünden geçerlerken Jeremiah, Caleb’a baktı. Emin olmam imkânsızdı ama bu karşılaşma ikisini de biraz hznlendirmiş gibiydi.

Amigo kız, Jeremiah’yı dirseğinden tutup yürümeye zorladı. Caleb gözleriyle onları takip ederken beni fark etti.

“Gelmişsin,” dedi.

Bardaklardan birini ona uzattım. “Üşümüş gibi görünüyordun.”

Bir yudum aldı ve eliyle ağzını kapayarak güldü. Yutkunduktan sonra, “Naneli moka,” dedi. “Tabii ya.”

“Üstelik ucuzundan da değil,” dedim.

Luis ve diğer çocuk, sokağın aşağısındaki bir şeye bakmak için eğildiler. Kavşakta park halinde pembeli beyazlı, üstü açık bir limuzin duruyordu. Arka kapısı açıktı ve mavi ışıltılı bir tuvalet giymiş, açık mavi kuşak takmış bir kızın arka koltuktan inmesine yardım ediliyordu.

“Bu Christy Wang mi?” diye sordum. Çocukken, her sene buradaki ilkokula devam ettiğim birkaç hafta süresince, kendimi kötü hissetmememe neden olan tek insan oydu. Gerçek bir Kaliforniyalı olmadığımı söylerdi. Kişiliği Kış Kraliçeliği’ni kazanacak kadar değişmiş olmalıydı. Ya da belki de bu unvanı kazanması daha çok, elbisenin içinde inanılmaz görünmesiyle alakalıydı.

“Geçit töreni için çok güzel bir gün,” dedi Luis tuhaf bir sunucu sesiyle. “Ne kadar güzel! Ve bu yılın Kış Kraliçesi kesinlikle çok çekici. Noel Baba’nın onu çok *çok* Uslu Çocuklar listesinin en tepesine koyduğunu tahmin edebiliyorum.”

Luis’in yanında oturan çocuk gülmeye başladı.

Caleb ikisini şaka yollu birbirlerine doğru itti. “Dostum. Biraz saygı. O bizim Kraliçemiz.”

“Ne yaptığınızı sorabilir miyim?” diye sordum.

Tanımadığım çocuk, “Geçit yorumu,” dedi. “Her sene televizyonda yayın eksigi yaşıyor, bu yüzden kasabaya iyilik yapıyoruz. Bu arada, adım Brent.”

Boştaki elimi uzattım. “Sierra.”

Caleb bana mahcup bir ifadeyle baktı. “Bu, bizim gelenegimiz.”

Brent parmağıyla beni işaret etti. “Sen Noel ağaçası kızsın. Hakkında çok şey duydum.”

Caleb içeceğinden büyük bir yudum aldı ve masum bir tavır takınarak omuz silkti.

“Seni yeniden görmek çok güzel, Luis,” dedim.

“Seni de,” dedi. Sesi yumuşacık, belki biraz mahcuptu. Önümüzden geçen, ayakkabısının bağı çözülmüş bir adamın arkasından neşeyle, “Bu yılın trend belirleyicileri bildiriyor, millet. İşe tek ayakkabınızın bağını sıkıca bağlayıp diğerini gevşek bırakarak başlayabilirsiniz. Yeterince havalıysanız, dalga dalga yayılacaktır. Bu mu? Pek yayıldığı söylenemez.”

“Dikkat et de düşme, trend belirleyici!” dedi Brent. Adam arkasına bakınca, Brent ona gülümseyerek el salladı.

Hepsinin yoldan geçenleri izlediği birkaç saniye boyunca, kimse konuşmadı. Caleb içeceğinden bir yudum daha aldı. Ben yavaşça geri çekildim.

“Nereye gidiyorsun?” dedi. “Kalsana.”

“Sorun değil. Yorumculuk geleneginize mani olmak istemem.”

Caleb arkadaşlarına baktı. Aralarında sözsüz bir erkek iletişimi gerçekleşti ve sonra bana döndü. “Hayır. Biz böyle iyiyiz.”

Brent ellerini bizi kışkıırlarmış gibi salladı. “Siz ufaklıklar gidin, eğlenmenize bakın.”

Caleb arkadaşlarıyla yumruk tokuşturduktan sonra beni geçit güzergâhına doğru çevirdi. “İçecek için tekrar teşekkürler.”

Geçit töreni kalabalığı için geç saate kadar açık kalan birkaç dükkânın önünden geçtik. Havadan sudan bir sohbetin başlamasını umarak Caleb'a döndüm. Bana baktı, birbirimize gülümsedik ama sonra ikimiz de önümüze baktık. Caleb söz konusu olunca ne yapacağımı bilemiyor, kendimi çok beceriksiz hissediyordum.

Sonunda aklımdaki tek soruyu sordum. "O çocuk kimdi?"

"Brent mi?"

"Bandonun trampetçisi."

Caleb içeceğinden bir yudum aldı ve hiçbir şey söylemeden birkaç adım daha yürüdü. "Jeremiah. Eski bir arkadaş."

"Ve geçit törenini sizinle yorumlamak yerine törene katılmayı tercih ediyor, öyle mi?" dedim. "Şaşırtıcı."

Caleb gülümsedi. "Muhtemelen hayır. Ama mümkün olsa bile bizimle takılmazdı."

Uzun bir tereddüdün sonunda, "Burada bir hikâye mi var?" diye sordum.

Cevabı hemen geldi. "Uzun hikâye, Sierra."

Burnumu soktuğum aşikârdı ama Caleb'a basit bir soru bile soramazken, onunla arkadaş olmayı nasıl düşünebilirdim ki? Sorular hiç yoktan doğmuyordu ki. Gözümün önünde yaşanan bir şeyle ilgiliydi. Bu kadar küçük bir şey bile içine dönmesine neden oluyorsa onunla takılmak isteyeceğimden çok emin değildim. Bundan çok daha azı için arkamı dönüp gittiğim olmuştum.

"İstersen arkadaşlarının yanına dönebilirsin," dedim. "Benim de Heather'a yardım etmem gerekiyor zaten."

"Seninle gelmeyi tercih ederim," dedi.

Durdum. "Caleb, bence bu akşam arkadaşlarıyla olmalısın."

Gözlerini kapadı ve elini saçlarının arasından geçirdi. “Bir daha deneyeyim.”

Ona bakarak bekledim.

“Jeremiah benim en yakın arkadaşım. Sonra senin bir kısmını duyduğunu tahmin ettiğim olaylar oldu ve annesiyle babası benimle daha fazla takılmasını istemediler. Ablası bir şekilde salon gözetmeni gibidir –annesinin mini versiyonu– ve bir şekilde her yerden çıkmayı başarır.”

Jeremiah ve ablası kaldırırmda ilerlerken, annelerinin Caleb’a nasıl baktığını hatırladım. Biraz daha detay sormak istiyordum ama anlatmayı kendisi *istemeliydi*. Yakınlaşmamızın tek yolu buydu.

“Olanları bilmen gerekiyorsa, anlatırım,” dedi Caleb. “Ama şimdi değil.”

“Öyleyse en yakın zamanda,” dedim.

“Burada olmaz! Noel geçit törenindeyiz! Üstelik naneli mokalarımız var!” Arkamdaki bir şeye bakıp sırtıttı. “Her neyse, zaten bando yüzünden söyleyeceklerimin bir kısmını kaçırabilirsin.”

Bando bu işareti bekliyormuş gibi, “Küçük Trampetçi Çocuk”un gürültülü ve vurmalı bir yorumunu çalmaya başladı.

Sesimi duyurabilmek için bağırdım. “Ne demek istediğini anladım!”

Heather ve Devon’ı geçit töreninin başladığı yere bir blok uzaklıkta buldum. Devon not tahtasını bir güvenlik battanisi gibi göğsüne bastırırken, Heather ona dik dik bakıyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Kış Kraliçesi telefon numarasını istedi!” dedi Heather. “Üstelik ben de yanı başındayken!”

Devon'ın dudaklarından minik bir gülümseme geçti. Az kalsın ben de gülümseyecektim. Christy Wang hiç değişmemişti demek. Bu bana ayrıca, Heather'ın ayrılık muhabbetinin sadece laftan ibaret olabileceğini düşündürdü. Kendini sadece kıskançlık olarak gösterse de onun için bir şeyler hissediyor olmalıydı.

Caleb ve ben, geçit törenini izlemek için onların peşi sıra, kaldırıma oturan ailelerin arasındaki küçük boşluğa girdik. Önce Heather oturdu, sonra ben yanına sıkıştım. Devon ayakta kaldı. Caleb onunla yumruk tokuşturduktan sonra, benim yanıma oturdu.

“Gerçekten numarasını istedi mi?” dedim.

“Evet!” diye tısladı Heather. “Hem de gözümün önünde!”

Devon öne doğru eğildi. “Ama ben vermedim. Ona zaten bir kız arkadaşımın olduğunu söyledim.”

“Geçmiş zaman kipi az kalsın gerçek olacaktı,” dedi Heather.

“Gerçekten *güzel* bir Kış Kraliçesi,” dedi Caleb.

Sesindeki alaycı tınıyı hissetmeme rağmen onu dirsekledim. “Hiç hoş değil.”

Gülümsedi ve Bay Masumiyet Timsali gibi gözlerini kırıştırdı. Heather başka bir şey söyleyemeden ya da Devon kendine daha derin bir çukur kazamadan, Bulldoglar'ın bandosu, önlerinde amigo kızlarla köşeyi döndü. Kalabalık “Jingle Bells”'in enstrümantal rock versiyonuna tezahüratlarla eşlik ediyordu.

Jeremiah'nın trampetine vurarak önümüzden geçmesini izledim. Hepimiz alkışlıyorduk ama ben yavaşça durup Caleb'ı süzdüm. Caleb'ın gözleri, herkes geçit törenindeki bir sonraki grubu görmek için diğer tarafa döndükten sonra bile hâlâ

bandodaydı. Trampet sesleri uzaklaşmıştı ama parmaklarını dizlerine vurarak ritim tutmayı sürdürüyordu.

Caleb kamyonetinin arka kapağını satın aldığı son ağacın üstüne kapattı. “Bunun için zamanının olduğundan emin misin?” diye sordu.

Aslında bunun için zamanım yoktu. Her sene geçit töreninden sonra satış bahçesi hücumu uğrardı ama doğruca geri gelmiştik ve annemden Caleb’la teslimata gitmek için izin istemiştım. Bana otuz dakika izin vermişti.

“Hiç dert değil,” dedim. Bahçenin önünde iki araba daha durunca, Caleb bana şüpheli gözlerle baktı. “Pekâlâ, belki olabilecek en uygun zaman değil ama bunu yapmak istiyorum.”

Gamzesini göstererek sıırttı ve kendi kapısına doğru yürüdü. “Güzel.”

Sadece birkaç dakika uzaklıktaki küçük, karanlık bir evin önünde durduk ve kamyonetten indik. Caleb ağacı ortasından tuttu, ben de gövdeyi kaldırdım. Ön kapıya çıkan beton basamakları tırmandık ve ağacı tutuşumuzu düzelttik. Caleb zili çalarken, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Ağaç satmaktan her zaman keyif almıştım ama insanları onlarla şaşırtmak, benim için yepyeni bir heyecandı.

Kapı hızla açıldı. Öfkeli görünen bir adam bir Caleb’a, bir ağaca baktı. Yanındaki bitkin görünümlü kadın da aynı ifadeyle bana bakıyordu.

“Aşevi daha erken geleceğinizi söylemişti,” diye çıkıştı adam. “Sizi beklerken geçit törenini kaçırdık!”

Caleb bir an önüne baktı. “Çok üzgünüm. Onlara geçit töreninden sonra geleceğimizi söylemiştim.”

Kapının arasından içinde altı bağlı bir bebeğin uyuduğu oyun parkını gördüm.

“Bize söylenen bu değildi. Ne yani, bize yalan mı söylediler?” dedi kadın. Kapıyı iyice açtı ve başıyla içeriyi işaret etti. “Ayağın üstüne koyun yeter.”

Caleb’la birlikte bize artık on kat daha ağır gelen ağacı içeri taşıdık ve kadın ve adamın bakışları altında, karanlık bir köşeye yerleştirdik. Ve olabildiğince dik durması için birkaç ayar yaptıktan sonra geri çekilip adamla birlikte eserimize baktık. Adamın bir itirazı olmayınca, Caleb bana çıkmamızı işaret etti.

“Mutlu Noeller dilerim,” dedi.

Kadın, “Çok iyi bir başlangıç olduğu söylenemez,” diye mırıldandı. “Bunun için geçit törenini kaçırdık.”

Ben dönmeye davrandım. “Sizi ilk seferinde de duy...”

Caleb elimi tutup beni kapıya doğru çekti. “Bir kez daha özür dileriz.”

Peşi sıra kapıdan çıkarken kafamı salladım. Kamyonete binince içimi boşalttım. “Teşekkür bile etmediler. Bir kez bile!”

Caleb motoru çalıştırdı. “Geçit törenini kaçırmışlar. Canları sikkındı.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Sen ciddi misin? Onlara be-dava ağaç getirdin!”

Caleb kamyoneti geri vitesle takıp yola indi. “Bunu altın yıldız kapmak için yapmıyorum. Küçük bir bebekleri vardı ve muhtemelen yorgundular. Geçit törenini kaçırmak –yanlış anlaşılma olsun olmasın– can sıkıcı olsa gerek.”

“Ama sen bunu kendi paranla, kendi zamanını harcayarak yapıyorsun...”

Bana baktı ve gülümsedi. “Yani sen olsan bunu sadece insanlar bu yaptığının ne muhteşem bir şey olduğunu söylediği sürece mi yapardın?”

Çılgılık atmak ve o insanların saçma hareketine gülmek istiyordum. Ayrıca şu anda Caleb da saçmalıyordu. Ama dilim tutulmuştu sanki ve Caleb da bunu fark etmişti. Güldü ve omzunun üstünden arkaya bakarak şerit değiştirdi.

Caleb’dan hoşlanıyordum. Onu her görüşümde biraz daha fazla. Ve bu işin sonu, sadece felaket olabilirdi. Ay sonunda buradan gidecektim, o kalacaktı ve aramızda dile getirilmeyen şeyler daha uzun süre taşınamayacak kadar ağırlaşmaya başlamıştı.

Bahçeye dönünce, Caleb vitesi park pozisyonuna aldı ama motoru susturmadı. “Sadece bilmen için söylüyorum, bedava bir ağaç almak konusunda ne kadar ters davrandıklarının fazlasıyla farkındayım. Ama herkesin kötü bir gün geçirebileceğine inanmak zorundayım.”

Bahçenin etrafındaki ışıklar Caleb’ın yüzünü koyu renkli gölgelere boğuyordu. Bana bakarken yüzünün yarısı karanlıktaydı ama ışığa denk gelen gözleri, anlaşılmak için yalvarıyordu.

“Katılıyorum,” dedim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

*Bu, şimdiye dek satış bahçesinde geçirdiğimiz en kalabalık gündü. Bırakın öğle yemeği yemeyi, tuvalete gidecek vaktim bile yoktu. Bu yüzden iki hesap arasındaki nadir boşluklardan birinde kasa başında peynirli makarnamı atıştırıyordum. Mösyö Cappeau bu sabah bana *pratique* yapmak için onu ertesi gün falan aramamı rica eden bir e-posta göndermişti ama bu, yapılması gerekenler listemde çok aşağılardaydı.*

Bugünün ağaç sevkiyatı yine erken gelmişti. Sadece satış bahçesi açılmadan değil, çalışanlar bile gelmeden. Babam beyzbolculardan daha güvenilir olanları arayıp erken gelmelerini rica etmişti böylece yorgun argın bir şekilde de olsa sevkiyatı indirecek birkaç kişi olabilecektik.

Kahvaltıdan önce bu kadar çok ağaç indirmekten bitkin düşmüş olsam da ekstra iş çıktığı için minnettardım. İşler hızlanıyormuş gibi görünüyordu ve belki de bahçeyi önümüzdeki yıl da açık tutmak mümkün olabilirdi.

Kasada annemin yanında dururken, dışarıdaki Bay ve Bayan Ramsay'yi işaret ettim. Caleb ve arkadaşlarının geçit töreninde yaptıkları gibi, ağaç satış bahçesi yorumu yapmayı denedim.

“Sayın seyirciler, görünüşe bakılırsa Ramsayler bu göz alıcı beyaz çam için ekstra para ödeyip ödememek konusunda tartışıyorlar,” dedim.

Annem bana delirmişim gibi baktı ama devam ettim.

“Bunu daha önce de gördük,” dedim, “ve Bayan Ramsay'nin *sözünün geçeceğini* söyleyerek heyecanınızı kaçırmayacağım. Bay Ramsay ne derse desin, Bayan Ramsay hiçbir zaman mavi ladin hayranı olmamıştır.”

Annem gülerек eliyle sesimi alçaltmamı işaret etti.

“Karar anına çok yakın görünüyorlar!” dedim.

Şimdi ikimiz de ağaçlarımızın arasında yaşanan sahneye kilitlenmiştik.

“Bayan Ramsay kollarını sallayarak kocasını, bir an önce karar vermeye davet ediyor. Tabii eğer eve bir ağaçla dönmek istiyorsa. Bay Ramsay iki ağacın iğne yapraklarını karşılaştırıyor. Sizce sonuç ne olur, sayın seyirciler? Bizi ne bekliyor? Ve evet... kazanan... beyaz çam!”

Annemle ikimiz birden ellerimizi havaya kaldırdık ve beşlik çaktık.

“Bir kez daha Bayan Ramsay kazandı,” dedim.

Çift, Üs'se girince annem gülmek için yanaklarını ısırarak dışarı kaçtı. Bay Ramsay son yirmi dolarlık banknotu da tezgâhın üstüne koyunca, Bayan Ramsay ve ben manidar bir gülümsemeyi paylaştık. İnsanların buradan birazcık bile olsa keyifsiz ayrılmasından nefret ettiğim için Bay Ramsay'ye harika bir seçim yaptıklarını söyledim. Beyaz

amların iğne yaprakları, diğer bazı ağalar nkinden daha az dökülürdü. Bu sayede torunları gelmeden önce süpürgeyi çıkarmak zorunda kalmayacaklardı.

Bay Ramsay cüzdanını cebine kaldırma fırsatı bulamadan, Bayan Ramsay onu elinden kaptı ve yardımım için bana on dolar bah     uzattı. Her ne kadar Bayan Ramsay kocasına  aka yollu vurarak çok ucuzcu olduğunu söylese de ikisi de bahçeden çok mutlu ayrıldılar.

On dolarlık banknota bakarken, aklımda puslu bir fikir biçimlenmeye ba ladı. Genelde insanlar ağaçları araçlarına yükleyen işçilere bah     verdiği için ben nadiren bah     alırdım.

Heather'a bir mesaj çektim: Bu ak am sizin evde kurabiye yapabilir miyiz? Karavanımız evden uzaktaki evimiz olabilirdi ama kurabiye çılgınlığı için uygun değildi.

Heather hemen cevap verdi: Elbette!

Caleb'a hızlıca bir mesaj yazdım: Yarın ağaç teslimatı yapacaksan ben de gelmek istiyorum. Hatta bu kez efsunlu ki iliğimin dışında da katkım olacak. Bahse girerim bu kelimeyi de cümle içinde hiç kullanmamı sındır.

Birkaç dakika sonra Caleb'ın cevabı geldi: Hayır, kullanmadım. Evet, gelebilirsin.

Kendi kendime gülümseyerek telefonumu cebime kaldırdım. Öğleden sonranın ve ak amın kalan kısmında, Caleb'la zaman geçirme düşüncesinden enerji aldım. Ancak kapanış saatinde kasada sayım yaparken, bu zamanın ağaçlar ve kurabiyelerden daha fazlasını içermesi gerektiğinin farkındaydım. Şu anda kendimi bu kadar mutlu hissetmemi sağlıyorsa ve durumun gittikçe hararetlendiğini kolayca g rebiliyorsam, kız kardeşine ne olduğunu  ğrenmeliydim. Bir şey olduğunu itiraf etmişti ama onun hakkında bildiklerim ve gördüklerimizden

sonra, bazı insanların düşündüğü kadar kötü olabileceğini tahmin etmiyordum.

En azından olmadığını umuyordum.

Ertesi gün, zaman geçmek bilmedi. Heather ve ben, onların evinde geç saate kadar sohbet etmiş ve Noel kurabiyeleri yapmıştık. Devon tam şeker kreması ve süsleme safhasına yetişmişti ve bir düzine kadarını tatmamıza yardım etmişti. Birinci elden tecrübelerimin sonucunda, hikâyelerinin beyin uyuşturucu türden olduğunu artık biliyordum. Gerçi kura-biye tasarımı konusundaki becerisiyle bu kusurunu *neredeyse* telafi ediyordu.

Bir müşterimize ağaçların fiyatlarını etraflarına bağlanan renkli şeritlere göre nasıl ayırt edebileceğini anlatmayı bitirmek üzereydim. Adam aldığı bilgiyle ağaç bakmaya devam ederken, ağaçlardan birine tutunup bir an için gözlerimi kapadım. Açtığım anda Caleb'in kamyonetinin otoparka girdiğini gördüm ve bir anda tamamen uyanıverdim.

Kamyoneti babam da fark etmişti. Ben Üs'se yönelince, saçlarının arasına girmiş birkaç iğne yaprakla, benimle kasa buluştu.

"Hâlâ bu çocukla zaman geçirmeye devam mı?" Ses tonu insanı mahcup edecek kadar hoşnutsuzdu.

Omzundaki birkaç iğne yaprağı silkeledim. "Bu çocuğun adı Caleb," dedim. "Ve burada çalışmadığı için onu korkutarak benimle konuşmasını önleyemezsin. Ayrıca, en iyi müşterimiz olduğunu kabul etmelisin."

"Sierra..." Babam devamını getirmedi ama durumumuzu görmezden gelmediğimi bilmesini istiyordum.

“Burada sadece birkaç haftamız kaldı. Biliyorum. Söylemene gerek yok.”

“Senin umuda kapılmanı istemem,” dedi. “Ya da onun. Unutma, önümüzdeki sene buraya tekrar gelip gelmeyeceğimizi bile bilmiyoruz.”

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum. “Belki sana saçma gelecek,” dedim. “Ve genelde böyle olmadığının da farkındayım ama... ondan hoşlanıyorum.”

Babamın yüzünü nasıl buruşturduğunu gören, beni hamile sanırdı. Başını hayır dermiş gibi salladı. “Sierra, lütfen...”

“Dikkatli ol mu? Aradığın klişe bu muydu?”

Bakışlarını benimkilerden kaçırdı. Dile getirilmeyen ironi, annemle bu şekilde tanıştıklarıydı. Hem de *bu* bahçede.

Saçından bir iğne yaprak daha silkeledikten sonra onu yanağından öptüm. “Umarım genelde öyle olduğumu düşünüyorsunuzdur.”

Caleb tezgâha yaklaştı ve o günkü ağacının etiketini önüme koydu. “Bu akşamki aileyi çok güzel bir parça bekliyor. Onu bir önceki gelişimde gözüme kestirmiştim.”

Babam Caleb’a gülümsedi ve nazik bir tavırla omzunu sıvazladıktan sonra tek kelime etmeden dışarı çıktı.

“Bu, babamın kalbini kazandığın anlamına geliyor,” dedim. Kasanın altından kızak biçiminde bir kurabiye kutusunu çıkarınca, Caleb kaşlarını kaldırdı. “Ağzının sularını topla. Bu kurabiyeler ağacı götüreceğimiz yerde kalacak.”

“Bir dakika, kurabiyeleri onlar için mi yaptın?” Yemin ediyorum, gülümsemesi bütün Üs’sü aydınlatır gibiydi.

Ağaçları ve kurabiyeleri o akşamki aileye teslim ettikten sonra, Caleb bana şehirdeki en iyi pankeki tattırmayı teklif etti. Teklifini kabul edince beni muhtemelen en son

1970'lerin ortasında tadilattan geçmiş, yirmi dört saat açık bir lokantaya götürdü. Bir düzine kadar masa, turuncu ışıklarla aydınlanan, bir dizi uzun pencereyle çevrelenmişti. İçeride sadece lokantanın iki ayrı ucunda oturan iki kişi vardı.

“Burada yemek için önce tetanos aşısı olmamız gerekir mi?” diye sordum.

“Burası kasabada kafan büyüklüğünde pankek bulabileceğin tek yer,” dedi Caleb. “Ve sakın bana hep bunu hayal etmediğini söyleme.”

Lokantanın içindeki kasaya bantla yapıştırılmış bir levhada el yazısıyla, *Lütfen kendinize bir yer seçin*, yazıyordu. Caleb'ın peşi sıra, balık ağlarıyla tavana asılmış kırmızı Noel süslemelerinin altından geçip pencere kenarındaki bir masaya yürüdüm. İkimiz de yeşil muşamba döşemesi, muhtemelen geçen yüzyılda çok daha iyi günler görmüş sıraya yerleştik. İkimiz de “dünyaca ünlü” pankekten sipariş ettikten sonra, ellerimi masanın üstünde kavuşturup Caleb'a baktım. Peçetelerin yanında duran büyük şurup şişesinin kapağını açıp kapatıyordu.

“Bando yok,” dedim. “Konuşursak seni gayet iyi duyabilirim.”

Şurup şişesiyle oynamayı bırakıp arkasına yaslandı. “Bunu dinlemeyi gerçekten istiyor musun?”

Dürüst olmam gerekirse, bilmiyordum. Caleb dedikoduları duyduğumu biliyordu. Belki gerçeği duymamıştım. Gerçek dedikodulardan daha iyi olsaydı, bana anlatma fırsatının üstüne atlaması gerekirdi.

Başparmağının üst derisiyle oynamaya başladı.

“Mesela yeni tarağını neden kullanmadığını anlatmakla başlayabilirsin,” dedim. Esprim bir işe yaramamıştı ama çabaladığımı gördüğünü umuyordum.

“Bu sabah kullandım,” dedi. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Belki de aldığın tarağın tasarımı kusurludur.”

“Bundan şüpheliyim,” dedim.

Bir yudum su içti. Birkaç saniyelik bir sessizliğin ardından, “Senin bana duyduklarını anlatmanla başlayabilir miyiz?” dedi.

Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemeyerek alt dudağımı ısır-dım. “Aynı sözcüklerle mi?” dedim. “Pekâlâ, kız kardeşine bıçakla saldırdığını duydum.”

Gözlerini kapadı. Vücudu neredeyse algılanmayacak şekilde öne arkaya sallanıyordu. “Başka?”

“Kardeşinin artık burada yaşamadığını.” Elinin yanın-daki peçetenin üstünde duran tereyağı bıçağının gözüme batması yanlış geliyordu.

“Nevada’da yaşıyor,” dedi. “Babamızla. Bu sene lise birinci sınıfta.”

Caleb belki de garsonun konuşmamızın arasına girme-sini umarak mutfaka doğru baktı. Ya da belki de konuşmayı kesintiye uğramadan tamamlamak istiyordu.

“Sen de annenizle yaşıyorsun,” dedim.

“Evet,” dedi. “Tahmin edileceği gibi, başlangıçta böyle değildi.”

Garson önümüze iki boş fincan koydu ve ikisini de kah-veyle doldurdu. İkimiz de krema ve şeker paketlerine uzandık.

Caleb kahvesini karıştırarak konuşmasına devam etti. “Annemle babam ayrılınca, annem çok zorlandı. Çok kilo

verdi, çok ağladı. Sanırım bu çok normal. Abby ve ben, o toparlanana kadar onunla kaldık.”

Kahvesinden bir yudum aldı. Ben de kendi kahve fincanımı elime alıp üstünde tüten dumana üfledim.

“Abby ile bana kendimize ait bir avukat tayin edildi. Bazı durumlarda böyle olabiliyor.” Kahvesinden bir yudum daha aldı ve fincanı ellerinin arasında tutup içine baktı. “Her şey o zaman başladı. Annemizle kalmamızın daha iyi olacağını ben söyledim. Abby’yi yapmamız gerekenin bu olduğuna ikna ettim. Ona annemin bize ihtiyaç duyduğunu ve babamın başının çaresine bakacağını söyledim.”

O kendi kahvesine bakmaya devam ederken, ben benimkinden bir yudum aldım.

“Ama bakamadı,” dedi. “Sanırım bunu bir süredir biliyordum ama kendini toparlayacağını umuyordum. Babamı her gün annem kadar kırgın ve dağılmış bir halde görseydim, onu seçebilirdim sanırım.”

“Neden iyi değildi sence?”

Garson tabaklarımızı önümüze bıraktı. Pankekler gerçekten kafam kadardı ama bunun konuşmayı, Caleb’in burayı seçerken muhtemelen umduğu şekilde kolaylaştırmaya bir faydası olmadı. Yine de sohbet sürerken, ikimizin de oyalanacağı bir şey oldu. Ben benimkinin üstüne şurup döktüm ve bir tereyağı bıçağı ve çatalıyla, yarısını dilimlemeye başladım.

“Annemle babam ayrılmadan önce, yılın bu zamanlarında bütün ailem kafayı yerdı,” dedi. “Süslemelerden kilisemizle yaptığımız şeylere kadar her şeyi abartırdık. Hatta bazen Papaz Tom bile bizimle Noel ilahisi söylemeye çıkardı. Ama babam Nevada’ya taşınınca, onun için her şeyin son bulunduğunu öğrendim. Evi iç sıkıcı ve karanlık bir yerdi. Noel

ışıklarının yokluğu bir yana, evindeki normal lambaların da yarısı bozuktu. Aylardır orada olmasına rağmen, kolilerinin çoğunu açmamıştı bile.”

Caleb, bakışlarını tabağından hiç kaldırmadan pankekin-den birkaç lokma aldı. Ona daha fazlasını anlatmak zorunda olmadığını söylemeyi düşündüm. Her ne yaşanmış olursa olsun, şu anda karşımda oturan Caleb’den hoşlanıyordum.

“Evine ilk ziyaretimizde Abby sürekli başımın etini yedi. Babamın olayları karşılama şekli ve bize annemizi seçtiğim için bana çok kızgındı. Ve üsteledikçe üsteliyordu. ‘Onu ne hale getirdiğine bir bak,’ diyordu.”

Caleb’a babasından onun sorumlu olmadığını söylemek istedim ama bunu zaten biliyor olmalıydı. Annesinin ona bunu binlerce kez söylediğinden emindim. En azından söylediğini umuyordum. “Kaç yaşındaydın?” diye sordum.

“Sekizinci sınıftaydım. Abby de altıncı sınıftaydı.”

“Altıncı sınıfı hatırlayabiliyorum,” dedim. “Muhtemelen Abby bu yeni hayatınızda her şeyi bir yere oturtmaya çalışıyordu.”

“Ama *oturtamadığı* için beni suçluyordu. Ve ben de kendimi suçluyordum çünkü bir kısmı doğruydı. Ama daha sekizinci sınıftaydım. Herkes için en iyisinin ne olduğunu nasıl bilebilirdim ki?”

“Belki de en iyisi diye bir şey yoktu,” dedim.

Caleb ilk kez kafasını kaldırdı. Gülümsemeye çalıştı, tam olarak başaramasa da onu anlamaya çalıştığıma inanmış olmalıydı.

Elini kaldırmak yerine öne eğilerek kahvesinden bir yudum aldı. Onu hiç bu kadar kırılğan görmemiştim. “Jeremiah uzun yıllardır arkadaşımdı. En yakın arkadaşım. Ve

Abby'nin bu konuda ne kadar çok üstüme geldiğini bilirdi. Ona Batı'nın Kötü Kalpli Cadısı derdi.”

“İyi bir arkadaşmış,” dedim. Pankekimden bir parça daha kestim.

“Bunu onun önünde de söylerdi ve elbette Abby daha da delirirdi.” Güler gibi oldu ama sonra sustu ve pencereden dışarı baktı. Karanlık camdaki yansıması soğuk görünüyordu. “Bir gün, patladım. Suçlamalara daha fazla dayanamadım. Patlayıverdim.”

Çatalımla şurubu süzülen pankek parçasını havaya kaldırdım ama ağızıma götürmedim. “Ne demek bu?”

Bana baktı. Bütün vücudu öfkeden çok kırgınlığını ve kederini yansıtır gibiydi. “Onu daha fazla dinleyemedim. Başka nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Bir gün bana bağırды, her zamanki sözlerle: Babamızın, onun ve annemin hayatını mahvetmişim. Ve içimde bir düğmeye... basılıverdi.” Sesi titredi. “Mutfağa koşup elime bir bıçak aldım.”

Çatalım tabağımın üstünde donakalırken, gözlerim gözlerine kilitlendi.

“Bunu duyunca, hemen odasına koştu,” dedi. “Ben de peşinden koştum.”

Bir eliyle fincanını tutarken, diğeriyle peçetesini tereyağı bıçağını örtecek şekilde katladı. Bunu bilinçli olarak mı yapmıştı, emin olamadım. Eğer öyleyse, kendisi için mi yoksa benim için mi yaptığını bilmiyordum.

“Odasına girip kapıyı çarptı ve...” Caleb arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve ellerini kucağına indirdi. Peçete açıldı. “Bıçağı kapısına defalarca sapladım. Niyetim onun canını yakmak değildi. Ona *asla* bir şey yapmazdım. Ama kendimi kapıyı bıçaklamaktan alamadım. Telefonda çığlık

çığlığa ağlayarak annemle konuştuğunu duydum. Sonunda bıçağı elimden atıp kapının önüne yığıldım.”

Sesim bir fısıltı gibi çıktı. Ya da belki de sadece içimden geçirmiştım. “Aman Tanrım.”

Başını kaldırdı. Gözleri şimdi onu anlamam için *yalıyordu*.

“Yani bunu yaptın,” dedim.

“Sierra, sana yemin ederim, ne öncesinde ne de sonrasında buna benzer bir şey yaşadım. Ve inan bana, ona asla zarar vermezdim. Kapıyı kilitleyip kilitlemediğine bile bakmadım çünkü mesele bu değildi. Sanırım olanların beni de ne kadar incittiğini ona gösterme ihtiyacı duydum. Hayatım boyunca hiç kimseyi fiziksel olarak incitmedim.”

“Yine de nedenini anlayamıyorum,” dedim.

“Sanırım onu korkutmak istedim,” dedi. “Ama hepsi bu kadar. Ve korkuttum da. *Kendimi* de. Annemi de.”

İkimiz de bir şey demedik. Ellerimi dizlerimin arasında kavuşturmuştum. Bütün vücudum kasılmıştı.

“Böylece Abby babamın yanına gitti. Bense burada olayın bütün olumsuz sonuçları ve dedikodularla birlikte yaşıyorum.”

Nefesim kesilmişti sanki. Tanıdığım ve birlikte takılmayı çok sevdiğim Caleb’la, karşımdaki kırık dökük insanı nasıl bağdaştırabileceğimi bilmiyordum. “Onu hâlâ görüyor musun? Kız kardeşini yani?”

“Babama gidince ya da buraya bizi ziyarete gelince.” Birkaç dakikadır pankekimden tek lokma almadığımı görmüş olacaktı ki tabağıma baktı. “Neredeyse iki senedir, her gelişinde aile danışmanına gittik. Beni anladığını ve affettiğini

söylüyor, ben de dürüst olduğuna inanıyorum. O harika bir insandır. Tanısan çok seversin.”

Sonunda pankekimden bir lokma aldım. İştahım kaçmıştı ama ne diyeceğimi de bilmiyordum.

“Bir yanım fikrini değiştirip buraya geri taşınmasını umuyor ama bunu ona asla teklif edemem,” dedi. “Bunu *kendi* isteğiyle yapmalı. Ve Nevada’yı seviyor. Artık orada yeni bir hayatı ve yeni arkadaşları var. Bu olayın sevinilecek bir yanı varsa, o da babamın yanında olması sanırım.”

“Olaylarda mutlaka iyi bir yan bulmak gerekmiyor,” dedim. “Ama bulabilmene sevindim.”

“Yine de bu olayın annemin üzerindeki etkisi çok büyük oldu. Benim yüzümden –bunda en ufak bir şüphe yok– çocuklarından biri evden ayrıldı,” dedi. “Annem kızının büyüdüğünü göremedi ve bu, benim suçum. Sonsuza dek bu suçlulukla yaşayacağım.”

Çenesinin nasıl kasıldığını görünce, bunun için defalarca gözyaşı döktüğünü anladım. Bana anlattıklarını düşündüm. Bütün bunların, onun kadar annesi ve kız kardeşi için de zor olduğunu. Bunun beni biraz olsun korkutması gerektiğini biliyordum ama korkutmamıştı çünkü Caleb’in kimseyi incitmeyeceğine inanıyordum. Onunla ilgili her şey beni buna inandırmıştı.

“Annenle baban neden ayrıldı?”

Omuz silkti. “Bilmediğim çok şey olduğundan eminim ama annem bir keresinde babamın yanındayken sürekli nefesini tuttuğunu ve babamın ona ne hata yaptığını söylemesini beklediğini anlatmıştı. Sanıyorum birliktelerken annemin kendini kötü hissettiği zamanlar çoktu.”

“Ya kız kardeşin?” diye sordum. “Baban ona da aynı şekilde mi davranıyor?”

“Asla,” dedi Caleb ve sonunda güldü. “Abby ona derhal haddini bildirir. Nasıl giyindiği konusunda tek kelime edecek olsa Abby derhal çifte standartlar hakkında nutuk çekmeye başlar ve babam sonunda sözünü geri alıp ondan özür dilemek zorunda kalır.”

Bu kez ben güldüm. “Tam benlik bir kız.”

Garson kahvelerimizi tazelemeye gelince, Caleb’in alındaki endişe çizgilerinin yine belirginleştiğini gördüm.

Garsona baktı. “Teşekkürler.”

Garson masadan ayrılınca, “Jeremiah’nın bu hikâyedeki yeri ne?” diye sordum.

“Bu olay yaşandığında bizim evde olma talihsizliğini yaşadı,” diyen Caleb, bakışlarını pencereden dışarı çevirdi. “O da hepimiz kadar korktu. Eve gidip ailesine olanları anlatmış ki bu çok normal. Ama sonra annesi artık arkadaş olamayacağımızı söylemiş.”

“Ve birbirinizi görmenize hâlâ izin vermiyor mu?”

Caleb’in parmak uçları masanın kenarına ancak değiyordu. “Onu suçlamam yanlış olur,” dedi. “Tehlikeli olmadığını biliyorum ama o sadece oğlunu koruyor.”

“Onu koruduğunu *sanıyor*,” dedim. “Arada fark var.”

Bakışlarını pencereden aramızdaki masaya çevirirken gözleri kısıldı. “Ama onu bunu diğer ebeveynlere anlatma şekli için suçluyorum,” dedi. “Beni uzak durulması gereken bir şeye dönüştürdü. Bu hikâyeyi bunca sene sonra duyuyorsan, tek nedeni Jeremiah’nın ailesidir. Bunun beni incitmediğini söylersem yalan olur.”

“Bana kadar gelmemeliydi,” dedim.

“Üstelik abarttı da,” dedi Caleb. “Muhtemelen diğer veliler onun aşırı tepki verdiğini düşünmesin diye. Bu yüzden Andrew gibi insanların gözünde, hâlâ bıçak savuran manyağın tekiyim.”

Bu yüzden nasıl öfke duyduğunu ilk kez görebiliyordum.

Caleb gözlerini kapadı ve elini kaldırdı. “Sözümü geri almalıyım. Jeremiah’nın ailesini yargılamayı istemem. Her şeyi annesinin abarttığını kesin olarak bilmiyorum. Hikâye kulaktan kulağa yayılırken değişmiş de olabilir.”

Heather’ın uyarısını ve bu olayı onlara anlattığım zaman, Rachel ile Elizabeth’in ağızlarının nasıl açık kaldığını hatırladım. Herkes çok hızlı tepki veriyordu. Olayı Caleb’in ağzından dinlemeksizin, herkesin bir fikri vardı.

“Annesi söylemiş olsa bile fark etmez,” dedi Caleb. “Ne söylediyse söylemek için nedenleri vardı. Herkesin bir nedeni vardır. Bu, benim bütün bu olanlara yol açan şeyi yaptığım gerçeğini değiştirmiyor.”

“Yine de haksızlık,” dedim.

“Çok uzun süre, koridorlarda ya da şehir merkezinde dolaşırken tanıdığım insanlar bana bakıp hiçbir şey söylemediğinde –bakışları *hiçbir* anlam ifade etmese bile– hep ne duyduklarını ya da ne düşündüklerini merak ettim.”

Başımı iki yana salladım. “Çok üzgünüm, Caleb.”

“İşin en aptalca yanı, Jeremiah ile ikimizin arkadaş olarak kalabileceğimizi biliyorum. Oradaydı. Her şeyi gördü. Korktuğundan eminim ama beni Abby’nin kılına zarar vermeyeceğimi bilecek kadar tanıyordu,” dedi. “Fazla uzadı. Bu olay yaşandığında, şu an Abby’nin olduğundan daha küçüktüm.”

“Annesi, yetişkin oğlunun seninle takılmasından hâlâ endişe ediyor olamaz,” dedim. “Alınma ama Jeremiah senden bayağı uzun.”

Caleb güldü. “Ama ediyor. Ablası da öyle. Cassandra, Jeremiah’nın gölgesi gibidir. Bana dostça davranacak olsa, onu uzaklaştırmak için hemen yanı başımızda biter.”

“Ve sen bunun böyle devam etmesine izin veriyorsun?”

Bana baktığında gözleri pusluydu. “İnsanlar istediklerini düşünür. Bu yüzden kabullenmekten başka çarem yoktu,” dedi. “Savaşabilirim ama çok yorucu olur. Bunun için üzülebilirim ama o zaman da kendime eziyet etmiş olurum. Ya da bunun onların kaybı olduğuna karar verebilirim.”

Bu konuyu nasıl düşünmeyi seçerse seçsin, onu hâlâ yorduğu ve ona eziyet ettiği çok belliydi.

“Zaten *onların* kaybı,” dedim. Uzanıp parmaklarımı onunkilerin üstüne koydum. “Ve benden daha etkileyici kelimeler beklediğinden eminim ama sen çok iyi bir çocuksun, Caleb.”

Gülümsedi. “Sen de öylesin, Sierra. Pek çok kız bu kadar anlayışlı olamazdı.”

Ortamı neşelendirmeye çalıştım. “Daha kaç kıza ihtiyacın var?”

“Bir diğer sorun da bu.” Gülümsemesi yine silindi. “Bir kıza geçmişimi anlatmak zorunda kalmam –tabii eğer çoktan duymadıysa– yetmezmiş gibi bir de ebeveynlerine anlatmam gerekiyor. Burada yaşıyorlarsa, eninde sonunda söylentileri duyarlar.”

“Çok açıklama yapmak zorunda kaldın mı?”

“Hayır,” dedi. “Çünkü hiç kimseyle buna değip değmeyeceğini anlayacak kadar uzun süre takılmadım.”

Nefesim kesildi. Yani *ben* değer miydim? Söylediği bu muydu?

Ellerimi geri çektim. “Benimle bu yüzden mi ilgileniyorsun? Gideceğim için mi?”

Omuzları düştü ve arkasına yaslandı. “Gerçeği duymak ister misin?”

“Sanırım bu gecenin teması bu.”

“Evet, başlangıçta belki işin drama kısmını bir kenara itip sadece takılabiliriz diye düşündüm.”

“Ama ben dedikoduları duydum,” dedim. “Bunu biliyordun ama gelip gitmeye devam ettin.”

Gülümsemesine engel olmaya çalıştığını görebiliyordum. “Belki de *tetik* kelimesini cümle içinde kullandığın içindir.” Ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde masaya uzattı.

“Sebebin bu olduğunu biliyordum,” dedim. Ellerimi ellerinin üzerine koydum. Bu akşam ikimizin de omuzlarından bir yük kalkmıştı.

“Unutma,” dedi çocuksu bir sırtıyla. “Ayrıca ağaçlarda çok iyi indirim yapıyorsun.”

“Ah, demek *bu nedenle* sürekli geliyorsun,” dedim. “Ya tam ücret ödemen gerektiğine karar verirsem?”

Arkasına yaslandı, bu şakalaşmayı daha ne kadar sürdürmesinin doğru olacağına karar vermeye çalıştığını anlamıştım. “Sanırım o zaman tam ücret ödemek zorunda kalırım.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bu durumda gelme nedeninin yalnızca ben olduğuma inanabilirim.”

Başparmağını parmak boğumlarımdan üstünde dolaştırdı. “Yalnızca sensin.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ben emniyet kemerimi taktıktan sonra, Caleb kamyoneti çalıştırdı. Lokantanın park yerinden çıkarken, “Sıra sende,” dedi. “Kontrolü tamamen kaybettiğin bir zamanı dinlemek isterim.”

“Benim mi?” dedim. “Ah, ben kontrolü asla kaybetmem.”

Otobana çıkarken ikimiz de sessizdik. Bakışlarımı karşıdan gelen arabaların farlarından kasabanın hemen dışındaki Cardinals Peak’e çevirdim. Ona baktığım zaman, profilinde önce mutlu bir ifade gördüm, sonra mutluluğun yerini endişe aldı. Acaba onunla ilgili hislerimin değişmiş olabileceğini mi düşünüyordu?

“Az önce sana bolca cephanelik verdim,” dedi.

“Sana karşı kullanmam için mi?”

Cevap vermeyince bunu yapabileceğimi düşünmesine biraz bozuldum. Belki de ikimiz de diğerini herhangi bir şeyden emin olacak kadar uzun zamandır tanımıyorduk.

“Bunu asla yapmam,” dedim. Bana inanıp inanmamak ona kalmıştı.

Caleb’in sonunda basit bir “Teşekkürler,” cevabı vermesi iki kilometreyi buldu.

“İçimden bir ses bunu yeterince insanın yaptığını söylüyor,” dedim.

“Bu yüzden çoğu insana gerçeği söylemeyi bıraktım,” dedi. “Nasil olsa istedikleri şeye inanacaklar ve açıklama yapmaktan bıktım. Bir şey borçlu olduğum iki kişi var: Abby ve annem.”

“Bana anlatmak zorunda da değildin,” dedim. “Anlatmamaya...”

“Biliyorum,” dedi. “Sana anlatmak istedim.”

Yolun geri kalan kısmını sessizlik içinde tamamladık. Yükünün hafiflediğini hissettiğini umuyordum. Ne zaman arkadaşlarımdan birine karşı bu denli dürüst olsam hep müthiş bir hafifleme hissederdim. Bu, sadece onlara güvendiğim için mümkün olurdu. Ve Caleb bana güvenebilirdi. Kız kardeşi onu affettiğini söylüyorsa ben neden ona kin duyacaktım ki? Hele ne kadar pişman olduğunu bilirken.

Ağaç satış bahçesinin otoparkına girdik. Bahçenin etrafında bulunan kar tanesi biçimindeki ışıklar söndürülmüştü ama güvenlik nedeniyle direklerdeki lambalar açıktı. Karavanın ışıkları sönük, bütün perdeler kapalıydı.

“Sen gitmeden,” dedim, “bilmem gereken bir şey daha var.”

Motoru susturmadan bana döndü.

“Noel yaklaşınca,” dedim, “Abby ile babanı ziyarete gidecek misin?”

Başını öne eğdi ama çok geçmeden dudakları bir gülümsemeyle büküldü. Bunu gitmesini istemediğim için sorduğumu anlamıştı. “Bu sene annemin senesi,” dedi. “Abby buraya geliyor.”

Heyecanımı tamamen saklamak istemesem de ağırbaşlılığımı biraz olsun korumaya çalıştım. “Sevindim,” dedim.

Bana baktı. “Babamı bahar tatilinde göreceğim.”

“Noel’de yalnızlık çeker mi?”

“Biraz,” dedi. “Bundan eminim. Fakat Abby’nin orada yaşamasının bir başka güzel yanı, babamı tatil havasına girmeye zorlaması. Bu hafta sonu onu ağaç almaya götürecektir.”

“Gerçekten tuttuğunu koparan bir kız,” dedim.

Caleb yüzünü ön cama çevirdi. “Önümüzdeki sene bunu onlarla birlikte yapmak için sabırsızlanıyordum,” dedi. “Ama şimdi bilemiyorum. Sanırım büyük bir parçam Noel’den önceki son dakikaya kadar buradan ayrılmak istemeyecek.”

“Annen nedeniyle mi?” diye sordum.

Cevapsız geçen her saniye, başımı biraz daha döndürdü. Yoksa benim için kalmak isteyeceğini mi söylüyordu? Bunu ona sormak istedim –sormalıydım– ama çok korkuyordum. Hayır derse öyle sandığım için kendimi aptal gibi hissedirdim. Evet derse o zaman da önümüzdeki yılın bu yıl gibi olmayabileceğini söylemek zorunda kalırdım.

Caleb, serin gece havasında kamyonetten indi ve benim kapıma doğru yürüdü. Elim tutup inmeme yardım etti. Bir süre çok yakın ve el ele kaldık. O anda, kendimi ona bugüne dek hiçbir erkeğe hissetmediğim kadar yakın hissettim. Burada uzun süre kalmayacak olsam bile. Bir daha ne zaman döneceğimi bilmesem de.

Ona ertesi gün yine uğramasını söyledim. Uğrayacağını söyledi. Elini bırakıp içerideki sessizliğin zihnimi yatıştıracağını umarak karavana doğru yürüdüm.

Son üç yıldır kış tatilinden önce bir gün Heather’la birlikte okula gidiyordum. Film maratonlarından biri sırasında bir meydan okuma olarak başlamıştı; okulunun buna izin verip vermeyeceğini merak etmiştik. Annem öğrenmek için aradı ve okulun müdürü her kış gittiğim ilkokulun öğretmenlerinden biri olduğu için bunda sakınca görmedi. “Sierra iyi bir çocuktur,” dedi.

Heather dolabının iç kısmına tutturulmuş minicik bir aynada gözüne kalem çekti. “Ona bunu pankek yerken mi sordun?” dedi.

“Kocaman pankekler,” dedim. “Ve Rachel bana bunu halka açık bir yerde yapmamı söylemişti, bu yüzden...”

“Ne dedi peki?”

Yanındaki dolaba yaslandım. “Anlatmak bana düşmez. Sadece ona şans tanımaya devam et, olur mu?”

“Onunla gözetimsiz baş başa takılmana izin veriyorum ya. Bence ona yeterince şans tanıyorum.” Göz kaleminin kapağını kapattı. “İkinizin kasabanın dört bir yanında Bay ve Bayan Claus⁶ gibi Noel ağaçları dağıtarak dolaştığınızı duyunca, dedikoduların abartıldığını tahmin etmiştim zaten.”

“Teşekkürler,” dedim.

6 Santa Claus; Noel Baba’nın bir diğer adı. (yay. n.)

Dolabının kapağını kapattı. “Pekâlâ, artık ilişkiniz ‘yasal-
salık’ kazandığına göre, sana bir tatil kaçamağı yapmanı
neden teşvik ettiğimi hatırlatmak zorundayım.”

İkimiz de kalabalık koridorun az ilerisinde erkek arka-
daşlarının arasında duran Devon’a baktık.

“Şu Kış Kraliçesi olayını aştın mı?” diye sordum.

“İnan bana onu süründürdüm,” dedi. “Hem de bayağı.
Yine de şuna baksana. Burada benim yanımda duruyor ol-
malıydı. İnsan, benden gerçekten hoşlanıyor olsa...”

“Kes şunu!” dedim. “Ne dediğinin farkında mısın? Önce
ayrılmak istiyorsun, sonra bunu ona tatilde yapamayacağını
söylüyorsun. Sonra da sana *ilgi göstermeyince* demoralize olu-
yorsun.”

“Benim moralim falan... Bir dakika, surat asmak gibi
bir şeyden mi bahsediyorsun?”

“Evet.”

“Tamam. Demoralize oluyorum.”

Artık her şey netlik kazanmıştı. Mesele, Devon’ın başın-
dan beri sıkıcı olması değildi. Mesele Heather’ın istendiğini
hissetme ihtiyacıydı.

Koridorda, bir sonraki dersinin sınıfına yürüdük. Kim
olduğumu merak eden öğrenci ve öğretmenlerin ya da beni
taniyan ve yılın o zamanının geldiğini düşünen insanların
bakışlarını üstümüzde topluyorduk.

“Sen ve Devon çok fazla birlikte takılıyorsunuz,” dedim.
“Ve bol bol öpüşüp koklaştığınızı da biliyorum ama o senin
ondan gerçekten hoşlandığını biliyor mu?”

“Biliyor,” dedi. “Ama o *benden* hoşlanıyor mu, ben bil-
miyorum. Yani hoşlandığını söylüyor ve beni her akşam

arıyor ama fantezi futbolu gibi şeyler konuşmak için, Noel'de ne hediye istediğimi anlamaya çalışmak gibi önemli şeyler için değil.”

Kalabalık koridordan ayrılıp İngilizce sınıfına girdik. Öğretmen beni başıyla selamlayıp gülümsedi ve Heather'ın sırasının yanına yerleştirilmiş sandalyeyi işaret etti.

İkinci zil çalarken, Jeremiah sınıftan içeri girip Heather'ın hemen önündeki sıraya oturdu. Kalp atışlarım hızlandı. Hafızamda, geçit töreninde Caleb'in önünden geçerken Jeremiah'nın yüzünü kaplayan hüznü bakışı canlandı.

Öğretmen akıllı tahtayı açarken, Jeremiah bana döndü. Boğuk bir sesi vardı. “Demek Caleb'in yeni kız arkadaşı sensin.”

Yüzümün ısındığını hissettim ve bir an donakaldım. “Bunu kim söyledi?”

“Burası büyük bir kasaba değil,” dedi. “Ve beyzbol takımından çok insan tanıyorum. Babanın efsanevi bir ünü var.”

Yüzümü ellerimle örttüm. “Ah, Tanrım.”

Güldü. “Sorun değil. Onunla takılmana çok sevindim. Mükemmel olmuş.”

Ellerimi indirip onu dikkatle süzdüm. Öğretmen bir yandan bilgisayarıyla uğraşırken, bir yandan da *Bir Yaz Gecesi Rüyası* hakkında bir şeyler söylüyordu. Etrafımızdaki insanlar defterlerinin sayfalarını karıştırıyordu. Öne eğilip fısıldadım. “Neden mükemmel?”

Jeremiah yan döndü. “Ağaç olayı yüzünden. Ve senin ağaçlarla durumun. Çok hoş.”

Heather bana, “Başımı belaya sokma,” diye fısıldadı. “Buraya yarın da gelmek zorundayım.”

Elimden geldiğince alçak sesle, “Neden artık onunla takılmıyorsun?” diye sordum.

Jeremiah sırasına baktı, sonra başını bana doğru çevirdi. “Eskiden arkadaş olduğumuzu anlattı mı sana?”

“Çok şey anlattı,” dedim. “O gerçekten iyi bir çocuk, Jeremiah.”

Yüzünü sınıfın ön tarafına çevirdi. “Karmaşık bir durum.”

“Öyle mi?” dedim. “Yoksa ailen mi karmaşıklştırıyor?”

Yüzünü hafifçe buruşturdu ve bana, *bu kız da kim ki*, der gibi baktı.

Üzerinden uzun yıllar geçmiş olsa da Caleb’ın yaşadığı patlamayı bilseler, annemle babamın neler diyeceğini düşündüm. Kendimi bildim bileli affediciliği ve insanların değişebileceğini vurgularlardı. Bu sözlerinin arkasında duracaklarını düşünmek isterdim ama söz konusu ben ve hoşlandığım kişi olunca, ne tepki vereceklerinden emin olamıyordum.

Heather’a bakıp özür dilercesine omuz silktim ama bu, Jeremiah ile yakaladığım son fırsat olabilirdi. “O zamandan beri bu konuyu hiç konuştunuz mu?” diye sordum.

“Bu tür bir sorun yaşamamı istemiyorlar,” dedi.

Ebeveynlerinin ya da herhangi bir insanın Caleb’i *bir tür* sorun olarak görmesi beni çok üzdü ve öfkelenirdi. “Tamam, ama mümkün olsa onunla arkadaşlık eder miydin?”

Jeremiah’nın bakışları yeniden sınıfın ön tarafına ve bilgisayarıyla uğraşmaya devam eden öğretmene çevrildi. Sonra tekrar bana döndü. “Oradaydım. Neler olduğunu gördüm. Caleb öfkeden kudurmuştu ama bence ona zarar vermeyecekti.”

“*Bence ona zarar vermeyecekti mi?*” dedim. “Zarar vermeyeceğini biliyorsun.”

Sırasının yan taraflarını tuttu. “Bunu *bilemem*,” dedi. “Ve sen orada değildin.”

Bu sözcükler, benim üzerimde çok sert bir etki yarattı. Sebep hiçbir zaman yalnızca Jeremiah’nın ailesi olmamıştı; kendisiydi de. Ve evet, haklıydı. Ben orada değildim.

“Yani hiçbirinizin değişmesine izin yok, öyle mi?”

Heather koluma vurunca, arkama yaslandım. Jeremiah ders boyunca önündeki boş bir sayfaya baktı ama tek kelime yazmadı.

Caleb’i günün sonuna kadar görmedim. Gördüğümde Luis ve Brent’le birlikte matematik sınıfından çıkıyordu. Birbirlerinin omuzlarını sıvazlayıp farklı yönlerde dağıldıklarını gördüm. Caleb beni görünce gülümsedi ve yanıma geldi.

“Biliyorsun değil mi, çoğu insan okuldan *uzak durmaya* çabalar,” dedi. “Günün nasıl geçti?”

“İlginç anları oldu.” Koridordaki bir duvara yaslandım. “Biliyorum, *meşakkatli* kelimesini hiçbir zaman cümle içinde kullanmadığını söyleyeceksin ama çoğunlukla öyleydi.”

“Hiç kullanmadım,” dedi. Yanıma, duvara yaslandı ve cep telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı. “Daha sonra anlamına bakacağım.”

Güldüm ve Heather’ın bize doğru geldiğini fark ettim. Birkaç adım gerisindeki Devon, telefonla konuşuyordu.

“Kasabaya gidiyoruz,” dedi. “Alışverişe. Bize katılmak ister misiniz?”

Caleb bana baktı. “Nasıl istersen, bugün çalışmıyorum.”

Heather'a "Elbette," dedim. Sonra Caleb'a döndüm. "Ara-bayı Devon kullansın. Sen günün kelimesine bakabilirsin."

"Benimle alay etmeye devam edersen sana naneli moka almayabilirim," dedi. Sonra, dünyanın en doğal şeyini yaparmış gibi elimi tuttu ve arkadaşlarımızın peşi sıra dışarı çıktık.

ÖN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Caleb, elimi sadece Devon'ın arabasının arka kapısını açmak için bıraktı. Ben yerleşince kapıyı kapatıp diğer tarafa yürüdü. Ön yolcu koltuğundaki Heather arkaya doğru döndü ve bana bilmiş bir ifadeyle sırıttı.

Ona böyle bir duruma uygun düşen tek tepkiyi verdim.
“Kapa çeneni.”

Kaşlarını oynatınca gülmemek için kendimi zor tuttum. Ama Caleb'ı sorgulamayı bırakmaya karar vermesi çok hoşuma gitmişti. Ya da belki de sadece Devon'la birlikte kasabaya inerken bizim de yanlarında olmamıza seviniyordu.

Caleb arabaya binince, “Ne alışverişi yapacağız?” diye sordu.

“Noel hediyeleri,” dedi Devon. Motoru çalıştırdı ve Heather’a baktı. “Sanırım öyle, değil mi?”

Heather gözlerini kapadı ve başını pencereye dayadı.

Devon’a erkek arkadaş olmakla ilgili birkaç ipucu vermem gerekiyordu. “Tamam, ama *kimin* için alışveriş yapacaksınız, Devon?”

“Muhtemelen ailem için,” dedi. “Ya siz?”

Bu iş sandığımdan daha zor olacaktı, bu yüzden taktik değiştirdim. “Heather, Noel’de istediğin herhangi bir şeyi alabilecek olsaydın, o şey ne olurdu? Her şey olabilir.”

Heather ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı çünkü Devon gibi saçmalık derecesinde dünyadan bihaber değildi. “Bu çok yerinde bir soru, Sierra. Bilirsin, hiçbir zaman çok fazla şey isteyen bir insan olmadım, bu yüzden belki de...”

Devon bir yandan araba kullanıyor, bir yandan radyoyu kurcalıyordu. Koltuğuna tekme atmamak için kendimi zor tutuyordum. Caleb neredeyse gülerек pencereden dışarı bakıyordu. En azından ne olduğunu anlamıştı.

“Belki de ne?” diye sordum Heather’a.

Devon’a dik dik baktı. “Üzerinde düşünülmüş bir şey iyi olabilirdi: Mesela en sevdiğim şeylerle geçecek bir gün: sinemaya gitmek, yürüyüş yapmak, belki Cardinals Peak’te bir piknik. Bir aptalın bile yapabileceği kadar kolay bir şey.”

Devon yine radyo kanalını değiştirdi. Şimdi o kalın kafasının arkasına bir şaplak indirmek istiyordum ama arabayı o kullanıyordu ve diğer yolcular benim için çok değerliydi.

Caleb öne doğru eğildi ve Heather’a bakarak elini Devon’ın omzuna koydu. “Kulağa gerçekten çok eğlenceli geliyor, Heather. Belki biri sana o harika günü yaşatır.”

Devon dikiz aynasından Caleb'a baktı. "Sen az önce omzuma mı vurdun?"

Heather, yüzünü Devon'inkine yaklaştırdı. "Noel için ne isteyeceğimi konuşuyorduk da Devon!"

Devon ona gülümsedi. "Şu kokulu mumlardan falan mı? Onlara bayılıyorum."

"Gerçekten iyi bir gözlem," dedi Heather arkasına yaslanırken. "Tuvalet ve çalışma masamın üstü o mumlarla dolu."

Devon tekrar yola bakarken gülümseyerek Heather'ın dizini okşadı.

Caleb ve ben usul usul gülmeye başladık ama kendimizi daha fazla tutamayıp kahkahaları koyuverdik. Gözlerimden akan yaşları silerek Caleb'ın omzuna yaslandım. Bir süre sonra Heather da bize katıldı. Birazcık yani. Devon bile gülmeye başladı ama neye güldüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Emekli bir çift her kış kasaba merkezinde Candle Box adında sezonluk bir dükkân açardı. Genellikle her sene farklı yerlerde, Noel tatili sırasında boş olan dükkânlardan birinde olurlardı. Bizim bahçeyle aynı dönemde açık kalırlardı ama dükkân sahipleri bütün yılı burada geçirirlerdi. Dükkânın Noel temasıyla süslü rafları ile masaları kokulu ve dekoratif mumlarla, çam kozalaklarıyla, yıldızlarla ve balmumuyla kaplı diğer ürünlerle doluydu. Yoldan geçen insanları içeri çeken, vitrindeki mum yapımıydı.

Bugün, eşlerden kadın olan rengârenk erimiş balmumu kaplarının arasında bir taburede oturuyordu. Kadın mumu yaratmak için bir fitili balmumunun içine daldırıp çıkarıyordu. Sırayla bir kırmızı, bir beyaz balmumuna batırdığı fitil

gittikçe kalınlaşıyordu. Mumu son bir kez beyaz balmumuna batırarak tamamladı ve fitildeki bir ilmeği kullanarak bir kancaya astı. Balmumu hâlâ ılıkken bir bıçağı yanlarından kaydırıp katları soyarak kırmızı ve beyaz katları açığa çıkardı. Çizikleri tabana iki santim kala kesiyor ve katları bir dalga deseni oluşturacak şekilde muma geri bastırıyordu. Bu süreç –bıçağı kaydırma ve şeritleri dalgalandırma– mumun etrafında devam etti.

Bunu saatlerce seyredebilirdim.

Ancak Caleb bu büyülenmiş halimi defalarca kesintiye uğrattı. Mumları yüzümün önüne doğru tutarak, “Hangisini daha çok beğendin?” diye soruyordu. Önce üstündeki etikette Hindistan cevizi resmi olan bir kavanozu koklamamı istedi, sonra da yaban mersini olanı.

“Bilmem, o kadar çok kokladım ki,” dedim, “artık hepsi aynı kokuyor.”

“İmkânsız. Yaban mersini ve Hindistan cevizi asla aynı kokamaz!” Mumları bir kez daha burnuma yaklaştırdı.

“Tarçınlı bir şey bul,” dedim. “Tarçınlı mumlara bayılırım.”

Yapmacık bir dehşetle ağzını açtı. “Sierra, tarçın bir acemi kokusudur. Tarçını herkes sever! Amaç daha sofistike bir şeye geçiş yapmak.”

Sırıttım. “Öyle mi?”

“Kesinlikle. Bekle bir dakika.”

Caleb yeni bir kavanozla geri dönene dek kendimi mum yapımına yeniden kaptıracak kadar zamanım olmadı. Eliyle fotoğrafı kapatmıştı ama mum koyu kırmızı renkteydi.

“Kapat gözlerini,” dedi. “Konsantre ol.”

Gözlerimi kapadım.

“Nasıl kokuyor?” diye sordu.

Bu kez *ben* güldüm. “Yakın zamanda dişlerini fırçalamış biri burnumun dibine dikilmiş gibi.”

Kolumu dürttü ve gözlerimi açmadan derin bir nefes aldım. Sonra gözlerimi açıp onun gözlerine baktım. Çok, çok yakınımdaydı. Sesim bir fısıltı gibi boğuk çıktı. “Sen söyle. Çok beğendim.”

Sıcacık bir gülümsemeyle, “Biraz nane, biraz Noel ağacı,” dedi. “Sanırım biraz da çikolata.” Kavanozun üstündeki etikette altın yaldızlı harflerle *Çok Özel Bir Noel* yazıyordu. Caleb mum kavanozunun kapağını kapattı. “Bana seni hatırlattı.”

Dudaklarımı ıslattım. “Sana almamı ister misin?”

“Çok zor bir soru,” diye mırıldandı, yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim mesafe vardı. “Bu şeyi odamda yakarsam muhtemelen deliririm.”

“Çocuklar,” diye seslendi Devon. “Heather’la meydana, Noel Baba’yla fotoğraf çektirmeye gidiyoruz. Gelmek ister misiniz?”

Heather, Caleb’la aramızda yaşanan anı görmüş olmalıydı. Devon’ı elinden tutup çekti. “Sorun değil. Onlarla sonra buluşuruz.”

“Hayır, geliriz,” dedi Caleb.

Bana uzattığı elini tuttum. Gerçekten onunla kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği bir yerde ortadan kaybolmak istedim. Ama bunun yerine bir yabancının kucağına oturup fotoğraf çektirmeye gittik.

Meydana vardığımızda Noel Baba’nın zencefilli kurabiyeden yapılmış kulübesinin önündeki sıra, avluyu aşır bronz

bir ayının suyun içine uzandığı bir dilek çeşmesinin etrafını dolaşacak kadar uzundu.

Devon çeşmeye bir peni attı. Para ayının pençesine çarptı. “Üç dilek!” dedi.

Devon ve Caleb konuşurken, Heather bana doğru eğildi. “İkiniz mumcuda biraz daha baş başa kalsanız fena olmazdı sanki.”

“Noel’in keyfi burada,” dedim. “İnsanın etrafı –daima– aile ve dostlarla çevrili oluyor.”

Nihayet kulübenin kapısına ulaştınca, elf kılığındaki tombul bir adam, Heather ve Devon’ı, kırmızı kadifeden kocaman bir tahtta oturan Noel Baba’ya yönlendirdi. Birlikte adamın kucağına sıkıştılar. Adamın hakiki kar beyazı bir sakalı vardı ve küçük çocuklarmış gibi ikisine de sarıldı. Saçma ama çok şirindi. Caleb’a yaslandım, kolunu belime sardı.

“Eskiden Noel Baba’yla fotoğraf çektirmeye bayılırdım,” dedi. “Annemle babam Abby ile ikimizi bir örnek giydirir ve o yılın fotoğrafını ailemizin Noel kartlarında kullanırlardı.”

Bu tür anılar artık ona buruk mu geliyordu acaba?

Caleb gözlerime baktı ve parmağını alnıma değdirdi. “İçerideki çarkların döndüğünü görür gibiyim. Evet, kız kardeşimden bahsetmenin sakıncası yok.”

Gülümsedim ve alnımı omzuna yasladım.

“Ama sağ ol,” dedi. “Beni çözmeye çalışman çok hoşuma gidiyor.”

Devon ve Heather, başında bir başka elfin durduğu kasaya gittiler. Noel Baba’nın kucağına oturma sırası bize gelince, Caleb’ın cebinden mor tarağını çıkarıp saçlarını taramasını izledim.

Fotoğraf makinesinin arkasındaki elf boğazını temizledi.
“Hazır mıyız?”

“Özür dilerim,” dedim gözlerimi Caleb’den ayırarak.

Elf, bir sürü poz çekti. Önce şapşal yüz ifadeleri takındık ama sonra kollarımızı Noel Baba’nın omuzlarına atıp arkaya yaslandık. Noel Baba rolündeki adam neşesini hiç kaybetmeden her şeye uyuyordu. Hatta her fotoğraftan önce, “Ho, ho!” diye gülmeyi ihmal etmiyordu.

“Çok ağırsak kusura bakmayın,” dedim.

“Ağlamadınız ya da altınıza işemediniz,” dedi. “Rakiplerinize fark atmanız için yeterli.”

Kucağından inince Noel Baba ikimize paketli baston şeker hediye etti. Bilgisayar ekranındaki fotoğraflara bakmak için Caleb’in peşinden kasaya gittim. Noel Baba’ya yaslandığımız pozu seçtik ve Caleb ikimize birer kopya aldı. Fotoğraflar basılırken fotoğraflı bir anahtarlık da istedi.

“Gerçekten mi? O erkeksi kamyonetinde, anahtarlıkta Noel Baba’nın fotoğrafıyla mı dolaşacaksın?”

“Öncelikle o *bizim* Noel Baba’lı fotoğrafımız,” dedi. “İkinci olarak, mor renkli kamyonetimi erkeksi olarak niteleyen ilk insan sensin.”

Heather ve Devon –Devon’ın kolu Heather’ın omzunda – bizi kulübenin önünde bekliyorlardı. Bir şeyler yemek istiyorlardı, Caleb’la peşlerinden gittik ama fotoğrafı anahtarlığa tutturmakla meşgul olduğu için onu kolundan tutup yönlendirmek zorunda kaldım. Sonra fotoğrafımızı her gün elinin altında olacak bir şeye yerleştirmeye odaklanmış yüzüne bakarken dalıp gittim ve birlikte birine çarptık.

Çarptığımız kişi telefonunu düşürdü. “Ah, özür dilerim, Caleb.”

Caleb telefonu yerden alıp ona geri uzattı. “Sorun değil.”

Biz yolumuza devam ederken Devon, “O çocuk okulda başını telefonundan hiç kaldırmaz,” diye fısıldadı. “Arada bir etrafına bakmayı denese fena olmayacak.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Heather. “Bunu söyleyecek en son...”

Devon elini kalkan gibi kaldırdı. “Şaka yapıyorum!”

“Danielle ile konuşuyordu,” dedi Caleb. “Ekranada adını gördüm.”

“Hâlâ mı?” diyen Heather beni bilgilendirdi: “Danielle, Tennessee’de yaşıyor. Onunla yazın tiyatro kampında tanıştı ve birbirlerine sıırıslıklam âşık oldular.”

“Sanki sürebilirmiş gibi,” dedim.

Caleb gözlerini kısınca, ağzımdan çıkan sözcüklerden ötürü pişman olarak yüzümü buruşturdum. Kolunu daha sıkı tuttum ama gözlerini karşıya dikmişti bile. Kendimi berbat hissediyordum ama bir uzun mesafe ilişkisinde gerçek bir gelecek olabileceğini düşünüyor olamazdı, değil mi?

Bu iş –Caleb ve ben– sadece bir şekilde bitebilirdi; ikimizin birden incinmesiyle. Ve bunun olacağı tarihi şimdiden biliyorduk. Bu işi ne kadar zorlarsak, alacağımız hasar o kadar ağır olacaktı.

O zaman burada ne yapıyordum?

Durdum. “Bakın ne diyeceğim, ben yavaş yavaş işe dönsem iyi olacak.”

Heather önümde durdu. Ne olduğunu anlamıştı.

“Sierra...”

Herkes durdu ama sadece Caleb bana bakmayı reddediyordu.

“Bahçeye gerektiği kadar yardım etmiyorum,” dedim.
“Ayrıca karnım ağrıyor, bu yüzden...”

“Seni bizim götürmemizi ister misin?” dedi Devon.

“Ben onunla yürürüm,” dedi Caleb. “İştahım kaçtı zaten.”

Otuz dakikalık yürüyüşün büyük kısmında sustuk. Caleb karnımın gerçekten ağrımadığını anlamış olmalıydı çünkü bir kez bile iyi misin diye sormadı. Oysa Üs görüş alanımıza girince, karnım gerçekten ağrımaya başladı. Çenemi tutmam gerekirdi.

“İçimden bir ses, kız kardeşimle yaşananların seni kabul ettiğinden daha fazla rahatsız ettiğini söylüyor,” dedi.

“Hiç ilgisi yok,” dedim. Durdum ve elini tuttum. “Caleb ben geçmişî sana karşı kullanacak bir insan değilim.”

Diğer elini saçlarının arasından geçirdi. “O zaman, az önce uzun mesafe ilişkileri hakkında neden öyle söyledin?”

Derin bir nefes aldım. “İlişkilerinin yürüyeceğini gerçekten düşünüyor musun? Şüpheli olmak istemem ama iki hayat, iki farklı arkadaş grubu, iki farklı eyalet? Daha en başından, bütün şartlar aleyhlerinde.”

“Şartlar bizim de aleyhimizde demek istiyorsun,” dedi.

Elini bırakıp gözlerimi kaçırdım.

“O çocuğu Danielle’le tanışmadan önce de tanırdım ve onunla olmasına seviniyorum. Zor, onu her gün görmüyor ya da danslara onunla gidemiyor ama sürekli konuşuyorlar.” Duraksadı ve bir an gözleri kısıldı. “Seni kötümser bir insan olarak düşünmemiştim.”

Kötümser mi? Öfkemin kabardığını hissettim. “Bu, birbirimizi çok uzun süredir tanımadığımızı ispatlıyor.”

“Uzun süre olmadı,” dedi, “ama ben seni yeterince tanıdım.”

“Öyle mi dersin?” Sesime alaycı bir tınının yansımasını önleyemedim.

“Danielle ile ikisinin önünde büyük bir engel var ama aşmak için gayret ediyorlar,” dedi Caleb. “Birbirleri hakkında pek çok insandan daha çok şey bildiklerinden eminim. Yoksa sen sadece durumu zorlaştıran şeye odaklanmaları gerektiğini mi söylüyorsun?”

Gözlerimi kırptırdım. “Sen ciddi misin? Geçmişini onlara açıklamakla uğraşmak istemediğin için buradaki kızlardan uzak duruyorsun. Bu bildiğin zorluğa odaklanma değil de ne?”

Sıkıntısı, Caleb’in sesine yansıdı. “Ben öyle demedim. Hiç kimseyle buna değip değmeyeceğini anlayacak kadar uzun zaman geçirmedim dedim. Ama *sen* buna değersin. Bunu biliyorum.”

Söyledikleri başımı döndürdü. “Gerçekten mi? İlişkiyi sürdürmemizin mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?”

Bakışları katıydı. “Evet.” Sonra yumuşadılar ve Caleb’in dudaklarında narin ve samimi bir gülümseme belirdi. “Sierra, senin için saçımı taradım ben.”

Önüme bakarak güldüm ve yüzüme düşen saçlarımı kenara ittim.

Başparmağını yanağımda dolaştırdı. Çenemi ona doğru kaldırıp nefesimi tuttum.

“Bu hafta sonu kız kardeşim geliyor,” dedi. Sesi biraz gergindi. “Onunla tanışmanı isterim. Ve annemle. Tanışır mısın?”

Gözlerinin içine bakarak cevap verdim. “Evet.” Ve bu tek kelimeyle sormasına gerek kalmayan bir düzine soruyu daha cevapladığımı hissettim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Karavana girince, kendimi yatağa attım. Caleb’la benim Noel Baba’lı fotoğrafımızı masanın üstüne koydum ve başımı çirkin kazaktan yapılmış yastığıma dayayıp ona baktım.

Sonra dizlerimin üstünde doğruldum ve fotoğrafı evden getirdiğim çerçevelerin önüne doğru tuttum. Önce Elizabeth’e gösterdim. En iyi Elizabeth sesimle, “Bunu neden yapıyorsun? Oraya ağaç satmaya ve Heather’la takılmaya gittin,” dedim.

Cevap verdim. “Öyleydi ama...”

Tekrar Elizabeth oldum. “Caleb mümkün olanlara odaklanmak gerektiğini söylese de bu işin sonu yok, Sierra.”

Gözlerimi sımsıkı kapadım. “Bilmiyorum, kızlar. Belki de vardır.”

Rachel’in fotoğrafına geçtim. Yaptığı ilk şey ısıklık çalıp Caleb’in gamzesini işaret etmek oldu.

“Biliyorum,” dedim. “İnan bana, işimi hiç kolaylaştırmıyor.”

“En kötü ne olabilir ki?” dedi. “Kalbin kırılır. Ne olmuş yani? Bu zaten olacakmış gibi görünüyor.”

Tekrar yatağıma uzanıp Caleb’in fotoğrafını göğsüme bastırdım. “Biliyorum.”

Üs’te bir yardımım dokunur mu diye sormak için dışarı çıktım. İşler yavaştı. Paskalya yumurtası desenli fincanıma sıcak çikolata koyup ödevlerimi yapmak için karavana döndüm. En uzun Fraser çamlarının arasından geçerken, Andrew’un bir hortumu çekiştirdiğini gördüm. Önceki gün yaşadığımız tatsızlığın ardından, birlikte çalışmamızın hatırına, ona nazik davranmaya karar verdim.

“Sularını sürekli kontrol ettiğin için çok sağ ol,” dedim. “İyi görünüyorlar.”

Andrew, ben orada yokmuşum gibi davrandı. Hortumun üstündeki fiskiye çevirdi ve ağaçları nemlendirmeye başladı. Arkadaşça davranma çabam işe yaramamıştı.

Karavana dönünce bilgisayarımı açtım ve önceki gece geç vakitte alelacele yazdığım bir kompozisyonu gözden geçirdim. E-postalarımı bakınca, Mösyö Cappeau’nun son görüşmemizi atladığım için kızgın olduğunu gördüm, yeni bir zaman belirleyip her şeyi kapattım.

Perdelerin arasından bakarken babamın Andrew’a yaklaştığını ve hortumu ona vermesini işaret ettiğini gördüm. Ağaçların nasıl nemlendirilmesini istediğini gösterdikten sonra hortumu ona geri verdi. Andrew başını tamam der gibi sallayınca, babam gülümseyerek onun omzunu sıvazladı. Sonra ağaçlarımıza doğru yürüdü. Andrew ağaç nemlendirmeye dönmek yerine karavana baktı.

Geri kaçarak perdeyi bıraktım.

Ailemiz için akşam yemeği hazırlamaya karar vererek McGregor's'tan alınmış sebzeleri doğramaya başladım ve büyük bir çorba tenceresinde pişirdim. Çorba kaynarken ağaç yüklü yassı kasalı bir kamyonun dışarıya yanaşmasını izledim. Kabin kısmından Bruce amcam atladı. Diğer işçiler kamyonu çevreleyip ağaçları indirmek için ona merdiven dayarken, Bruce amcam karavana koşup kapıyı açtı.

“Vay canına, burası harika kokuyor,” diyerek bana sı-kıca sarıldı. “Özellikle de dışarıdaki ağaç öz suyu ve ergen delikanlı kokusundan sonra.”

Amcam izin isteyip tuvalete girerken ben çorbayı kontrol ettim. İçine biraz baharat ekleyip ahşap bir kaşıkla karıştırdım. Bruce amcam ağaçların başına dönmeden önce çorbanın tadına bakmak için yanıma geldi. Sonra tezgâha yaslandım ve kapının amcamın arkasından kapanmasını seyrettim. Bunlar bende bu işi ömrümün sonuna kadar yapma isteği uyandıran anlardı. Annemle babam çok yaşlanınca çiftliğimizin kaderine ve satış bahçesi işletip işletmeyeceğimize karar vermek bana düşecekti.

Kamyonun kasası boşaltılınca babam işçileri yönlendirmek için dışarıda kaldı ama annemle amcam karavanda bana katıldılar. Çorba ikisini de çok sevindirmişti, onu aç kurtlar gibi mideye indirirken ağır işten kaytarmam hakkında tek kelime etmediler.

Kendine ikinci bir kâse çorba dolduran amcam, Penny yengemin ışıkları kontrol etmeden ağacın etrafına doladığını anlattı. “Kim böyle bir şey yapar ki?” dedi. Yengem sonunda düğmeye basınca ışıkların yarısının bozuk olduğunu fark etmişlerdi ve şimdi ağaç, olabileceğinin ancak yarısı kadar aydınlıktı.

Bruce amcam işi babamdan devralmak için dışarı çıkınca, annem akşam kalabalığından önce biraz şekerleme yapmak için küçük yatak odasına çekildi. Babam geldi. Ona bir kâse çorba doldurdum. Kapının iç tarafında dururken benimle bir şey konuşmak istiyormuş gibi gergin görünüyordu. Ama çorba içmek yerine, başını iki yana sallayıp yatak odasına yürüdü.

Ertesi gün öğleden sonra işler yavaşlayınca, çağrısına cevap veremediğim Rachel'ı geri aradım.

“Ne olduğuna inanamayacaksınız!” dedi.

“Bir aktör kış balosuyla ilgili paylaşımlarını gördü ve gelmeyi kabul mü etti?”

“Hey, bazen öyle şeyler yaparlar ve iyi haber olur, bu nedenle umudumu henüz kaybetmedim,” dedi Rachel. “Ama bu, ondan kat kat iyi bir şey.”

“O zaman çıkar ağzındaki baklayı!”

“*Bir Noel Şarkısı*’ndaki kız, Geçmiş Zamanın Hayaleti’ni oynayan hani, anjin oldu! Harika haber anjin olması değil tabii. Ama onun yerini ben alacağım, harika olan bu.”

Güldüm. “En azından anjinin iyi bir şey olmadığıнын farkındasın.”

Rachel da güldü. “Biliyorum, biliyorum ama anjinden bahsediyoruz, kanserden değil. Her neyse, son dakikada söylediyimi biliyorum ama sadece pazar akşamına bilet kaldı.”

“Yarın mı yani?” dedim.

“Baktım bile, gece yarısı trene atlasan...”

“Bu gece yarısı mı?”

“Buraya zamanında yetişirsin,” dedi.

Çok uzun duraksamış olacağım ki Rachel, “Hâlâ orada mısın?” diye sormak zorunda kaldı.

“Bir sorayım,” dedim. “Ama söz veremem.”

“Hayır, elbette,” dedi. “Ama sen yine de dene. Seni görmek isterim. Elizabeth de tabii. Ve bizde kalabilirsin. Annemlere sordum. Hem böylece bize Caleb hakkında daha çok şey anlatabilirsin. O cepheden uzun süredir haber vermiyorsun...”

“Kız kardeşi hakkında konuştuk,” dedim. “Bana her şeyi anlattığını sanıyorum.”

“Bundan, onun sürekli bıçak savuran bir psikopat olmadığı sonucunu çıkarıyorum.”

“Karmaşık geldiği için kimseye bir şey söylemedim,” dedim. “Ne hissettiğimden ya da ne hissetmek istediğimden emin değilim.”

“Bunu duymak kafa karıştırıyor,” dedi Rachel. “Düşünmek de öyle olmalı.”

“Artık ondan hoşlanmamda bir sakınca olmadığını bildiğim için,” dedim, “bu ilişkiyi sürdürmenin doğru olup olmadığını takıntı haline getirdim. Burada sadece birkaç hafta daha kalacağım.”

“Hımm...” Rachel’ın telefonun yanına vurduğunu duyabiliyordum. “Bana oradan ayrılınca onu kolay kolay unutmayı beklemiyormuşsun gibi geldi.”

“Bu noktada, bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum.”

Konuşmamız bitince annemi Üs’te yeni üretim çelenkleri asarken buldum. İş gömleğinin üstüne, önünde *Hava Noel Gibi Kokmaya Başladı* yazılı, koyu yeşil bir önlük takmıştı. Bu önlüğü geçen sene Noel’de babama hediye etmiştik. Bizi

gerçek hediyelerin beklediği eve dönmeden önce, ona hep böyle klişe bir hediye verirdik.

Annemin çelenklerin dallarını kabartmasına yardım ettim. Bir süre sonra, “Trene binip pazar günü Rachel’ın Geçmiş Zamanın Hayaleti olmasını izlemeye gidebilir miyim?” deyiverdim.

Annem donakaldı. “Rachel ve bir hayaletle ilgili bir şey söylediğini mi duydum, yoksa...”

“Zamanlama korkunç,” dedim. “Biliyorum. Burası bu hafta sonu çok yoğun olacak. Sizleri zor duruma düşürecekse gitmem şart değil.” Gitmeyi özellikle istemediğimden bahsetmedim. Caleb’la geçebilecek iki günü trende tek başıma harcamak istemiyordum.

Annem tezgâhın üstünde duran ağzı kapalı bir koliye yaklaştı ve bir bıçakla bandı kesti. “Babanla konuşurum,” dedi. “Bir yolunu bulabiliriz.”

“Ah...”

Kolinin içinden çıkardığı gümüş süslemelerle dolu ince, beyaz kutuları bana uzattı. Kutuları çelenklerin altındaki rafa yerleştirdim. Sonra annem bana bir kucak dolusu kutu daha verdi.

“İşçilerden birkaçı ekstra mesai saati istiyordu,” dedi. “Sen yokken personel sayısını birkaç günlüğüne artırabiliriz.” Boş koliyi tezgâhın altına koyup ellerini önlüğüne sildi. “Benim yerime kasaya bakabilir misin?”

Bu, babamla konuşmaya gideceği anlamına geliyordu.

“Aslında,” dedim gözlerimi kapayarak. “Gerçekten gitmek istemiyorum.” Dişlerimi sıkarak gülümsedim.

Annem kıkırdadı. “O zaman neden izin istedin?”

Yüzümü ovuşturdum. “Çünkü hayır dersin diye düşündüm. Bana burada ihtiyacınız olur diye. Ama Rachel’a size soracağımı söyledim.”

Annemin yüzü yumuşadı. “Hayatım, neler oluyor? Babanla benim bize burada yardım etmenden çok mutlu olduğumuzu biliyorsun ama aile işi için her şeyden vazgeçtiğini hissetmeni asla istemeyiz.”

“Ama bu bir *aile* işi,” dedim. “Bir gün ben devralabilirim.”

“Bu çok hoşumuza gider, elbette,” dedi annem. Beni kollarının arasına aldı, sonra birbirimizi görebilmemiz için geri çekildi. “Ama seni doğru anlıyorsam, burada sadece aile işinden ya da bir oyundan bahsetmiyoruz.”

Gözlerimi onunkilerden kaçırdım. “Rachel benim için çok önemli. Bunu biliyorsun. Geçmiş Zamanın Hayaleti hiç konuşmasa da onu izlemeyi çok isterim. Ama... şey... Caleb beni bu hafta sonu ailesiyle tanıştırmayı teklif etti.”

Annem yüzümü dikkatle süzdü. “Baban olsaydım, şu anda tren bileti bakmaya başlamıştım.”

“Biliyorum,” dedim. “Aptallık mı ediyorum?”

“Duyguların aptallık değil,” dedi annem. “Ama sana babanın Caleb konusunda birtakım çekinceleri olduğunu söylemek zorundayım.”

Kaşlarımla çatıldı. “Nedenini sorabilir miyim?”

“Ona sana güvenmemiz gerektiğini söyledim,” dedi annem. “Ama benim de biraz endişelendiğimi saklamayacağım.”

“Anne, lütfen söyle,” dedim gözlerine bakarak. “Yoksa Andrew mu bir şey söyledi?”

“Babanla konuşmuş,” dedi. “Sen de konuşmalısın.”

“Ama *Bir Noel Şarkısı*’ndan bahsediyoruz!” dedi Rachel.

Bir elim alnımda, kulağımda telefonla yatağımda uzanıyordum. Rachel’in paparazziden saklanırmış gibi poz verdiği fotoğrafı, bana bakıyordu. “İzlemek istemediğimden değil,” dedim. Ona beni annemlerin göndermediğini söyleyebilirdim ama birbirimize karşı hep dürüst olmuştuk.

“O zaman bin şu trene!” dedi. “Yemin ederim, eğer o çocuk içinse...”

“O çocuğun adı Caleb. Ve evet, onun için. Rachel, bu hafta sonu ailesiyle tanışacaktım. Sonrasında sayılı günümüz var ve...” Bir tıkırtı duydum. “Orada mısınız?”

Telefonu masaya vurdum ve çirkin kazaktan yapılmış yastığı ağzıma bastırıp çılgık attım. Kendime öfkemi yaşamak için birkaç dakika tanıdıktan sonra, bu enerjiyi Andrew’un ona söyledikleri hakkında babamla yüzleşerek kullanmaya karar verdim.

Onu bir arabaya küçük bir ağaç taşıırken buldum.

“Hayır, bu akşam çok fazla iş var,” dedi. Ses tonu, bana konuşmaya hazır olmadığını düşündürdü. “Annenle satışları gözden geçirmeliyiz ve... Hayır, Sierra, yapamam.”

Heather o akşam beni çocuklarla birlikte kurabiye yapmaya davet edince, anneme sormaya gerek bile duymadım. Daha az önce aile işinin hayatıma engel olmasını istemediğini söylemişti. Bu yüzden Devon gelince, anneme gittiğimi haber verdim, arabaya atladım ve yola çıktık.

Süpermarketin otoparkına girince Caleb öne doğru eğildi. Son zamanlarda neden uğramadığı konusunda tuhaf bir konuşma yapmak zorunda kalmamak için Devon’dan arabayı Hopperların Noel ağacı satış bahçesinin karşı ucuna park etmesini rica etti.

“Onlardan da ağaç almalısın,” dedim. “Hopperları severim. Tamam, o zaman indirimini feshetmek zorunda kalırım ama...”

Heather güldü. “Sierra, bence ona *feshetmenin* ne demek olduğunu açıklaman gerekecek.”

“Ha, çok komik,” dedi Caleb. “Ne demek olduğunu biliyorum... bu bağlamda.”

Telefonum Elizabeth’ten gelen bir mesajla çınladı ve okumak için ekranı elimle kapadım. Bana bundan seneler sonra hangi arkadaşlarımdan hâlâ yanımda olacağını düşünmem gerektiğini söylüyordu. Anlaşılan Rachel, telefonu yüzüme kapatır kapatmaz onu aramıştı. Elizabeth’ten gelen ikinci mesaj, bunu doğru dürüst tanımadığım bir erkek için yapıyor olmamın yarattığı hayal kırıklığını ifade ediyordu.

Caleb, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Telefonumu kapatıp cebime kaldırdım. “Oregon’da yaşanan bir durum,” dedim.

Özellikle yazan Elizabeth olduğu için o mesajlar bana saldırgan gelmişti. Bunun kolay bir karar olduğunu mu sanıyorlardı? Ya da Caleb’ın benim için önemli olması gibi bir ihtimalin bulunmadığını? Kolay değildi ve şu bildik kızlardan birine dönüşmüyordum. Burada günlerim sayılıydı ve Caleb’la geçirebileceğim birkaç günü takvimden silmek istemiyordum.

Arabadan inince Caleb durumu abartarak Bay Hopper onu görmesin diye yakalarını kaldırıp başını iyice öne eğdi. Bay Hopper’ın bizi göremeyeceği kadar uzakta olmamıza rağmen, ben de aynısını yaptım ve koşarak markete girdik.

Heather, alışveriş listesini ortadan ikiye katlayıp yırttı. Listenin yarısını Caleb ile ikimize verdi, yarısını da kendisi

alıp Devon'ın koluna girdi. İşimiz bitince sekiz numaralı kasada buluşmak için sözleştik. Caleb ve ben işe marketin arka tarafındaki süt ürünleri reyonunun yolunu tutarak başladık.

“Seni aldığımızda biraz keyifsiz gibiydin,” dedi Caleb. “Her şey yolunda mı?”

Sadece omuz silkebildim. Hiçbir şey yolunda değildi. Rachel, gösterisine gitmediğim için öfkeliydi. Babam da şu anda burada olduğumu duyunca öfkelenecekti.

“Bütün cevabın bu mu? Bir omuz silkme?” dedi Caleb. “Teşekkürler. İletişimden A+ almayı hak ettin.”

Bunu alışveriş yaparken konuşmak istemediğim için şimdi de Caleb bana bozulmuştu. Bir adım önden yürüyordu. Süt dolabına varınca birden durdu ve elime uzandı.

Bakışlarını takip edince, Jeremiah'yı bir alışveriş arabasına iki litrelik bir süt kutusu koyarken gördüm. Annesi olduğunu tahmin ettiğim kadın arabayı çevirince, hepimiz yüz yüze geldik. Anneye dikkatle baktım. Onu tanımıştım. Birkaç gün önce bahçemize gelmişti. Ona yardım etmeyi teklif ettiğim zaman, fiyatlarımız konusunda bir şeyler mırdanıp yanımdan uzaklaşmıştı.

Jeremiah, ikimize de nezaketen gülümsedi.

Annesi arabayı çevirerek yanımdan geçerken, “Merhaba,” yerine, “Caleb,” dedi. Sesi gergindi.

Caleb yumuşak bir sesle, “Merhaba, Bayan Moore,” dedi. Kadın yanımdan geçmeden, ekledi. “Arkadaşım, Sierra.”

Bayan Moore arabayı itmeye devam ederek bana baktı. “Tanıştığımıza sevindim, canım.”

Gözlerine baktım. “Annemle babam ağaç satış bahçelerinden birinin sahibi,” dedim. Ben de onlarla aynı yöne adım atınca durdu. “Sanırım yakın zamanda gelmiştiniz.”

Gülümsemesi tereddütlüydü. Jeremiah'ya baktı. "Bu, bana artık ağacımızı almamız gerektiğini hatırlattı."

Caleb'in elinin gerildiğini hissediyordum ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaparak konuşmaya devam ettim. Caleb'i da yanımda çekerek arabalarına yaklaştım. "Yine uğrayın," dedim. "Amcam yeni bir parti getirdi. Çok tazeler."

Bayan Moore bir kez daha –bu kez daha az soğuk bir ifadeyle– Caleb'a baktı ama sonra bana döndü. "Belki geliriz. Tanıştığımıza çok memnun oldum, Sierra." Rafların arasında arabayı iterek uzaklaşırken, Jeremiah da onu takip etti.

Caleb'in gözleri puslanmıştı. Yanında olduğumu göstermek ama aynı zamanda onu zorda bıraktıysam özür dilemek için kolunu sıktım. Ama bana göre Jeremiah ile arkadaşlıkları bitmemeliydi.

Bunu ona ifade etme fırsatı bulamadan, arkamızdan öfkeli bir ses yükseldi. "Kardeşimin senin rezilliklerine ihtiyacı yok, Caleb. O böyle iyi."

Arkamı döndüm. Jeremiah'nın ablası elleri belinde durmuş, Caleb'in tepki vermesini bekliyordu ama Caleb hiçbir şey söylemedi. O gözlerini yere indirince, Jeremiah'nın ablasına doğru bir adım attım.

"Adın ne?" dedim. "Cassandra sanırım, değil mi? Dinle, Cassandra, Caleb da böyle iyi. Sen ve kardeşin bunu öğrenseniz iyi olur."

Kız muhtemelen kendini neden savunmadığını merak ederek bakışlarını Caleb'a çevirdi. Ben de Jeremiah konusunda aynı şeyi sormaya hazırlanarak başımı yana yatırdım.

"Seni tanımıyorum," dedi Cassandra bana. "Sen de kardeşimi tanı mıyorsun."

“Ama Caleb’i tanıyorum,” dedim.

Kız başını iki yana salladı. “Bu işlere bulaşmayacak,” dedi. “Bir daha asla.” Ve rafların arasında uzaklaştı.

Cassandra’nın köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izlerken Caleb’in elini sıktım. “Çok özür dilerim,” diye fısıldadım. “Kendini savunabileceğini biliyorum. Kendimi tutamadım.”

“İnsanlar istediklerini düşünür,” dedi. Yüzleşme son bulunca, yeniden sakinleştiğini görebiliyordum. Yıllar içinde bu anları üstünden kolayca atmayı öğrenmişti ve şimdi bana sırtıyordu. “Eee, içinden atmış oldun mu bari?”

“İş oraya varsaydı, yumruk savurmaya bile hazırdım,” dedim.

“Elini neden bırakmadığımı şimdi anlamışsındır.”

Heather ve Devon, arkamızdan yaklaştılar. Devon içi yumurta, krema ve şeker süslemeleriyle dolu bir sepet taşıyordu.

“Artık kurabiye yapmaya gidebilir miyiz?” dedi Heather. Sonra ellerimize baktı. “Sizin aldıklarınız nerede? Kısacık bir listeydi!”

Alacaklarımızı topladıktan sonra hep birlikte kasa sırasına girdik. Jeremiah, annesi ve Cassandra iki kasa ötedeydiler. Bizi görmezden geldiler ama *bizden başka* her yere bakmaları her şeyi anlatıyordu.

“Senden tarafa bakmaması seni rahatsız etmiyor mu?” dedim Caleb’a.

“Tabii ki ediyor,” dedi. “Ama benim hatam, bu yüzden boş ver.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedim. “Asıl onların hatas...”

“Lütfen,” dedi. “Boş ver.”

Caleb, Heather ve Devon aldıklarımızı kasanın yürüyen bandına yerleştirirken ben gözlerimi Jeremiah'nın ailesine diktim. Bayan Moore'la göz göze geldik ve benim onu izlememden rahatsız olmuş olacaktı ki tekrar dönüp bakma ihtiyacı duydu.

“Yarın uğrayın!” diye seslendim. “Arkadaşlarımıza ve ailelerine indirim yapıyoruz!”

Cassandra bana gözlerini kısarak baktı ama çenesini tuttu. Caleb ise ciklet raflarıyla meşgulmuş gibi yapıyordu.

Devon şaşırmış gibiydi. “Ben de indirim alabiliyor muyum?”

Ertesi sabah Jeremiah, Cassandra'yla birlikte bahçeye gelince çok şaşırdım. Jeremiah yataktan az önce kalkmış, üstüne bir eşofman, kafasına bir beyzbol kepi geçirip gelmiş gibi görünüyordu. Cassandra ise alarmı kurup kalkmış, kahve eşliğinde kahvaltı etmiş, saçını ve makyajını yaptıktan sonra Jeremiah'yı uyandırmış gibi.

Cassandra Üs'ten içeri girerken, Jeremiah ağaçlara bakmaya gitti.

“İndirim için gelmiş olmalısınız,” dedim.

“Annem bu fırsatı kaçırmamıza izin vermedi,” diye homurdandı. Bense Cassandra'nın şansını denediğinden emindim.

“Hoş geldiniz,” dedim.

Başını hafifçe eğdi ama gözlerimin içine bakarak konuştu. “Söylesene, neden indirim teklif ettin?”

“Dürüst olmam gerekirse, şu anda karşımda annenle babanın duruyor olacağını ummuştum. Bu sayede onlarla konuşma fırsatı bulacaktım.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Onlara şimdiye dek konuşulmamış ne söyleyebilirsin ki?”

“Caleb’in asla kimseye zarar vermeyeceğini,” dedim. “İçimden bir ses bu konuda konuşulmadığını söylüyor.”

“Sen buna inanıyor musun?”

“Yüzde yüz.”

Cassandra güldü. “Şaka yapıyor olmalısın. Jeremiah onun kız kardeşini bıçakla kovalamasını izlemiş.”

“Biliyorum. Ve bunun için her gün pişmanlık duyduğunu da biliyorum,” dedim. “Bununla yatıp bununla kalkıyor. Ailesi de öyle.”

Cassandra önüne bakarak başını salladı. “Annemle babam asla...”

“Bunu anlıyorum ama belki de korumacılık olayını abartıyorlar,” dedim. “Babam burada bana azıcık tuhaf bakan herkese tuvalet temizletiyor.”

“Bu biriyle flört etmekten biraz farklı. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Jeremiah, Cassandra’nın arkasındaki kapıdan içeri girdi. Elinde bir ağaç etiketi vardı ama sohbete dâhil olmadı.

“Ayrıca, ben tek sorunun anne ve babanız olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Jeremiah ve Caleb eskiden çok yakın iki arkadaşlarmış ve hâlâ öyle olmaları gerekirdi. Ama çizgiler çekilmeden önce, bütün bunları konuşup halletme şansları olmamış.”

Bir cevap bekledim ama alamadım. Cassandra tırnaklarına bakıyordu ama en azından hâlâ buradaydı.

“Onu okulda görmelisiniz,” dedim. “Yaptığı her şey bugün kim olduğunu kanıtlıyor. İhtiyaç sahibi insanlara Noel ağacı götürdüğünü biliyor musunuz? Peki ya nedenini biliyor musunuz? Onları mutlu etmek.”

Cassandra nihayet bana baktı. “Ya da kendi ailesini mahvettiği için olmasın?”

İrkildim.

Kız önüne bakıp gözlerini kapadı. “Bunu söylememeliydim.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Belki bir açıdan haklıydı. Caleb ağaçları ona madalya takılmasını umarak dağıtmıyordu. Huzur bulmak ve hatalarını dengelemek istiyordu.

Jeremiah yaklaştı ve elini ablasının omzuna koydu. “Burada her şey yolunda mı?”

Cassandra ona döndü. “Ya yine olursa, Jeremiah? Ya sen yanındayken biri onu çileden çıkarır ve kendini kaybederse? Sence kendini o işin içine çekilmekten koruyabilir misin?”

“Caleb bir hata yapmış ve bedelini ödemiş,” dedim. “Bunca zaman sonra, bu konu onu hâlâ mahvediyor. Bunun bir parçası olmak hoşunuza gidiyor mu?”

Cassandra, Jeremiah’ya baktı. “Annem asla onaylamaz.”

Jeremiah bana baktı. Suçlayıcı olmaktan uzak bir sesle, “Onu tanıdığını düşünüyorsun,” dedi.

“Evet,” dedim. “Bugün kim olduğunu biliyorum.”

“Çok üzgünüm,” dedi Cassandra. Bakışları kardeşiyle benim aramda gidip geliyordu. “Durumun farklı olmasını istediğini biliyorum ama benim için her zaman kardeşim önce gelecek.”

Döndü ve Üs’ten çıktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Cassandra ve Jeremiah'nın, üzerine indirimli bir ağacın bağlandığı arabalarına binmelerini seyrettim. Jeremiah yolcu penceresini indirip kolunu dışarı sarkıttı ve park yerinden çıkarlarken bana yorgun bir tavırla el salladı.

Jeremiah benim hissettiğim gibi görünüyordu ama bir yanımda bu konuşmanın süreceği umudunu koruyordu. Günün birinde, belki birileri dinlerdi.

“Az önce ne oldu?” diye sordu annem.

“Karmaşık bir konu,” dedim.

“Nedir? Bu da Caleb’la mı ilgili?”

“Bu konuyu konuşmasak?” dedim.

“Sierra, babanla konuşmalısın,” dedi annem. “Ona sürekli sana güvenmesini söylüyorum ama sen bana karşı açık olmazsan, bunu yapmaya devam edemem. Andrew ona...”

“Andrew’un ona ne söylediği umurunda değil,” dedim.
“Ve senin umurunda da olmamalı.”

Annem kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu şekilde savunmaya geçmen beni endişelendiriyor, Sierra. Burada nasıl bir şeye bulaştığının gerçekten farkında mısın?”

Gözlerimi kapayıp nefesimi bıraktım. “Anne, sence dedi-koduyla, konuyla gerçekten ilgili bilgi arasındaki fark nedir?”

Annem düşündü. “Anlattığın insanlar konuya direkt dâhil değilse, dedikodudur.”

Alt dudagımı ısırdım. “Sana anlatmak istemememin nedeni Caleb’i Andrew’un anlattıklarına dayanarak yargılamayı istememem çünkü bunu sizin iyiliğiniz için yapmadığından eminim. Bunu Caleb’i incitmek ya da kendisini reddettiğim için benden intikam almak amacıyla yaptı.”

Annemi gerçekten telaşlandırdığımı görebiliyordum. “Sanırım bana anlatman gereken bir hikâye daha var.” O, kasaya bakacak birini ararken, benden de babamı bulmamı rica etti.

Babam ve Andrew, otoparkta bir kadının arabasına ağaç yüklüyorlardı. Ağacın yarısı bagajdan dışarı sarktığı için, bagaj kapağını bir iple sabitlediler. Kadın babama bahşiş vermeye yeltendi ama babam Andrew’a vermesini işaret etti. Andrew bahşışı aldıktan sonra babamın peşi sıra bahçeden içeri girdi.

“Selam, tatlım,” dedi babam. O karşımda durunca, Andrew da durdu.

Andrew’a baktım ve başparmağımla arkamı işaret ettim. “Sen işine dönebilirsin.”

Andrew kibirli bir gülümsemeyle uzaklaştı. Sorun yarattığının farkındaydı. Sanırım insanlar kendilerinden hoşlanmayan birinden hoşlandıkları zaman, böyle şeyler yapabiliyorlardı.

“Sierra, buna hiç gerek yoktu,” dedi babam.

Fazlasıyla hak edilmiş bir göz devirme olayına girmemek için kendimi zor tutarak, “İşte bu yüzden konuşmalıyız,” dedim.

Annem, babam ve ben, bahçeden çıkıp Oak Bulvarı'na doğru yürüdük. Yanımızdan arabalar ve zaman zaman bisikletçiler geçiyordu. Derin bir nefes aldım ve kollarımı sallayarak konuşmayı başlatacak cesareti toplamaya çalıştım. Bir kez başlayınca, her şey peş peşe döküldü. Annem ve babam araya girmeden dinlediler. Onlara Caleb ve ailesi hakkında bildiğim her şeyi, Jeremiah'yı ve Caleb'in ağaçlarla yaptıklarını anlattım. Nedense hikâyeyi bütünüyle anlatmam, Caleb'in bana anlatmasından daha uzun sürdü. Belki de Caleb'in şu anda kim olduğu konusunda bir şeyler ekleme ihtiyacı duymam nedeniyledi.

Sözümü tamamladığımda, babamın alnı iyice kıvrılmıştı. “Caleb'in kız kardeşine saldırdığını duyduğum...”

“Ona saldırmamış!” dedim. “Peşinden koşmuş ama ona asla...”

“Ve bunun benim için kabul edilebilir olmasını mı bekliyorsun?” dedi babam. “Yaptığı şeyi duyduktan sonra o çocukla zaman geçirmene izin vermek benim için çok zor oldu ama sana güvenmek istedim. Sağduyu sahibi olduğunu sanırdım, Sierra. Ama şimdi saflık ettiğinden ve olayları hafife aldığından endişe...”

“Size dürüst davranıyorum,” dedim. “Bunun hiçbir önemi yok mu?”

“Tatlım,” dedi annem. “Bize *sen* anlatmadın. Andrew anlattı.”

Babam anneme baktı. “Kızımız, kız kardeşine saldıran...” Araya girmemem için elini havaya kaldırdı. “Kız kardeşini bıçakla kovalayan bir çocukla çıkıyor.”

“Ne yani? Merhameti hiç mi hak etmiyor?” dedim. “Harika bir ders, baba. Bir kez çuvallarsan, hayatının sonuna kadar bittin demektir.”

Babam parmağını bana doğru salladı. “Bu öyle...”

Annem araya girdi. “Sierra, burada sadece bir hafta daha kalacağız. Babanı bu kadar rahatsız ederken, buna gerçekten devam etmek zorunda mısınız?”

Durdum. “Mesele bu değil ki! Bu olay yaşandığında Caleb’i tanıımıyordum. Siz de öyle. Ama şu anda olduğu insandan çok hoşlanıyorum ve siz de hoşlanmalısınız.”

İkisi de durmuştu ama babam kollarını kavuşturarak yola bakıyordu. “Tek çocuğumun geçmişinde şiddet olan bir oğlanla çıkmasını istemediğim için özür dilerim.”

“Yıllar önce olanları bilmeseydiniz ve onu şimdi tanısaydınız,” dedim, “onunla evlenmem için yalvarıyor olurdunuz.”

Annemin ağzı açık kaldı. Biraz ileri gittiğimi biliyordum ama bu konuşmanın bende yarattığı sıkıntı her saniye artıyordu.

“Sen de annemle bu bahçede çalışırken tanıştın,” dedim. “Sizce tepkinizin nedeni kısmen bunun benim başıma da gelmesinden korkmanız olamaz mı?”

Annem elini kalbinin üstüne koydu. “İnan bana, bu aklımın ucundan bile geçmedi.”

Babam sokağa bakmaya devam ediyordu ama gözleri büyümüşü. “Kalbimin az önce durduğunu söyleyebilirim.”

“Bundan nefret ediyorum,” dedim. “Onun... bu kadar uzun zamandır, bunca insan tarafından *bu şekilde* etiketlen-

mesinden. Ve bunu onunla konuşmak ya da onu affetmek yerine, en kötüsüne inanmayı tercih etmelerinden.”

“Bıçağı *kullansaydı*,” dedi annem, “bugün bunu konuşuyor olmamız bile...”

“Biliyorum,” dedim. “Ben de konuşmazdım zaten.”

Geçen her arabayla annemle babamı ikna ettiğimi ve onları tamamen kaybettiğimi düşünmek arasında gidip geliyordum.

“Ama ben herkesin iyileşebileceğine inanarak büyütüldüm.”

Babam benden tarafa bakmadan, “Ve bunun önüne geçmek yanlış olurdu,” dedi.

“Evet.”

Annem babamın elini tuttu, birbirlerine baktılar. Hiç konuşmadan nerede duracaklarına karar verdiler. Sonunda bana döndüler.

“Onu senin kadar tanımadığımız için,” dedi babam, “kız kardeşiyle olanları duymanın bizi rahatsız ettiğini anlayacağından eminim. Ve ona bir şans vermek isterdim ama anlamakta güçlük çekiyorum, iki hafta sonra burada bile olmayacakken, neden...”

Babam devamını getirmedi ama neden olayın peşini bırakmadığımı bilmek istiyordu. Onları endişelendirmem şart mıydı?

“Endişelenmeniz için bir neden yok,” dedim. “Kendin söyledin, ben onu *tanıyorum*. Ve bana bu tür konularda temkinli olmayı öğrettiğinizi biliyorsunuz. Ona güvenmek zorunda değilsiniz. Yargılamayın yeter. Ve bana güvenin.”

Babam iç geçirdi. “Kendini bu ilişkiye bu kadar kaptırmış şart mı?”

“Çoktan kaptırmış gibi görünüyor,” dedi annem usulca.

Babam, anneminkileri tutan ellerine baktı. Sonra bana baktı ama sadece bir an göz göze kalabildi. Annemin ellerini bırakıp bahçeye doğru yürümeye başladı.

Annemle ikimiz, onun gidişini seyrettik.

“Sanırım hepimiz duygularımızı ifade ettik,” dedi annem. Elimi sıktı ve birlikte bahçeye yürürken de bırakmadı.

Ne zaman Caleb’in suçlu olma ihtimalini göz önünde bulundurmam gerektiğini düşünsem, bana kendini ispatlıyordu. Ne zaman onu savunsam haklı olduğumu biliyordum. Pes etmem için bir milyon neden olabilirdi ama her pes etmeyişimde, bu ilişkinin yürümesi için daha fazla çabalama isteğiyle doluyordum.

O akşam Caleb’in ailesiyle akşam yemeğine gitmek için hazırlanmam çok uzun sürdü. Kıyafetimi üç kez değiştirdim ve sonunda elbette ilk giydiğim kot pantolon ve krem rengi kaşmir kazakta karar kıldım. Kapı vurulunca, saçlarımı yüzümden çekip kendime son bir kez baktım. Kapıyı açtığımda Caleb bana gülümsüyordu. Lacivert kot pantolon ve göğsünde gri bir çizgi olan siyah bir kazak giymişti.

Bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra durdu ve beni süzdü. Bakışı bir saniye daha sürerse, *bir şey* –her ne olursa– söylemesini isteyecektim ama o, “Çok güzelsin,” diye fısıldadı.

Yanaklarımın ısındığını hissettim. “Bunu söylemek zorunda değilsin.”

“Zorundayım,” dedi. “İltifattan hoşlansan da hoşlanmasan da, çok güzelsin.”

Gözlerine bakıp gülümsedim.

“Rica ederim,” dedi. İnmeme yardım etmek için elini uzattı ve kamyonete doğru yürüdük. Babamı görmedim ama annem bir müşteriyle ilgileniyordu. Benden tarafa bakınca, gittiğimi haber vermek için park yerini işaret ettim.

Andrew ağaç fıçısının etrafındaki ağları tazeliyordu. Bakışlarıyla bizi takip ettiğini hissetmek zor değildi.

“Bir dakika,” dedim Caleb’a.

Döndü ve aleni bir şekilde ters ters bize bakan Andrew’a baktı. “Boş ver,” dedi Caleb. “Önemli değil.”

“Benim için önemli,” dedim.

Caleb elimi bırakıp kamyonete doğru yürümeye devam etti. Sonra direksiyona geçip kapıyı kapattı. Gitmediğinden emin olmak için bir an bekledim. Sabırsız bir tavırla ne yapacaksam yapmamı işaret edince, dönüp Andrew’a doğru yürüdüm.

Andrew ağla uğraşmaya dönmüştü ve benden tarafa bakmıyordu. “Buluşma gecesini demek?” dedi.

“Annem ve babamla Caleb hakkında konuştum,” dedim. “Elbette onlara istediğim zaman değil, mecbur bırakıldığım zaman söylemek zorunda kaldım... Senin yüzünden.”

“Ve buna rağmen, gitmene izin veriyorlar,” dedi. “Ne harika bir ebeveynlik örneği.”

“Çünkü bana senden daha çok güveniyorlar,” dedim. “Olması gerektiği gibi.”

Gözlerime baktı. Bakışlarında öyle büyük bir nefret vardı ki. “Kızlarının bir... artık her ne demek gerekirse... öyle biriyle çıktığını bilmeye hakları vardı.”

Öfkem tırmanıyordu. “Bu seni hiç ilgilendirmez,” dedim. “Ben senin üzerine vazife değilim.”

Caleb arkamdan gelip elimi tuttu. “Sierra, haydi gidelim.”

Andrew ikimize tiksintiyle baktı. “Her nereye gidiyor-sanız umarım kesilmesi gereken bir şey yemeyeceksinizdir. İkinizin de iyiliği için.”

Caleb ellerimi bıraktı. “Neden, bıçak olmasın diye mi?” dedi. “Çok akıllıca.”

İki ağacın arasından çıkan babamın bizi izlediğini gördüm. Annem endişeli bir tavırla yanına gelirken, babam başını iki yana salladı.

Caleb’in çenesi gerildi ve her an kendini kaybedip Andrew’u yumruklayabilirmiş gibi gözlerini onunkilerden kaçırdı. Kızgın yanımla bunu istiyordu ama Caleb’in serinkanlılığını korumasına ihtiyacım vardı. Bunu yapabileceğini bilmek istiyordum. Ve annemle babamın bunu görmesini.

Caleb parmaklarını açıp kapadı ve ensesini ovuşturdu. Andrew’a baktı ama ikisi de bir şey söylemedi. Andrew korkmuş görünüyordu; ağa, onu geri kaçırmaktan alıkoyan tek şeymiş gibi sımsıkı tutunmuştu. Andrew’un korkusunu gören Caleb’in yüzündeki öfke, yerini özür dileyen bir ifadeye bıraktı. Elimi tuttu ve parmaklarımızı kenetleyerek beni kamyonete götürdü.

Bir süre konuşmadan oturduk. İkimiz de sakinleşmeye çalışıyorduk. Bir şey söylemem gerektiğini hissediyordum ama söze nereden ve nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Bir süre sonra, Caleb motoru çalıştırdı.

Bahçe dikiz aynasında giderek uzaklaşırken, Caleb sessizliği bozdu ve Abby’yi üç saat önce tren istasyonundan aldığını söyledi. Bana bakıp gülümsedi. “Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor.”

Caleb’in aralarının nasıl olduğundan çok bahsetmediğini fark ettim. Artık babasıyla yaşadığı için ilişkileri daha

iyi miydi? Yoksa geri döndüğü zamanlarda yine geriliyorlar mıydı?

“Annem de sabırsızlanıyor,” dedi. “Seninle tanıştığımızdan beri başımın etini yiyor.”

“Gerçekten mi?” Gülümsememi saklayamadım. “Tanıştığımızdan beri derken?”

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ama sırtışı onu ele veriyordu. “Ağacımızı eve götürünce, ona satış bahçesindeki bir kızdan bahsetmiş olabilirim.”

Heyecanla gamzelerden bahsetme şansı olmadan, benim hakkımda ne anlatmış olabilirdi ki?

Evleri otobana üç dakika uzaklıktaydı. Evlerin olduğu bir bölgeye girince gerginliğinin arttığını hissettim. Nedeni kız kardeşi miydi, annesi mi yoksa ben mi, emin değildim ama evin önünde durduğumuzda berbat durumdaydı. Evleri iki katlı ama dardı. Ön penceredeki Noel ağacı renkli ışıklarla süslenmiş, en tepeye altın rengi bir yıldız kondurulmuştu.

“Mesele şu ki,” dedi. “Daha önce eve birini hiç bu şekilde getirmedim.”

“Bu şekilde derken?” dedim.

Motoru susturdu ve önce eve, sonra bana baktı.

“Yaptığımız şeyi nasıl sınıflandırırsın? Çıkıyor muyuz, ne yapıyoruz?”

Gerginliği çok şirindi.

“Bunu benden duymak sende şok etkisi yaratabilir,” dedim, “ama bazen her şeyi tanımlamak gerekmez.”

Aramızdaki boşluğa baktı. Geri çekildiğimi düşünmediğini umdum.

“Bizim için bir tanım bulmak konusunda endişelenmeyelim,” dedim. “Birlikteyiz işte.”

“*Birlikte* güzel kelime,” dedi ama gülümsemesi biraz sönüktü. “Gerçi az zamanımızın kalması beni endişelendiriyor.”

Önceki akşam Rachel’a gönderdiğim, o akşamki gösteride ona bol şans dilediğim mesajı düşündüm. Hâlâ cevap vermemişti. Elizabeth’i aramıştım ama o da geri aramamıştı. Caleb endişelenmekte haklıydı. *Ben de* endişeliydim. Bir insan nasıl aynı anda iki yerde olabilirdi ki?

Kapısını açtı. “Harekete geçme zamanı.”

Evin ön basamaklarına ulaşınca elimi tuttu. Avucu terlemişti ve parmakları gergindi. O ilk gün tanıştığım, serinkanlı, kendinden emin çocuktan eser kalmamıştı. Elimi bırakıp avuçlarını kot pantolonuna sildi. Sonra kapıyı açtı.

Üst kattan bir ses, “Geldiler!” diye bağırdı neşeyle.

Abby basamakları seke seke inerken, benim lise birinci sınıftaki halimden çok daha özgüvenli ve güzel görünüyordu. Caleb’in gamzelerinin aynısından onda da olması, sinir bozacak kadar şirindi. Bunu belirtmemek için yanağımı ısırdım çünkü farkında olduklarından emindim. Abby alt kata inince bana elini uzattı. Ellerimizin birbirine değdiği o kısacık anda, o gün Caleb’la aralarında geçtiğini hayal ettiğim her şey zihnimde canlanıverdi.

“Sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedi. Gülümsemesi ağabeyininki kadar nazik ve samimiydi. “Caleb bana senden çok bahsetti. Kendimi bir ünlüyle tanışıyormuş gibi hissediyorum.”

“Ben...” Ne diyeceğimi bilemedim. “Şey, pekâlâ! Ben de tanıştığımıza memnun oldum.”

Caleb’in annesi benzer ama gamzesiz bir gülümsemeyle mutfaktan çıktı. İlk bakışta, duruşu çocuklarına göre daha mesafeli olduğunu düşündürüyordu.

“Caleb’in seni kapıda tutmasına izin verme,” dedi. “İçeri gelin. Umarım lazanya seversin.”

Abby mutfağa giderken merdivenin korkuluğuna tutunup sallandı. “Ayrıca umarım iştahın yerindedir.”

Caleb’in annesi Abby’nin mutfağa doğru yürümesini izledi. Kızı görüş alanından çıktıktan sonra bile, arkasından bakmaya devam etti. Sonra bir an başını öne eğdi ve bize döndü. Bizden çok kendi kendine konuşur gibi, “Evde olması çok güzel,” dedi.

Bu sözcükler bir anda orada olmamam gerektiği hissine kapılmama neden oldu. Aileleri, bu ilk akşamı aralarında dikkati dağıtan bir yabancı bulunmadan, baş başa geçirmeyi hak ediyordu. Caleb’a baktım, konuşmak istediğimi hissetmiş olmalıydı.

“Yemekten önce Sierra’ya evi gezdireceğim,” dedi. “Sizin için uygun mu?”

Annesi eliyle gidin der gibi bir hareket yaptı. “Biz de sofrayı kurarız.”

Abby’nin küçük bir masayı duvardan ortaya doğru çektiği mutfağa girdi. Geçerken Abby’nin saçına dokununca içim ezildi.

Caleb’in peşinden oturma odasına girdim. Noel ağacının iki yanını çevreleyen koyu kestane rengi perdeler açıktı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Annenin ikinizle bir arada geçireceği çok az zamanı var,” dedim.

“Hiçbir şeye engel olmuyorsun,” dedi. “Onlarla tanışmanı istiyorum. Bu da önemli.”

Caleb’in annesiyle Abby’nin konuştuklarını duydum. Sesleri neşeliydi. Birlikte oldukları için mutluydular. Sonra

Caleb'a baktım. İnanılmaz bir hüznle dolu gözlerini ağaca çevirmişti.

Ağaca yaklaşp süslere baktım. Bir ailenin ağacındaki süsler çok şey anlatır. Bu ağaç, Caleb ve Abby'nin küçükken yaptıklarını tahmin ettiğim şeylerle ve dünyanın dört bir yanından süslemelerle doluydu.

Işıldayan bir Eyfel Kulesi'ne dokundum. "Annen bütün bu yerleri gezmiş mi?" diye sordum.

Noel Baba şapkalı bir Sfenks'e dokundu. "Koleksiyonlar nasıl başlar bilirsin. Bir arkadaşı Mısır'dan bir süs getirir, sonra bir başkası o süsü ağacımızda görür ve kendi seyahatinden bir hediyeyle döner."

"Annenin dünyayı gezen arkadaşları olmalı," dedim. "Kendisi de bir yerlere gider mi?"

"Babamdan ayrıldığından beri hayır," dedi. "Başlarda yeterince paramız olmadığı içindi."

"Sonra?"

Caleb mutfığa doğru baktı. "Bir çocuk evden ayrılmaya karar verince, sanırım diğerini kısa bir süre için bile olsa yalnız bırakmak daha da zorlaşıyor."

Pisa Kulesi olduğunu tahmin ettiğim ama ağaçta olması gerektiği gibi eğik değil, düz duran bir süse dokundum. "Sen de onunla gidemez miydin?"

Güldü. "Orada para konusu tekrar devreye giriyor işte."

Caleb beni üst kata, odasına götürdü. Dar koridorda diğer uçtaki açık bir kapıya doğru devam etti ama ben beyaza boyalı kapalı bir kapının önünden geçerken durdum. Eğilip bakınca nefesim kesildi. Göz hizasında bir grup kesik izi vardı. Parmaklarımı içgüdüsel olarak izlerin üzerinde dolaştırdım.

Caleb'ın nefesini bıraktığını duydum. Ona baktığımda beni izliyordu.

“Kapı eskiden kırmızıydı,” dedi. “İzler göze batmasın diye annem zımparalayıp tekrar boyamayı denedi ama... işte.”

O gece yaşananlar, çok gerçek geliyordu. Şimdi mutfaktan yukarı, kız kardeşinin odasına doğru koştuğu yolu biliyordum. Kız kardeşi bu kapının arkasında çığlıklar atarken, Caleb burada durup bıçağı defalarca saplamıştı. Tanıdığım herkesten daha nazik ve yumuşak bir insan olan Caleb, Abby'yi bıçakla kovalamıştı. Ve bunu en yakın arkadaşının gözlerinin önünde yapmıştı. O halini, şu anda önümden yürüyen Caleb'la bağdaştıramıyordum. Kapısının önünde ifadesi endişeyle utanç arasında bir yerde takılıp kalmıştı. Ona korkmadığımı söylemek, sarılmak ve onu teselli etmek istedim. Ama yapamadım.

Annesi aşağıdan seslendi. “Çocuklar, yemeğe hazır mısınız?”

Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. Odasının kapısı açıktı ama oraya girmeyecektim. Şimdi değil. Şimdi annesi ve Abby için olabildiğince normal halimize dönmeliydik. Caleb parmakları elime sürtünerek yanımda yürüdü ama elimi tutmadı. Kız kardeşinin kapısına son bir kez daha baktıktan sonra peşi sıra aşağı indim.

Mutfak duvarlarında rengârenk seramik tabaklar asılıydı. Ortaya çekilmiş küçük masa, dördümüz için hazırlanmıştı. Evdeki mutfağımız, onlarınkinden daha büyüktü ama burada çok daha samimi bir hava vardı.

“Masa normalde ortada durmuyor,” dedi sandalyesinin yanında duran annesi, “ama bu kadar kalabalık da olmuyoruz zaten.”

“Mutfağınız benim yaşadığım karavandan daha büyük,” dedim kollarımı iki yana uzatarak. “Bunu yaptığım zaman banyodan mikrodalgaya yetişiyorum.”

Annesi gülerek fırına yürüdü. Kapağı açınca oda enfes erimiş peynir, domates sosu ve sarımsak kokusuyla doldu.

Caleb benim için bir sandalye çekti, teşekkür ederek oturdum. O da sağ tarafımdaki sandalyeye oturdu ama sonra ayağa fırlayıp kız kardeşinin sandalyesini açtı. Abby gülerek ona bir şaplak attı. Ağabeyinin yanındaki rahat tavırlarından, geçmişî gerçekten geride bıraktığı anlaşılıyordu.

Caleb’in annesi lazanya tepsisini masaya getirip ortaya koydu. Oturunca kucağına bir peçete açtı. “Aile usulü yapacağız, Sierra. Haydi, önce kendine al.”

Caleb spatulaya uzandı. “Ben hallederim.” Tabağıma peyniri akan dev bir lazanya dilimi koydu. Sonra aynı şeyi kız kardeşi ve annesi için de yaptı.

“Kendine almayı unuttun,” dedim.

Caleb boş tabağına baktı, sonra kendine bir dilim kesti. Abby dirseğini masaya yaslayıp ağabeyine bakarken gülümsemesini eliyle sakladı.

“Demek birinci sınıftasın?” dedim. “Liseyi nasıl buldun?”

“Harika gidiyor,” dedi Caleb. “Yani öyle, değil mi?”

Başımı yana yatırıp ona baktım. Belki de üst katta kapı önünde yaşadığımız o tuhaf andan sonra her şeyin yolunda olduğunu ispatlama ihtiyacı duyuyordu.

Abby ona bakarak başını iki yana salladı. “Evet, sevgili ağabeyim, muhteşem gidiyor. Mutluyum ve iyi bir okuldayım.”

Ona dönüp gülümsedim. “Caleb biraz fazla mı korumacı yoksa?”

Abby gözlerini devirdi. “Mutluluk polisi gibidir, sürekli arayıp her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak ister.”

“Abby,” dedi Caleb’ın annesi, “yemeğimizi keyifle yiye-
lim, olur mu?”

“Ben de öyle yapmaya çalışıyordum,” dedi Abby.

Caleb’ın annesi bana baktı ama gülümsemesi kaygılıydı. Abby’ye döndü. “Misafirimiz varken bazı konuları açma-
mızın doğru olmadığını düşünüyorum.”

Caleb elini benimkinin üstüne koydu. “Anne, Abby sa-
dece bir soruya cevap veriyordu.”

Caleb’m elini sıktım ve Abby’ye baktım. Önüne bakıyordu.

Bir süre hiç konuşmadan lazanya yedikten sonra, anneleri
bir Noel ağacı çiftliğinde yaşamının nasıl bir şey olduğuyla
ilgili sorular sormaya başladı. Neye benzediğini tarif etmeye
çalışırken, Abby arazinin büyüklüğünü hayranlıkla karışık
bir hayretle karşıladı. İçimden ona çiftliği görmeye gelme-
sini söylemek geçti ama iki cevabın da tuhaf bir sessizliğe
neden olacağından emindim. Onlara Bruce amcamın heli-
kopterinden ve o havadayken ağaçları nasıl kancaladığımdan
bahsederken, bütün aile şok geçirdi.

Caleb’ın annesinin bakışları Abby ile oğlu arasında gidip
geldi. “İkinizden birinin bunu yapmasına izin verdiğimi
düşünemiyorum bile.”

Caleb sonunda gevşemiş gibiydi. Birlikte teslim ettiğimiz
ağaçlar hakkında hikâyeler anlattık. Caleb tek başına götür-
dükleriyle ilgili bir şeyler ekledi. Caleb ne zaman konuşsa,
annesinin Abby’ye baktığını fark ettim. Abby hikâyeleri din-
lerken, birlikte büyümelerinin nasıl bir şey olacağını merak
ediyor olabilir miydi acaba? Ailelere ev yapımı kurabiye gö-
türmenin benim fikrim olduğunu söyleyince Caleb’ın anne-

sini ona göz kırparken yakaladım ve nabzım biraz hızlandı. Yemek bitince, kimse masadan kalkmaya yeltenmedi.

Fakat sonra Abby babasıyla aldıkları ağacı anlatmaya başlayınca, anneleri ayağa kalkıp tabakları topladı ve Abby doğrudan benimle konuşmaya döndü. Gözlerimi ondan ayırmam da annesi tabak çanağı bulaşık makinesine yerleştirirken Caleb'in, masanın üzerindeki ellerine baktığını hissedebiliyordum.

Anneleri, Abby'nin hikâyesi bitene kadar masaya gelmedi. Sonra kırmızı ve yeşil şeker süslemeleriyle fırınlanmış pirinç patlaklı gevreklerle dolu bir tabağı masaya getirdi. Abby bana her senenin bir ayını evden ve arkadaşlarımdan uzakta geçirmenin zor olup olmadığını sordu. Hepimiz gevreklerle uzanırken, sorusunu düşündüm.

“Arkadaşlarımı özleyorum,” dedim, “ama doğduğumdan beri hep böyle. Sanırım insan belli bir şekilde büyüyünce, farklı şeyleri özlemeyi bilmiyor, anlarsın ya?”

“Ne yazık ki,” dedi Caleb, “Abby'nin durumunda, nasıl farklı olabileceğini biliyoruz.”

Kolunu tuttum. “Kastettiğim o değildi.”

Caleb gevreğini masaya bıraktı. “Bakın ne diyeceğim,” dedi. “Yorulдум.” Bana hüzünlü bir bakış attı. “Hem annenle baban merak eder.”

Kendimi başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissettim.

Caleb kimseyle göz göze gelmemeye özen göstererek masadan kalktı ve sandalyesini masanın altına itti. Ben de uyuşmuş gibi kendi sandalyemden kalktım. Annesi ve Abby'ye bu güzel akşam yemeği için teşekkür ettim. Annesi önüne bakıyordu. Abby, Caleb'a bakıp başını iki yana salladı

ama söze gerek yoktu. Caleb ön kapıya doğru yürüdü, ben de arkasından gittim.

Serin havaya çıktık. Kamyonetine yürürken, yarı yolda onu kolundan tutup durdurdum. “İçeride çok güzel vakit geçiriyordum.”

Gözlerime bakmamakta ısrar ediyordu. “Sohbetin gidişatını hissettim.”

Bana bakmasını istedim ama bakamıyordu. Gözlerini kapayıp durdu ve elini saçlarının arasından geçirdi. Sonra yürüyüp kamyonete bindi. Ben de kendi tarafıma binip kapıyı kapattım. Anahtarı kontağa takmıştı ama henüz çevirmemişti. Gözleri direksiyona kilitlenmişti.

“Abby için her şey yolunda görünüyor,” dedim. “Annen onu özlüyor elbette ama içeride en rahatsız görünen insan sendin.”

Kamyoneti çalıştırdı. “Bir anlamı olacaksa, Abby beni affetti,” dedi. “Ama ben annemin elinden aldıklarım için kendimi affedemiyorum. Annem benim yüzümden büyük kayıplar yaşadı, Abby orada otururken ve sen evden bahsederken bunu unutmak kolay değil.”

Kamyoneti vitesine taktı ve geldiğimiz yöne saptı. Dönüş yolu boyunca ikimiz de sustuk. Biz otoparka girerken, bahçe hâlâ açıktı. Birkaç müşterinin ağaçların arasında dolaştığını ve babamın yapay kar yağdırılmış bir ağacı Üs’ten içeri taşıdığını gördüm. Bu akşam umduğum gibi gitseydi, buraya bahçe kapandıktan sonra dönecektik. Kamyonette oturup ne kadar güzel bir akşam olduğunu konuşacak ve belki de nihayet öpüşecektik.

Oysa Caleb loş otoparkta durdu ve ben indim. Caleb yerinden kıpırdamadı, elleri hâlâ direksiyondaydı. Açık kapımın yanında durup ona baktım.

Bana hâlâ bakamıyordu. “Çok üzgünüm, Sierra. Sen bunu hak etmiyorsun. Seni burada gördüğüm zaman, Andrew var. Ve evimin nasıl olduğunu gördün. Markete bile olaysız gide-miyoruz. Kalan zamanımızda bütün bunlar değişmeyecek.”

Söylediklerine inanamıyordum. Bunları söylerken bana bakamıyordu bile. “Ama hâlâ buradayım,” dedim.

“Çok ağır,” derken gözlerime baktı. “Her şeyi görmek zorunda kalmandan nefret ediyorum.”

Takatim kesilir gibi oldu, dengemi sağlamak için kapıya tutundum. “Buna değdiğimi söylemiştin. Sana inandım.”

Cevap vermedi.

“Beni en çok inciten,” dedim, “senin de buna değmen. Sen önemli olan tek şeyin bu olduğunu anlayana kadar, her zaman çok ağır gelecek.”

Direksiyona bakarak yumuşak bir sesle, “Bunu daha fazla sürdüremem,” dedi.

Sözünü geri almasını bekledim. Onu savunmak için yaptıklarımı bilmiyordu. Heather’a karşı. Annemle babama karşı. Jeremiah’ya karşı. Hatta onunla olmak için evdeki arkadaşlarımı kızdırmıştım. Ancak bütün bunları bilmesi sadece onu biraz daha incitmeye yarardı.

Kapıyı kapatmadan döndüm ve arkama bakmadan karavana yürüdüm. İçeri girince ışığı yakmadan yatağıma uzandım ve hıçkırıklarımı yastığıma gömdüm. Biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı ama Heather, Devon’la dışarıdaydı. Ve ilk defa, Rachel’ı ya da Elizabeth’i arayamazdım.

Yatağımın üstündeki perdeyi açıp dışarı baktım. Kamyoneti hâlâ oradaydı. Yolcu kapısı hâlâ açıktı. Loş ışık başının öne eğik olduğunu, omuzlarının sarsıldığını görmek için yeterliydi.

İçimden dışarı koşmak ve kendimi kamyonete, onun yanına atmak geliyordu. Ama onunla tanıştığımdan beri ilk kez içgüdülerime güvenemedim. Kamyonetin uzaklaştığını duyunca, kendimizi bu durumda bulmamıza yol açan her şeyi kafamda bir kez daha canlandırdım.

Sonra toparlanıp yataktan kalktım. Kendimi kafamın içine hapsolup kalmamaya zorlayarak bahçeye çıktım. Birkaç aileye yardım ettim, mutluluğumun rol olduğunu bilsem de en azından çabalıyordum. Ancak bir süre sonra daha fazla dayanamayıp karavana geri döndüm.

Telefonumda iki sesli mesaj vardı. İlk Heather'dandı.

“Devon bana mükemmel günü yaşattı!” diyordu neredeyse şu anda kaldıramayacağım kadar neşeli bir sesle. “Üstelik daha Noel gelmedi. Beni akşam yemeğine Cardinals Peak'in tepesine götürdü, inanabiliyor musun? Meğer konuştuklarımızı dinliyormuş!”

Onun için heyecanlanmak istiyordum. Heather bunu hak ediyordu. Oysa onlar için her şeyin bu kadar kolay olabilmesini kıskanıyordum.

“Bu arada,” dedi. “Ağaçların çok iyi durumda. Onları da kontrol ettik.”

Ona bir mesaj yazdım: Devon'ı bir süre daha tutacak olmana sevindim.

Cevap yazdı: Yılbaşına kadar süre kazandı. Ama pazar günkü Super Bowl'a⁷ kadar dayanmak istiyorsa, fantezi futboldan bahsetmeyi bırakması gerek. Akşam yemeği nasıldı?

Cevap vermedim.

Caleb'ın bıraktığı mesajın başında ise uzun bir sessizlik vardı. “Özür dilerim,” diyordu. Sonra daha uzun ve acı

7 Amerikan futbolu şampiyonluk karşılaşması. (yay. n.)

verici bir sessizlik daha. Uzun süredir acı çekiyor gibiydi. “Lütfen beni affet. Her şeyi hiç beklemediğim bir şekilde mahvettim. Sen buna değersin, Sierra. Yarın kiliseye giderken yolda sana uğramama izin verir misin?” Telefonu kulağıma bastırıp bir sonraki duraksamanın bitmesini bekledim. “Sabah seni ararım.”

Bir sonraki haftanın ikimiz için de kolay geçmemesi için bir sürü neden vardı. Noel –yani benim eve dönüşüm– yaklaştıkça, her gün daha kötü gelecekti.

Ona bir mesaj yazdım: Aramana gerek yok. Uğrayabilirsin.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah karavanın kapısı vuruldu. Kapıyı tam Caleb bir kez daha vurmaya hazırlanırken açtım. Diğer elinde benim için kapaklı bir kahve bardağı tutuyordu. Gözleri çok hüznü bakan, saçları taranmamış bir erkekten çok tatlı bir jestti doğrusu.

Merhaba yerine, “Korkunçtum,” dedi.

Yanına inip kahve bardağını aldım. “Korkunç değildin,” dedim. “Yalnızca Abby’ye ve annene biraz kabalık etmiş olabilirsin.”

“Biliyorum,” dedi. “Eve gittiğim zaman, Abby’yle uzun uzun konuştuk. Haklıydın. O her konuda benden daha iyi durumda. Annemiz ve bu durumu onun için nasıl kolaylaştırabileceğimiz konusunda da konuştuk.”

Naneli mokadan bir yudum aldım.

Caleb bana doğru bir adım attı. “Abby’yle konuştuktan sonra bütün gece uyumayıp düşündüm. Benim sorunum artık Abby’yle ya da annemle olan durumum değil.”

“Sorunun kendinle,” dedim.

“Dün gece bunu düşünmekten uyuyamadım,” dedi.

“Saçlarına bakınca sana inanmamam imkânsız,” dedim.

“En azından gömleğimi değiştirdim.”

Onu baştan ayağa süzdüm. Kot pantolonu kırıktı ama uzun kollu bordo gömleği ona çok yakışmıştı. “Bütün sabah izin yapamam,” dedim. “Ama kiliseye kadar seninle yürüyebilir miyim?”

Kilise uzak değildi ama yolun büyük kısmı hafif yokuştu. Döndüğümüz her köşeyle önceki akşamdan kalma ağırlık biraz daha dağıldı. Konuşurken yakın olabilmek için yol boyunca el ele tutuştuk. Arada bir başparmağıyla benimkini okşuyor, ben de karşılık veriyordum.

“Ben küçükken kiliseye birkaç kez gitmiştik,” dedim. “Çoğunlukla büyükannem ve büyükbabamla. Ama annem burada büyüdüğü dönemde sürekli gitmiş.”

“Ben her hafta gitmeye gayret ediyorum,” dedi. “Annem de yavaş yavaş geri dönüyor gibi.”

“Yani bazen tek başına mı gidiyorsun?” diye sordum. “Benim gitmediğimi söyleyince bozuldun mu?”

Güldü. “Seni iyi göstereceğini düşünerek sürekli gittiğini söyleseydin, işte asıl *buna* bozulurdum.”

Daha önce arkadaşlarımla kilise hakkında hiç konuşmamıştım. Bunu çok hoşlandığım ve benden hoşlanmasını istediğim bir insanla konuşmanın rahatsız edici olmasını beklerdim ama öyle değildi.

“Demek inanıyorsun,” dedim. “Hep böyle miydin?”

“Sanırım. Ama her zaman bir sürü sorum oldu, çoğu insan bunu itiraf etmeye çekinir. Ama bu bana geceleri dü-

şünecek bir şeyler sağlıyor. Gönlümü kaptırdığım şu kız dışında.”

Ona gülümsedim. “Çok dürüst bir cevap.”

Bir yan sokağa saptık. Beyaz kuleli kiliseyi o zaman gördüm. Kilisenin görüntüsü bende Caleb’ın çok kişisel bir yanına bakmama izin verildiği hissini uyandırmıştı. Birkaç hafta önce tanıştığım bu çocuk, buraya her pazar geliyordu ve şimdi onunla el ele yürüyorduk.

Bir arabanın hızla dolmakta olan otoparka girebilmesi için durduk. Turuncu yelekli, orta yaşlı birkaç adam, arabaları kalan boş yerlere yönlendiriyordu. Caleb’la birlikte üstlerinde kocaman, ahşap bir haç olan iki cam kapıya doğru yürüdük. Genç, yaşlı sayısız kadın ve erkekten oluşan bir sıra, kapının önünde durmuş, lobiye giren insanları karşılıyordu. Yan tarafta, muhtemelen Caleb’ın gelmesini bekleyen annesi ve Abby duruyordu.

“Sierra!” diye bağırان Abby, yanımıza koştu. “Seni gördüğüme çok sevindim. Kalın kafalı ağabeyim dün akşam seni korkutup kaçırdıysa diye ödüm koptu.”

Caleb ona alaycı bir sırıtışla baktı.

“Bana naneli moka getirmiş,” dedim. “Buna hayır demek çok zor.”

Arkalarındaki karşılama ekibinde yer alanlardan biri, telefonuna baktı ve hep birlikte içeri yönelip kapıyı kapatmaya hazırlandılar.

“Sanırım içeri girmemizin vakti geldi,” dedi Caleb’ın annesi.

“Aslında,” dedi Caleb, “Sierra’nın geri dönmesi gerekiyor.”

“Keşke gitmem gerekmeseydi,” dedim. “Ama pazar günleri çok yoğun olur. Hele Noel’den önceki hafta.”

Caleb'in annesi parmağıyla oğlunu işaret etti. "Az kalsın unutuyordum. Sence bu öğleden sonra ortadan kaybolabilir misin?"

Caleb şaşkın gözlerle bana baktı, sonra tekrar annesine döndü.

"Bir gönderi bekliyorum ve senden saklamaya çalıştığım bir şey. Ve bu sene, sürprizimi bozmana izin vermemekte kararlıyım." Annesi bana döndü. "Küçükken hediyelerini iş yerinde tutmak zorunda kalırdım çünkü evdeki bütün gizli saklama köşelerimin kokusunu alırdı."

"Bu korkunç bir şey!" dedim. "Annemler benimkileri odalarında saklayabilirlerdi ve oraya girmemek için her şeyi yapardım. Ne hediye alacağımı neden kazayla görmek isteyeyim ki?"

Caleb masumiyetimi görmezden gelerek annesine meydan okudu. "Bu teslimatın ne olduğunu öğrenebileceğimi düşünmüyor musun gerçekten?"

"Tatlım..." diyen annesi, Caleb'in kolunu sıvazladı. "Bu yüzden Sierra'nın önünde söyledim zaten. Sana beklemenin kıymetini bilmeyi öğretebileceğini umuyorum."

Ah, bu çocuğu o kadar çok beklemiştim ki. "Gözüm üstünde," dedim Caleb'a.

"Akşam yemeğine kadar yapacak bir şey bul," dedi annesi.

Caleb, kız kardeşine baktı. "Anlaşılan bu öğleden sonra ortadan kaybolmam gerekiyor. Ne yapsak, Abbycik?"

"Ne yapacağınızı ister şimdi ister sonra bulun," dedi anneleri. "Ama ben içeri giriyorum. Geçen seferki gibi balkonda oturmak istemiyorum." Beni kucaklayıp kiliseye girdi.

Abby, Caleb'a bana mum ışığında Noel ayını için bir broşür vermesini söyledi. "Mutlaka bizimle gelmelisin. Çok güzel olur," dedi.

Caleb orada beklememi söyledi. Cam kapılara doğru koşmasını seyrettim.

Abby gözlerime bakarak aceleyle, "Ağabeyim senden çok hoşlanıyor," dedi. "Yani *gerçekten* çok hoşlanıyor."

Bütün vücudum ürperdi.

"Burada uzun süre kalmayacağını biliyorum," dedi, "duyguları konusunda tam bir erkek gibi davranması ihtimaline karşı bilmeni istedim."

Ne cevap vereceğimi bilemeyince Abby, sessizliğime güldü.

Caleb, kırmızı bir broşürle geri döndü. Broşürü bana uzattı ama kendimi gözlerine bakmaktan almam birkaç saniye sürdü. Broşürün baskılı yüzünde etrafı bir çelenkle çevrili yanan bir mum resmi ve ayınle ilgili bilgiler vardı.

"İçeri girme zamanı," dedi Abby. Caleb'ın koluna girdi ve birlikte içeri yürüdüler.

Evet, dedim kendi kendime, ben de ağabeyinden çok hoşlanıyorum. Yani gerçekten çok hoşlanıyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Pazartesi sabahı, Rachel'ın gösterisinin nasıl geçtiğini öğrenmek için Elizabeth'i aradım.

“İyi idi,” dedi Elizabeth. “Gerçi bunu kendisine sorman daha iyi olur.”

“Denedim!” dedim. “Aradım, mesaj çektim. İkiniz de bana soğuk davranıyorsunuz.”

“Çünkü bir çocuğu ona tercih ettin, Sierra. Ondan çok hoşlanmanı anlıyoruz. Harika. Ama dürüst olalım, sonsuza dek orada kalacak değilsin,” dedi. “Bu yüzden, evet, Rachel sana bozuk. Ama ayrıca kalbinin kırıldığını görmek de istemiyor.”

Onu gözlerimi kapayarak dinledim. Kızgın da olsalar beni hâlâ önemsiyorlardı. İnleyerek kendimi küçük yatağıma

bıraktım. “Çok saçma. Hiçbir yere gidemeyecek bir ilişki. Daha öpüşmedik bile!”

“Sierra, Noel zamanındayız. Kafasının üstüne aptal bir ökse otu koy ve öp onu!”

“Bana bir iyilik yapar mısın?” dedim. “Bizim eve uğrar mısın? Tuvalet masamın üstünde ilk Noel ağacımdan bir parça var. Onu bana gönderir misin?”

Elizabeth iç geçirdi.

“Sadece ona göstermek istiyorum,” dedim. “Geleneklere o kadar düşkün ki görmek hoşuna gider diye düşündüm... Yani ben buradan...”

Durdum. Bunu söylersem gün boyu aklımdan çıkmayacaktı.

“Sen oradan ayrılmadan,” diye tamamladı Elizabeth benim yerime. “Bu olacak, Sierra.”

“Biliyorum. Aptallık ettiğimi söylemekten çekinme.”

Elizabeth uzun süre cevap vermedi. “Söz konusu olan kalbin. Bu konuda kimseye laf düşmez,” dedi sonunda.

Bazen kalbi taşıyan kişiye bile laf düşmüyormuş gibi geliyordu.

“Ama muhtemelen daha büyük kararlar almadan önce onu bir kez öpmelisin,” dedi. “Çok kötü öpüşüyorsa vazgeçmen kolaylaşır.”

Güldüm. “İkinizi de çok özledim.”

“Biz de seni çok özledik, Sierra. İkimiz de. Rachel’la durumu düzeltmeye çalışacağım. Sadece çok bozuldu.”

Sırtüstü uzandım. “Arkadaşlık kanunlarına ihanet ettim.”

“Kendini hırpalama,” dedi Elizabeth. “Sorun değil. Biz de seni paylaşmak konusunda bencillik ediyoruz, hepsi bu.”

İşe başlamadan önce dizüstü bilgisayarımın karşısına oturup evden ayrıldığımdan beri olan, Cardinals Peak'e fidanımı dikmemden Caleb'la kiliseye yürümeme kadar her şeyi Fransızca anlattığım bir video kaydı yaptım. Sonra atladığım telefon görüşmelerini telafi etmek için videoyu Mösyö Cappeau'ya gönderdim.

Bir elma kaptım ve anneme yardım etmek için Üs'se gittim. Okulların çoğu için kış tatili başlamıştı ve ağaç alma işini erteleyenlerin zamanı daraldığı için bahçe gün boyu yoğun olmalıydı. Önceki senelerde bu haftayı günde on saat çalışarak geçirmiştım ama annem bu kez kendime zaman ayırabilmem için fazladan birkaç öğrenciyle anlaştıklarını söyledi.

Annemle yan yana çalışarak, müşterilere hizmet vermediğimiz zamanları sergide azalan ürünleri tamamlayarak geçirdik. Babam içeri yapay kar püskürtülmüş iki yeni ağaç getirdi. İki müşteri arasında verdiğimiz bir molada üçümüz içecek istasyonunun başında toplandık. Ben kendime ucuz naneli moka hazırladım ve onlara Caleb'ın sıradaki birkaç ağaç teslimatının yanında götürmek için kurabiye yapacağımı anlattım.

"Harikasın, hayatım," dedi babam ama bana değil, Üs'ten dışarı bakıyordu. "İşçilere baksam iyi olacak."

Annemle birlikte onun dışarı çıkmasını izledik.

"Sanırım bu, ayak diremesinden daha iyi," dedim. Babam Caleb'la ilişkim konusunda bekle gör yaklaşımını benimsemişti. İşin olumlu yanı, babam Andrew'la yüzleşmemi gördükten sonra, onun benden özür dilemesini istemişti. Andrew ise bunu yapmak yerine istifa etmişti.

Annem fincanını benimkiyle tokuşturdu. “Belki Caleb bahşişlerinden bir kısmını biriktirip sana bir Noel hediyesi alır,” dedi.

Annem kahvesini yudumlarken, “Ben de ona ilk Noel ağacımdan kalan parçayı hediye etmeyi düşünüyorum,” dedim.

Sessizliği öylesine sağır ediciydi ki beklerken Paskalya fincanımı dudaklarıma götürdüm. Üs’sün dışında Luis’in otoparka bir ağaç taşıdığını gördüm. Zaten bir ağaçları varken neden burada olduğunu merak ederek içeceğimden bir yudum aldım.

Anneme bakınca bana, “Caleb gibi biri için mükemmel bir hediye,” dedi.

Fincanımı bırakıp anneme sımsıkı sarılınca kahvesini üstümüze dökmek için bizden uzak tutmak zorunda kaldı. “Caleb konusunda tuhaf davranmadığın için sağ ol, anne.”

“Ben senin kararlarına güveniyorum. Fincanını bıraktı, omuzlarımı tuttu ve gözlerimin içine baktı. Baban da güveniyor. Sanırım biz buradan ayrılana kadar bu konuda konuşmamaya karar verdi.”

Annemin omzunun üstünden bakınca, Luis’in elinde iş eldivenleriyle bahçeye geri döndüğünü gördüm. Onu anneme işaret ettim. “Bu, Luis,” dedim. “Onu tanıyorum.”

“İşe aldığımız öğrencilerden biri. Baban onun iyi bir işçi olduğunu söyledi.”

Müşteri trafiği arasında verdiğimiz bir sonraki molada, momamı normal kahveyle ısıttım. Arkamdan bir ses, “Hazır elin değmişken bir tane de bana yapmaya ne dersin?” dedi.

“Duruma bağı,” dedim Caleb’a dönerek. “Sen benim için ne yapacaksın?”

Ceketinin cebine uzandı ve üzerinde keçe süslemelerle kabarık, sarı bir yıldız olan, yeşil renkli, örgü bir Noel ağacı beresi çıkardı. Onu kafasına geçirip, “Bunu daha sonraya saklıyordum ama risk altında olan bir mokaysa, şimdi takabilirim,” dedi.

“Neden?” dedim gülerек.

“Bunu bu sabah bir ikinci el mağazasından aldım,” dedi. “Mevsimin *tinsel*liğine katkısı olur diye düşündüm.”

Ağzım açık kaldı. “Bunun ne demek olduğunu *ben* bile bilmiyorum,” dedim.

Gamzesini açığa çıkaran bir gülümsemeyle, tek kaşını kaldırdı. “*Tinsel*in mi? Çok şaşırdım. Belki de sen de benim gibi telefonuna bir kelime dağırcığı uygulaması indirmelisin. Böylece her gün yeni bir kelime öğrenir ve onları her kullanışında kendine bir puan verirsin.”

“Ama doğru kullandın mı?” diye sordum.

“Sanırım,” dedi. “Sıfat. Maneviyatla ilgili.”

Başımı iki yana salladım. Hem gülmek hem de o korkunç şeyi elinden kapmak istiyordum. “Bayım, *tinsel* kelimesi az önce size çifte baston şeker kazandırdı,” dedim.

Caleb kurabiyeleri onlarda yapmamızı teklif edince annem bizi iyi eğlenceler dileyip gönderdi. Aslında, babama sormadan gidip eğlenmemi söyledi. Bu anne tavsiyesine kesinlikle uyacaktım.

“Abby de bize katılmaktan zevk duyacağını söyledi,” dedi Caleb kamyonete binerken. “Heather’ı da davet edebilirsin.”

“İster inan ister inanma, Heather deli gibi Devon’ın hediyesiyle uğraşüyor,” dedim. “Bir Noel kazağı olacağını tahmin ediyorum.”

Caleb, sahte bir şaşkınlıkla ağzını açtı. “Bunu neden yapsın ki?”

“Kesinlikle yapar,” dedim. “Ona iyi bir hediye de alacaktır ama Heather’ı tanırım, Devon’ın tepkisini görmek için önce kazağı verecektir.”

Malzeme alışverişi yaptıktan sonra Caleb beni evlerine götürdü. Ellerimizde birer market torbasıyla içeri girdiğimizde, Abby kanepede oturmuş, telefonunda bir şeyler yazıyordu.

Kafasını kaldırmadan, “Birazdan gelirim,” dedi. “Arka-daşlarımin yer yarılp da içine girdiğimi sanmadıklarından emin olmalıyım. Ve o komik bereyi çıkar, Caleb.”

Caleb örgü beresini mutfak masasının üzerine koydu. Pişirme kâğıtlarını, ölçüm kaşıklarını, bardakları ve seramik karıştırma kâsesini çıkarmaya başlamıştı bile. “Senin de yer yarılp içine girdiğini sanmamam için bana da Oregon’dan o tür mesajlar gönderir misin?” diye sordu.

Gülüşüm ağzımdan zorlamaymış gibi çıktı, aslında öyleydi de. Caleb’a nasıl veda edeceğimi bulmak için bir haftadan az vaktim kalmıştı.

Market torbalarındaki malzemeleri tezgâhın üstüne çıkardım.

Kapının zili çalınca Caleb diğer odaya seslendi. “Birini bekliyor muydun?”

Abby muhtemelen mesajlaşmakla meşgul olduğu için cevap vermedi. Caleb gözlerini devirdi ve kapıyı açmaya gitti. Kapının açıldığını duydum. Sonra bir sessizlik oldu.

Sonunda Caleb, “Selam, burada ne arıyorsun?” dedi.

Diğer ses –tanıdık ve boğuktu– ön kapıdan bana, mutfağa kadar ulaştı. “Bir zamanlar en yakın arkadaşın olan birini böyle mi karşılıyorsun?”

Az kalsın elimdeki yumurta kutusunu düşürüyordum. Jeremiah’nın burada ne aradığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama içimden kollarımı havaya kaldırıp mutfağın içinde zafer turu atmak geldi.

İkisi birlikte mutfağa girerken, sakın bir yüz ifadesi takındım. “Selam, Jeremiah.”

“Ağaççı kız,” dedi.

“Biliyorsun, yaptığım tek şey ağaç satmak değil.”

“İnan bana biliyorum,” dedi. “Sen kurcalayıp iteklemeseydin, muhtemelen burada olmazdım.”

Caleb gülümsedi ve bir bana, bir Jeremiah’ya baktı. Ona Jeremiah ve Cassandra’nın ağaç bahçesine geldiklerinden bahsetmemiştim.

“Şimdi, şartlar hâlâ kusursuz değil,” dedi. “Ama Cassandra ve anneme düşüncelerimi açıkladım... ve işte, buradayım.”

Caleb, gözlerinden okunan sorular ve söze dökülmeyen bir minnetle bana döndü. Alnını sıvazladı ve pencereden dışarı baktı.

Malzemeleri torbalara geri doldurmaya başladım. Şu anda burada yerim yoktu ve olmamalıydı da. “Siz konuşun. Ben bunları Heatherlara götüreceğim,” dedim.

Caleb yüzünü pencereden çevirmeden, gitmeme gerek olmadığını dair bir şeyler söylemeye başladı ama onu durdurdum.

“Arkadaşınla ikiniz konuşun,” dedim, gülümsememi saklamaya gerek bile görmeden. “Uzun zaman olmuş.”

Ben alışveriş torbalarımıyla kapıya doğru dönerken Caleb, bana saf bir sevgiyle baktı.

“Sonra buluşuruz,” dedim.

“Saat yedi iyi mi?” dedi. “Görmeni istediğim bir şey var.”

Gülümsedim. “Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Ön kapıya vardığımda, Jeremiah’nın, “Seni özledim, dostum,” dediğini duydum.

Duygularım kabardı ve kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldım.

En son ağacımızı da bir kutu Noel kurabiyesi eşliğinde teslim ettikten sonra, kamyonetle dolaşırken Caleb bana Jeremiah’yla görüşmelerini anlattı.

“Bir daha ne zaman bir araya geleceğimizi kestirmek güç,” dedi. “Çünkü artık onun kendi arkadaşları, benim kendi arkadaşlarım var. Ama buluşacağız ve bu muhteşem bir şey. Bir daha asla bir araya gelmeyiz sanıyordum.”

“*Bu müthiş bir şey,*” dedim.

Evlerinin önüne park edince, Caleb bana döndü. “Senin sayende,” dedi. “Müthiş olan *sensin.*”

Birbirimizin varlığına şükrettiğimiz bu anın sonsuza dek sürmesini istedim. Oysa Caleb kapıyı açtı ve serin hava içeri doldu.

“Haydi,” dedi ve kamyonetten indi.

O, kaldırıma doğru yürürken ben, kapımı ancak titreyen elimi silkeledikten sonra açabildim. Aşağı inince ısıtmak için ellerimi birbirine sürttüm, sonra Caleb elimi tuttu ve yürümeye başladık.

Beni komşularının evlerinin dördünün önünden geçirip bir ara sokağın köşesine götürdü. Sokağın girişi tek bir sokak

lambasıyla aydınlatılmıştı. Zemin asfalttı ve tam ortasından beton bir oluk geçiyordu.

“Buraya Garaj Sokağı deriz,” dedi.

Sokak arasında ilerledikçe, sokak lambasından gelen ışık geride kaldı. Sokağın iki yanında, kısa araç yollarından garajlara giriliyordu. Bahçelerin çevresindeki yüksek ahşap çitler, evlerin buraya düşen ışıklarını büyük ölçüde kesiyordu. Ayağım oluğa denk gelince az kalsın dengemi kaybediyordum ama Caleb kolumu tuttu.

“Burası bayağı ürpertici,” dedim.

“Umarım hazırsındır,” dedi, “çünkü seni büyük bir hayal kırıklığına uğratmak üzereyim.” Gölgeyi yüzüne ciddi bir ifade vermeye çalıştı ama hafifçe sırttığını görebiliyordum.

Sokak arasının onların araç girişiyle buluştuğu yerde durduk, sonra beni omuzlarımdan tutup garaja doğru çevirdi. Büyük, metal kapı, çatı çıkıntısının gölgesine gömülmüştü. Caleb beni elimden tutup ileri çekti. Kapının üstündeki hareket sensörü bir lambayı devreye soktu.

“Annem seni sürpriz olayında çok kötü olduğum konusunda uyarmıştı,” dedi.

Omzunu ittim. “Haydi canım, yine mi?”

Güldü. “Bilerek olmadı! Bu kez değil. Garajdan çekme halatı almam gerekiyordu ve sürprizimi tam karşımda buldum.”

“Annenin sürprizini bozdun mu yani?”

“Ama onun kabahatiydi!” dedi. “Orada öylece duruyordun! Ama bence buna sevineceksin çünkü böylece seninle de paylaşabiliyorum. Ona söylemezsin, değil mi?”

Buna inanamıyordum. Küçük bir çocuk gibi davranıyordu ve insanın sinirlenemeyeceği kadar şirindi. “Haydi, ne olduğunu göster,” dedim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Hareket sensörlü lamba açık kalırken, Caleb garaj kapısının yanına monte edilmiş bir kontrol panosuna gitti ve düğmeleri örten plastik kapağını kaldırdı.

“Biz küçükken,” dedi parmağını ilk rakamın üstünde tutarak, “Noel Baba’dan her sene aynı hediye istirdim. Birkaç arkadaşım da vardı, onları o kadar kıskanırdım ki. Ama benim hiç olmadı. Bir süre sonra pes edip istemeyi bıraktım ve sanırım herkes büyüdüğüm için hevesimin geçtiğini sandı. Ama geçmemiştir.”

Gülümsemesi ışık saçıyordu.

“Haydi, göstersenel!” dedim.

Caleb panoya dört haneli bir şifre girdikten sonra, plastik kapağı geri kapattı. Geri çekilmesinin ardından garaj

kapısı yavaşça yukarı kalkmaya başladı. Her ne kadar bu akşama büyük eğlence katacak olsa da çocukken üstü açık bir araba istemediğinden emindim. Kapı yarısına kadar açılınca, eğilip içeriye göz attım. İçeriye süzülen ışık etrafı bir ölçüde aydınlatıyordu. Şeyi görecektim kadar... Bir *trambolin* mi? Kahkahalar atarak dizlerimin üstüne çöktüm.

“Bunun nesi komik?” dedi. “Zıplamak eğlencelidir.”

Ona baktım ama aslında bunun neden komik olduğunu biliyordu. “Seni doğru mu duydum? *Zıplamak eğlencelidir* mi? Kaç yaşındasın sen?”

“Bunu umursamayacak kadar olgun,” dedi. Kapı tamamen açılınca garaja girdi. “Haydi, gel.”

Tavanın ahşap kirişlerine baktım ve “Burada zıplayamayız,” dedim.

“Elbette zıplayamayız. Kaç yaşındasın *sen*?” Trambolinin bir kenarını tutup dizlerini büktü. “Çıkarmama yardım et.”

Her defasında birkaç adım ilerleyerek trambolini araç yoluna çıkardık.

“Annenin duymasından endişelenmiyor musun?” dedim. Bana kalsa, Caleb’in yüzündeki mutluluk sarhoşu ifade bu olasılığa değerd. Ona beklemenin değerini öğretme ihtimalim böylece ortadan kalkmıştı.

“Ofisinin Noel partisinde,” dedi. “Geç saate kadar dönmez.”

“Ya Abby?”

“Arkadaşıyla sinemaya gitti.” Ayağıyla topuk kısmını iterek ayakkabılarını çıkardı ve trambolinin üstüne sıçradı. Daha ben ayakkabımın tekini çıkaramadan o, şapşal bir ceylan gibi zıplamaya başlamıştı bile. “Oyalanmayı bırak ve buraya gel.”

Ayakkabımın ikinci tekini de çıkardım, trampolinin kenarına tırmandım ve çoraplı ayaklarımla ilerledim. Sadece birkaç dakika içinde birbirimizin etrafında kahaahalar atarak döndüğümüz bir ritim geliştirmiştik bile. Birimiz inince, diğerimiz zıplıyordu. Caleb beni daha çok sıçratmak için daha yukarı zıplıyordu. Çok geçmeden işi Caleb'in havada sık hareketler yapıp bir ters takla atacağı kadar ilerlettik.

Onu bu kadar özgür ve manevi yüklerinden kurtulmuş görmek müthişti. Her zaman ciddi değildi ama şu anda kaybettiği bir şeyi yeniden yakalamış gibi, çok farklı görünüyordu.

Bütün yalvarmalarına rağmen havada takla atmayı reddettim. Bir süre sonra ikimiz de yorulup mola verdik. Kendimizi sırtüstü bıraktık. Gece göğü yıldızlarla ışı ışıldı. İkimiz de nefes nefeseydik, göğüslerimizin inip kalkması zamanla yavaşladı. Bir dakikalık bir hareketsizliğin sonunda, garajın ışığı kendiliğinden söndü.

"Yıldızlara baksana," dedi Caleb.

Araç yolu karanlık, gece sessizdi. Sadece kendi nefes alıp verişimizi, sarmaşıkların arasındaki birkaç cırcır böceğinin ötüşünü ve uzaktaki bir komşunun ağacına tünemiş kuşun sesini duyabiliyordum. Sonra Caleb'in tarafından bir metal yay gıcirtısı geldi.

Işığın yanmaması için kıpırdamamaya dikkat ederek, "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Çok, çok yavaş hareket ediyorum," dedi. "Karanlıkta elini tutmak istiyorum."

Elime bakabilmek için başımı olabildiğince az ve yavaşça kaydırdım. Silüetlerimiz trampolinin daha koyu renkli yüzeyinde iki karanlık gölge gibi görünüyordu. Caleb'in parmakları

benimkilere doğru yaklaşıyordu. Hâlâ soluklanamamış bir halde, dokunuşunu bekledim.

Aramızda bir kıvılcım çaktı. Yana kaydım. “Ay!”

Işık yandı ve Caleb kahkahayı bastı. “Çok özür dilerim.”

“Dilemelisin zaten,” dedim. “Hiç romantik değildi!”

“Sen de beni çarpabilirsin istersen,” dedi. “O zaman romantik olmaz mı?”

Sırtüstü yatmaya devam ederken, ayaklarımı bir süre trampolinin yüzeyine sürttükten sonra Caleb’ın kulak memesine uzandım. *Cızırtı!*

“Ah!” Gülerek kulak memesini tuttu. “Canım acıdı!”

Caleb ayağa fırladı ve büyük bir daire çizerek çoraplarını trampolinin yüzeyine sürttü. Ben de ayağa kalktım ve gözlerimi gözlerinden ayırmadan hareketlerini tekrarladım.

“Ne yani? Savaş mı başlatıyoruz?” dedim. “Hodri meydan.”

“Hem de nasıl.” Parmağını önüne uzatarak bana doğru atıldı.

Yana kaçıp omzuna dokundum. “İki! Seni iki kez çarptım!”

“Pekâlâ, efendiliğimi bir kenara bırakıyorum.”

Trambolinin diğer tarafına kaçtım ama parmaklarını öne uzatarak arkamdan geldi. Ayaklarını dikkatle izleyip tam adım attığı anda yere inecek şekilde zıplayarak dengesini bozdum. Öne doğru düşünce, ensesine dokundum.

Ellerimi havaya kaldırdım. “Faul yok!”

Yattığı yerden bana kötücül bir sırıtişla baktı. Etrafıma baktım ama trampolinin üstünde kaçacak yer yoktu. Hızla önce dizlerinin, sonra ayaklarının üzerinde doğruldu ve beni devirdi. Bir kez sıçradık ve Caleb dönünce, üstüne düştüm. Nefesim kesildi. Ellerini sırtımda birleştirerek beni

sımsıkı tuttu. Başımı gözlerine bakacak şekilde kaldırdım ve yüzüne gelen saçlarıma üfledim. İkimiz de güldük. Sonra yavaş yavaş sustuk, hızla nefes alıp verirken göğüslerimiz ve karınlarımız birbirine değecek kadar yakın duruyorduk.

Eliyle yanağıma dokundu ve beni kendine doğru çekti. Nane tadındaki dudakları yumuşacıktı. Ona iyice sokuldum ve öpüşmemizde kayboldum. Onu beraberimde çekerek, tramboline uzandım. Bir saniye sonra o da üzerimdeydi. Kollarımla onu sardım ve daha büyük bir coşkuyla öpüştük. Nefeslenmek için geri çekilip birbirimizin gözlerine baktık.

Zihnimin gerisinde, beni bu andan koparmakla tehdit eden o kadar çok şey kıpırdanıyordu ki. Ama endişelenmek yerine, gözlerimi kapadım, ona doğru uzandım ve kendime bize inanma izni verdim.

Bahçeye dönüş yolunda ikimiz de sessizdik. Ucunda Noel Baba'nın kucağındaki fotoğrafımızın sallandığı anahtarlığa bakarken, az kalsın hipnotize olacaktım. Keşke bu hafta hiç bitmeseydi.

Caleb kamyoneti park yerine sokup durunca, elimi tuttu. Karavana baktım. Annemle babamın odasının tarafındaki perdenin kapandığını gördüm.

Caleb elimi daha sıkı tuttu. “Çok teşekkür ederim, Sierra.”

“Ne için?”

“Trambolinde benimle zıpladığın için,” dedi.

“Ah, benim için zevkti,” dedim.

“Ve şu birkaç haftayı hayatımın en güzel haftalarına dönüştürdüğün için.”

Beni öpmek için uzandı ve bir kez daha, öpüşünde kayboldum. Dudaklarımı çenesinden kulağına doğru kaydırarak fısıldadım. “Benim için de öyleydi.”

Yanaklarımızı birbirine yaslayarak ve birbirimizin nefesini dinleyerek kıpırdamadan durduk. Önümüzdeki haftadan sonra, bir daha asla böyle olmayacaktı. Bu ana tutunmak ve hiç unutmamak için onu kalbime kazımak istiyordum.

Sonunda kamyonetten indim ve arka lambalarını tamamen gözden kaybolana kadar izledim.

Babam arkamdan yaklaştı. “Bu iş bitmeli, Sierra,” dedi. “Onu bir daha görmeni istemiyorum.”

Hızla ona döndüm.

Başını iki yana salladı. “Kız kardeşiyle yaşadıkları yüzünden değil. Sadece o değil. Her şey yüzünden.”

Akşam boyunca hissettiğim o sıcakık ve güzel his, içimden kanayıp akarak yerini ağır bir üzüntüye bıraktı. “Boş verdiğini sanıyordum.”

“Yakında gidiyoruz,” dedi. “Bunu sen de biliyorsun. Ve ona haddinden fazla bağlandığını da biliyor olmalısın.”

Ne sesimi ne de ona haykıracak sözcükleri bulabiliyordum. Sonunda işler yoluna girerken, bir anda her şeyi mahvetmek zorunda mıydı sanki? Hayır, bunu yapmasına izin vermeyecektim.

“Annem ne diyor?” dedim.

Hafifçe karavana döndü. “O da senin incinmeni istemiyor.” Ben cevap vermeyince, babam döndü ve eskiden evim gibi gelen sıkış tepiş karavana doğru yürümeye başladı.

Yüzümü Noel ağaçlarına çevirdim. Arkamda babamın karavanın metal basamaklarını tırmanan botlarının sesini, kapının arkasından kapandığını duyabiliyordum. İçeri gire-

mezdim. Henüz değil. Bu yüzden iğne yapraklar kollarıma ve bacaklarıma sürtünerek ağaçların arasına girdim. Dış ışıkların bana ulaşamayacağı bir köşede serin toprağa oturdum.

Kendimi, bu ağaçların büyüdüğü evimizde, aynı yıldızlara bakarken hayal etmeye çalıştım.

Karavana dönünce doğru dürüst uyuyamadım. Perdelerimi açtığımda güneş henüz doğmamıştı. Yatağımda uzanıp yavaş yavaş görünmez olan yıldızları seyrettim. Onlar gökyüzünden silindikçe kaybolmuşluğum artıyordu sanki.

Rachel’la iletişim kurmaya karar verdim. Gösterisini kaçırdığımdan beri konuşmamıştık ama o beni herkesten iyi tanırdı ve şu anda ne hissettiğimi onunla paylaşmaya ihtiyacım vardı. Ona bir özür mesajı gönderdim. Onu özlediğimi söyledim. Tanısa Caleb’i seveceğini ama annemle babamın kendimi ona çok fazla kaptırdığımı düşündüklerini yazdım.

Bir süre sonra cevap yazdı: Benim bir yardımım olur mu?

Nefesimi bıraktım ve Rachel’in hayatımda olmasına şükrederek gözlerimi kapadım.

Bana bir Noel mucizesi lazım, yazdım.

Bunu izleyen uzun sessizlikte, güneşin doğuşunu seyrettim.

Sonunda Rachel cevap yazdı: Bana iki gün ver.

Caleb ertesi gün, kucağında pazar karikatürleri, çok fazla bantla yapılmış bir paket ve yüzünde kocaman bir sırıtişla geldi. Arkasındaki annemin bizi izlediğini görebiliyordum.

Bu ziyarete pek sevinmediğini açıkça belli eden bir ifadeyle, müşterisiyle ilgilenmeye devam etti.

Babamın öğle yemeğinden dönmesi korkumu bastırmaya çalışarak, “Nedir bu?” diye sordum. “Yani, insanda uyandırdığı sana paket yapmayı öğretme arzusu dışında.”

Paketi bana uzattı. “Öğrenmenin tek yolu var.”

Yumuşak bir hediyeydi ve kâğıdı yırtınca nedenini anladım. Geçen gün taktığı şu komik Noel ağacı beresiydi. “Hayır, bu senin,” dedim.

“Biliyorum ama ne kadar kıskandığını fark ettim,” dedi gülümsemesini saklamayı beceremeyerek. “Hem zaten, sizin kışlarınız bizimkilerden daha soğuk oluyor.”

Bereyi takacağımı hiç tahmin etmediğine bahse girebilirdim. Bu yüzden onu hemen kafama geçirdim.

Yan taraflarını kulaklarımın altına kadar çekti ve ellerini oradan ayırmadan eğilip beni öptü. Beni öpmesine izin verdim ama dudaklarımı kıpırdatmadım. O geri çekilmeyince, ben geri çekildim.

“Özür dilerim,” dedi. “Bunu burada yapmamalıydım.”

Caleb’in arkasında birinin boğazını temizlediğini duyunca, omzunun üstünden baktım.

“İşinin başına dönmen gerekiyor, Sierra,” dedi annem.

Açıkça utanan Caleb, ağaçlara baktı. “Yoksa tuvalet temizliğine gönderilmek üzere miyim?”

Kimse gülmedi.

Caleb bana baktı. “Neler oluyor?”

Önüme baktım ve annemin ayakkabılarının yaklaştığını gördüm.

“Caleb,” dedi annem. “Sierra bize senin hakkında harika şeyler anlattı.”

Başımı kaldırıp nazik olması için yalvaran gözlerle an-neme baktım.

“Ve sana olan hislerini biliyorum,” dedi annem. Bana baktı ama gülümsemeye yeltenmedi bile. “Ama bir hafta sonra gitmiş olacağız ve muhtemelen önümüzdeki yıl geri gelmeyeceğiz.”

Gözlerimi anneminkilerden ayırmasam da Caleb’ın bana doğru döndüğünü görebiliyordum. Kalbim paramparça oldu. Ona *gerekirse* demek bana düşüyordu ve daha hiçbir şey kesin olmadığından bunu söylemem gerekmemiştir.

“Babası ve ben, bu ilişkinin herkes durumu iyice anlamadan ilerlediğini izlemekten rahatsızız.” Annem bana baktı. “Baban birazdan gelir. Konuyu bir an önce toparlayalım.”

Annem uzaklaşınca Caleb’la baş başa kaldık. Yüzünde ihanet ve teslimiyet karışımı bir ifade vardı.

“Babanın beni görmemesi mi gerekiyor?” diye sordu.

“Fazla ciddileştirmemizi düşünüyor,” dedim. “Korkmana gerek yok, sadece aşırı korumacı davranıyor.”

“Geri dönmeyeceğin için mi aşırı korumacı?”

“O kısım hâlâ kesin değil,” dedim. Artık gözlerine bakamıyordum. “Sana söylemeliydim.”

“Pekâlâ, şimdi fırsatın oldu,” dedi. “Bana söylemediğin başka ne var?”

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Ağladığımın farkında bile değildim ama umurumda değildi. “Andrew onunla konuşmuş,” dedim, “ama sorun değil.”

Sesi sertleşti. “Nasıl sorun değil?”

“Çünkü sonra ben onlarla konuştum ve onlara...”

“Onlara ne? Çünkü şu anda konuştuklarımıza bakılırsa, ortada bir sorun olduğu kesin.”

Ona bakarak yanaklarımdaki yaşları sildim. “Caleb...”

“Bu değişmeyecek, Sierra. Ailenin burada ne kadar zamanı kaldıysa, o arada hiçbir şey değişmeyecek. O zaman neden benimle bunca zahmete giriyorsun?”

Eline uzandım. “Caleb...”

Geri çekilerek aramızdaki mesafeyi açtı.

“Yapma,” diye fısıldadım.

“Senin için degeceğini söylemiştim, Sierra ve değer de. Ama geri kalanına değdiğinden emin değilim. Ve biliyorum ki bana değmez.”

“Değer,” dedim, “Caleb sen...”

Döndü, Üs’ten çıktı ve kamyonetine atlayıp hızla uzaklaştı.

Ertesi gün babam postaneden geldi ve kasada önüme kalın bir ekspres zarf bıraktı. Onunla yirmi dört saattir konuşmuyorduk. Daha önce hiç böyle olmamıştık ama onu affedemiyordum. Zarfın üstünde iade adresindeki *Elizabeth Campbell* adının etrafına kırmızı bir kalp çizilmişti. İki müşterinin daha ödemesini aldıktan sonra paketi yırtarak açtım.

İçinde mektup büyüklüğünde bir zarf ve bir hokey diski büyüklüğünde yaldızlı, kırmızı bir kutu vardı. Kutunun kapağını kaldırıp kare biçimindeki pamuğu çektim, altında ilk ağacımın üç santim kalınlığındaki parçası vardı. Etrafında sert ağaç kabuğu duruyordu. Ortasında on bir yaşındayken yaptığım Noel ağacı resmi vardı. İki gün önce olsa, bu ağaç parçasına bakarken ona verdiğimde Caleb’ın ne tepki göstereceğini düşünerek heyecanlanabilirdim. Ama şimdi, hiçbir şey hissetmiyordum.

Kasaya bir müşteri yaklaşınca, kutunun kapağını kapattım. Müşteri ödemesini yapıp gittikten sonra mektubu açtım. Ağaç parçasını bana Elizabeth göndermişti ama not Rachel'dandı. *Umarım bunun dilediğin Noel mucizesi için bir faydası olur.*

Notun yanında, kış balosuna iki davetiye bulunuyordu. Davetiyenin üst kısmında süslü kırmızı harflerle *Aşkın Kar Küresi* yazıyordu. Sol tarafta, bir kar küresinin içinde, üstlerine gümüş rengi yaldızlar yağarak dans eden bir çift vardı.

Gözlerimi kapadım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Öğle molamda karavana gidip kırmızı kutuyu yatağımdaki yastıklardan birinin altına gizledim. Caleb’la benim pencere kenarına kısıtılmış fotoğrafımızı çıkardım ve biletleri fotoğrafla, arkasındaki kartonun arasına koydum.

Cesaretimi kaybetmeden önce, babamı buldum ve ondan benimle bir yürüyüşe daha çıkmasını rica ettim. Bunu yeterince düşünmüştüm. Bir ağacı müşterinin arabasına bağlamasına yardım ettim, sonra birlikte bahçeden dışarı çıktık.

“Bunu tekrar düşünmeni istiyorum,” dedim. “Konunun Caleb’ın geçmişi olmadığını söylüyorsun ve ben sana inanıyorum.”

“İyi çünkü...”

Sözünü kestim. “Bir nedenin de burada sadece bir haftamızın kalması ve ona kendimi kaptırmam olduğunu söyledin. Ve haklısın, öyle oldu,” dedim. “Bunun seni bir milyon nedenden dolayı rahatsız ettiğini biliyorum ama aynı

zamanda, geçmişini bahane edebilecek olmasan bu konuda bir şey söylemeyeceğini de biliyorum.”

“Bilmem, belki ama yine de...”

“Ve bunun Caleb’a büyük haksızlık olması nedeniyle beni öfkeliendirmesi bir yana, bu işin senin için en önemli kısmı olması gereken insanı da unutuyorsun.”

“Sierra, benim tek düşündüğüm sensin,” dedi. “Evet, küçük kızımın âşık olmasını izlemek hiç kolay değil. Ve evet, Caleb’ın geçmişini konu dışı bırakmak da kolay değil. Ama her şeyden önemlisi, bir kenarda durup kalbinin kırılmasına göz yumamam.”

“Bunun benim kararım olması gerekmez mi?”

“Evet, her şeyi hesaba katabilseydin, gerekirdi.” Babam durup sokağa baktı. “Annen ve ben henüz bunu birbirimize söylemedik ama ikimiz de biliyoruz. Önümüzdeki sene geri gelmeyeceğimiz neredeyse kesinleşti.”

Koluna dokundum. “Çok üzüldüm, baba.”

Sokağa bakmaya devam ederek kolunu omzuma sardı, ben de başımı göğsüne yasladım. “Ben de,” dedi.

“Bu yüzden daha çok, gitmek konusunda ne hissedeceğim konusunda endişelisin,” dedim.

Bana baktı ve o zaman onun için bu işin en önemli kısmının ben olduğumu anladım. “Ne kadar zor olacağını anlayamazsın,” dedi.

“O zaman sen anlat,” dedim. “Çünkü sen biliyorsun. Annemle tanıştıktan sonra gitmek zorunda kalınca sen ne hissettin?”

“Korkunçtu,” dedi babam. “Birkaç kez başaramayacağımızı düşündüm. Hatta bir süre ara verip başka insanlarla bile görüştük. Bu beni neredeyse öldürecekti.”

Buraya kadarki kısımla sıradaki soruma zemin hazırlamıştım. “Peki değdi mi?”

Gülümsedi ve dönüp bahçemize baktı. “Elbette.”

“İyi ya o zaman,” dedim.

“Sierra, annen de ben de öncesinde ciddi ilişkiler yaşamıştık. Ama sen ilk kez âşık oluyorsun.”

“Ben âşık olduğumu söylemedim ki!”

Babam güldü. “Söylemene gerek yok ki.”

İkimiz de arabalara baktık. Babam bana daha sıkı sarıldı.

Sonra bana bakıp iç geçirdi. “Birkaç gün sonra kalbin kırılacak,” dedi. “Orası kesin. Ama onunla geçireceğin birkaç günü elinden alarak kalbini daha fazla kırmayacağım.”

Babama iki kolumla sarıldım ve onu sevdiğimi söyledim.

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Ve sen de annenle benim, kalbinin kırılan parçalarını toplamak için yanında olacağımızı biliyorsun.”

Babamın kolu benim omzumda, benim kolum onun belinde, bahçeye geri yürüdük.

“Tek bir şeyi göz önünde tutmanı istiyorum,” dedi. “Bu sezonun ikiniz için de nasıl biteceğini düşün. Çünkü bitecek. Bu yüzden, bunu görmezden gelme.”

Babam Üs’s’e, annemin yanına dönerken, ben karavana gidip Caleb’i aradım.

“Buraya gel ve bir ağaç satın al,” dedim. “Yapman gereken teslimatlar olduğunu biliyorum.”

Caleb’in kamyoneti park yerine girerken, hava çoktan kararmıştı. Luis ve ben ağır bir ağacı arabasına doğru taşıdık.

“Umarım bu ağaç gideceğin yere sığar,” dedi Luis.

Caleb kamyonetten atladı ve arka kapağı indirmeye koştu. “Bu ağaç benim fiyat aralığımın dışında olabilir,” dedi. “İndirimle bile.”

“Olamaz çünkü bu ağaç bedava,” dedim.

“Annesiyle babasından bir hediye,” dedi Luis. “Şu anda uyuyorlar, bu yüzden...”

“Ben buradayım, Luis,” dedim. “Kendim anlatabilirim.”

Luis’in yüzü kızardı. Sonra bir müşterinin ağacının ağla sarılmasını beklediği bahçeye geri koştu. Bu arada, Caleb’in kafası karışmış gibiydi.

“Babamla bir konuşma yaptık,” dedim.

“Ve?”

“Ve bana güveniyorlar,” dedim. “Ayrıca senin, ağaçlarıyla yaptığın şeyden çok hoşlandıkları için bu ağacı amacına yardım olarak bağışlamak istediler.”

Caleb karavana doğru baktı ve dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle büküldü. “Sanırım geri döndüğümüz zaman bağışlarının yeni evine sığıp sığmadığını onlara söyleyebilirsin.”

Ağacı zar zor sığdığı evine teslim ettikten –ve evin beş yaşındaki ufaklığının *sevinç çığlıklarını* duyduktan– sonra Caleb, kamyoneti Cardinals Peak’e sürdü. Metal kapının önünde park edip kapısının kilidini açtı.

“Burada bekle, kapıyı açayım,” dedi. “Senin için sakıncası yoksa en tepeye çıkmak ve ağaçlarını nihayet görmek istiyorum.”

“O zaman motoru sustur,” dedim. “Yürüyeceğiz.”

Tepeye bakmak için öne eğildi.

“Ne yani, bir gece tırmanışından korkuyor musun?” diye takıldım ona. “Eminim el fenerin vardır, değil mi? Lütfen

bana kamyonet kullandığını ama el fenerinin olmadığını söyleme.”

“Evet,” dedi, “aslına bakarsan bir el fenerim var.”

“Mükemmel.”

Kamyonetini yolun kenarındaki otlarla kaplı toprak bir alana çekti ve torpido gözünden bir el feneri aldı. “Sadece bir tane var,” dedi. “Umarım yakınımda yürümenin senin için sakıncası yoktur.”

“Ah, mecbursak neden olmasın?” dedim.

Caleb kamyonetten atladı ve benim tarafıma doğru yürüyüp kapımı açtı. Cardinals Peak’in yüksek silüetine bakarken, ikimiz de montlarımızın fermuarlarını çektik.

“Buraya gelmeyi çok severim,” dedim. “Bu tepeye her tırmanışımda, sanki... ağaçlarımın derin bir mecazi anlamı olduğu hissine kapılıyorum.”

“Vay canına,” dedi Caleb. “Bu senden duyduğum en derin şey olabilir.”

“Ah, kapa çeneni,” dedim. “El fenerini bana ver.”

El fenerini bana verdi ama sözlerini sürdürdü. “Ciddiyim. Okulda kullanmamın sakıncası var mı? İngilizce öğretmenim bayılacak.”

Onu omzumla dürttüm. “Hey, ben bir Noel ağacı çiftliğinde büyüdüm. Kendimi ifade edemesem bile, bu konuda duygusallaşmaya hakkım var.”

Caleb’la birbirimize takılabilmemize ve bunun önemsiz bir şeymiş gibi gelmesine bayılıyordum. Zor şeyler hâlâ yerli yerindeydi –takvimdeki o tarihten kaçınmamız imkânsızdı– ama şimdilik birbirimizin kıymetini bilmenin bir yolunu bulmuştuk.

Bu akşam hava Heather’la Şükran Günü’nde geldiğimiz zamandan daha soğuktu. Caleb’la tırmanırken çok fazla konuşmadık, havanın serinliğinin ve dokunuşumuzun sıcaklığının tadını çıkarıyorduk. Tepenin son dönemecinden önce, onu el fenerinin ışığıyla yoldan çıkarıp diz hizasındaki otların arasına soktum. Hiç yakınmadan sonraki birkaç metre boyunca beni takip etti.

Hilal şeklindeki ay, tepenin bu yüzünü derin gölgelere boğuyordu. Otları geride bırakınca, el fenerinin ışığını ağaçlarımın üzerinde dolaştırdım. Işığın dar hüzmeleri, ancak bir ya da iki tanesini içine alabiliyordu.

Caleb yanımda durdu ve kolunu omzuma atarak bedenlerimizi birbirine yaklaştırdı. Ona baktığımda, gözleri ağaçlardaydı. Beni bırakıp küçük çiftliğime yürüdü; bir onlara, bir bana bakarken çok mutlu görünüyordu.

“Çok güzeller,” dedi. Eğilip ağaçlardan birini kokladı. “Noel kokuyor.”

“Ve Noel’e benziyorlar çünkü Heather her yaz buraya gelip onları buduyor,” dedim.

“Bu şekilde yabanileşmiyorlar mı?”

“Hepsi değil,” dedim. “Babam insanlara havaya girmek için hepimizin biraz yardıma ihtiyacı olduğunu söylemeye bayılır.”

“Ailen mecazları seviyor,” dedi Caleb. Arkama geçti, kollarıyla beni sardı ve çenesini omzuma yasladı.

Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan ağaçlara baktık.

“Onları sevdim,” dedi. “Senin küçük ağaç ailen.”

Yana eğilip gözlerinin içine baktım. “Bakın, şimdi kim duygusallaştı?”

“Onları süslemeyi hiç düşündün mü?”

“Heather’la bunu bir kez yaptık. Elbette mümkün olan en ekolojik şekilde. Kozalaklar, orman meyveleri, çiçekler ve kuş yemiyle baldan yaptığımız yıldızlarla.”

“Demek kuşlara hediye getirdiniz,” dedi. “Çok şirin.”

Çalıların arasından geçip uzaklaşırken, son bir kez dönüp ağaçlarıma baktım. Muhtemelen eve dönmeden önce onları son görüşümdü. Hayatım boyunca bunu daha kaç kez yapma şansı bulacağımı bilemeyerek Caleb’in elini tuttum. Caleb, ailemin ağaç satış bahçesinin bulunduğu tarafı işaret etti. Buradan bakıldığında, yumuşak ışıklarla aydınlatılmış küçük bir dikedörtgene benziyordu. Lamba direkleri ve ağaçların arasında asılı duran kar tanesi şeklindeki ışıklar, onların koyu yeşil renklerini aydınlatıyordu. Üs ve gümüş renkli karavanımız da görünüyordu. Ağaçların arasında dolaşan karaltıları seçebiliyordum; aralarında müşteriler, işçiler ve belki de annemle babam vardı. Caleb tekrar arkamda durdu ve beni kollarıyla sardı.

Burası benim evim, diye düşündüm. Aşağısı da... burası da.

Caleb, elini el fenerini tutan kolumdan aşağı doğru kaydırıp ışığı ağaçlarıma üzerinde dolaştırdı. “Beş tane sayıyorum,” dedi. “Altı dediğini sanıyordum.”

Yüreğim ağzıma geldi. Feneri bir kez daha ağaçların üzerinde dolaştırdım. “Bir, iki...” Beşte durunca kalbimin parçalandığını hissettim. Fenerin ışığını karşımdaki arazinin üzerinde bir ileri bir geri dolaştırarak çalıların arasından geri koştum. “İlki! Büyük olan,” dedim.

Caleb, çalıların arasından beni takip etti. Yanıma ulaşmadan, ayağı yerdeki sert bir şeye çarptı. Işığı ayağına doğru tutunca, elimle ağzımı kapadım. En yaşlı ağacımdan

arta kalan kütüğün yanındaki toprağa çömeldim. Kesğin üstünde kurumuş öz suyu damlaları vardı.

Caleb da yanıma çömeldi. Feneri elimden alıp ellerimi tuttu. “Biri ona âşık olmuş,” dedi. “Muhtemelen şu anda süslü ve güzel bir halde evlerindedir. Bunu bir hediye gibi...”

“O, *benim* vereceğim bir hediyeydi,” dedim. “Birinin kendiliğinden alacağı değil.”

Ayağa kalkmama yardım etti. Yanağımı omzuna dayadım. Birkaç dakika böyle kaldıktan sonra, tekrar yola doğru yürümeye başladık. Yavaş adımlarla ve konuşmadan yürüyorduk. Caleb beni yolumuzun üstündeki çukur ve taşlara basmamam için yönlendiriyordu.

Sonra durdu ve yolun birkaç metre dışında kalan kısma baktı. Caleb o tarafa yürürken, ben de baktığı yöne döndüm. Fenerin ışığı, yana devrilmiş ve çalılarının arasında kurumaya terk edilmiş olan ağacımı aydınlattı.

“Kesip oraya mı bırakmışlar yani?” dedim.

“Sanırım ağacın direnmiş.”

Yere çöktüm ve gözyaşlarımı serbest bıraktım. “Bunu her kim yaptıysa ondan nefret ediyorum.”

Caleb yanıma geldi ve elini sırtıma koydu. Konuşmadı, her şeyin yoluna gireceğini ya da bir ağaç için durumu fazla abarttığımı söylemedi. Beni anlıyordu.

Bir süre sonra yerden kalktım. Caleb yüzümdeki yaşları sildi ve gözlerimin içine baktı. Konuşmuyordu ama yanımda olduğunu biliyordum.

“Keşke neden böyle davrandığımı açıklayabilsem,” dedim. Caleb gözlerini kapadı, ben de benimkileri kapadım. Anladım ki açıklamama gerek yoktu.

Tekrar ağacıma baktım. Onu her kim görmüşse, çok güzel göründüğünü düşünmüş olmalıydı. Onu daha da güzelleştirebileceğini sanmıştı belki de. Ve denemiş, bunu gerçekten istemişti ama iş, onu aşmıştı.

Ve ağacımı orada bırakmıştı.

“Burada olmak istemiyorum,” dedim.

Ben önden yürürken, Caleb, ışığı ayaklarıma doğru tutarak beni takip etti.

Heather benimle bahçede takılıp takılamayacağını sormak için arayınca, ona Cardinals Peak'teki ağaçtan ve keyifsiz olduğumdan bahsettim. Beni çok iyi tanıdığı için hemen yanıma geldi. Bu sene etrafta “ağaç dağıtan bir hayalet” gibi dolaştığım için birlikte çok fazla zaman geçiremediğimizi söyledi. Ben de ona ben ne zaman bir iki saat boşta kalsam onun Devon'la olduğunu söyledim.

“Erkek Arkadaşı Terk Etme Operasyonu da boş çıktı,” dedim.

Heather içecek istasyonundaki eksikleri tamamlamama yardım etti. “Sanırım onu terk etmeyi hiç istemedim, sadece daha iyi bir erkek arkadaş olsun istedim. Çok iyi başlamıştık ama sonra o... Ne bileyim...”

“Kayıtsız mı davranmaya başladı?”

Gözlerini devirdi. “Elbette. Senin kelimelerinden birini kullanmak en iyisi.”

Ona Andrew ve babamla ilgili olayların yanı sıra kalan kısa zamanda Caleb'ı görmemem gibi bir seçenek olmadığını anlamalarını sağlamak için annem ve babamla iki konuşma yapmak zorunda kaldığımı anlattım.

“Bak sen şu dediğim dedik kızıma,” dedi. Elimi tutup sıktı. “Umarım önümüzdeki sene yine gelebilirsiniz, Sierra. Ama gelemeseniz bile, bu senenin böyle yaşanmasına seviyorum.”

“Sanırım haklısın,” dedim. “Ama bu kadar zorlu olması şart mıydı?”

“Ama böyle olunca daha fazla anlam kazandı,” dedi. “Mesela beni ve Devon’ı ele alalım. Devon ilgisizleşti, değil mi? Her gün aynıydı ve çok sıkıcıydı. Ondan ayrılmayı düşünüyordum, ta ki şu Kış Kraliçesi olayı yaşanana kadar. Gerilime neden oldu evet, ama sonra Devon bana hayalimdeki mükemmel günü yaşattı. Şu anda bulunduğumuz noktada, bunu hak ettik. Ve seninle Caleb’in önümüzdeki birkaç günü beraber geçirmeyi hak ettiğimize hiç şüphe yok.”

“Sanırım önümüzdeki birkaç seneyi hak ettik,” dedim. “Ve Caleb bir ömrü hak etti.”

Bir saat sonra Heather, Devon’ın sürpriz hediyesiyle uğraşmak için eve döndü. Günün geri kalan kısmı tek tük müşterilerle çok yavaş ilerledi. Akşam kasadaki hesabı çıkardım ve kilitlenmesi gereken her şeyi kaldırdım.

Tam kar tanesi şeklindeki ışıkları söndürmeye hazırlanırken, annem geldi ve “Babanla ben seni yemeğe çıkarmak istiyoruz,” dedi.

Breakfast Express’e gittik. Ağzına kadar müşteriyle dolu olan tren vagonundan içeri girdiğimizde, Caleb birkaç masa ötede, bir adamın kahvesini tazeliyordu. Kafasını kaldırmadan, “Sizinle hemen ilgileneceğim,” dedi.

“Acele etme,” dedi babam gülümseyerek.

Caleb yorgun olmalıydı. Kim olduğumuzu anlamadan önce, bize doğru birkaç adım atması gerekti. Bizi tanıyınca güldü ve birkaç mönü getirdi.

“Yorgun görünüyorsun,” dedim.

“Çocuklardan biri hastalanınca erken geldim,” dedi. “En azından daha fazla bahşış anlamına geliyor.”

Onu mutfağın yakınındaki boş bir masaya doğru takip ettik. Biz yerleşince servislerimizi getirdi.

“Muhtemelen yarın iki ağaç alabileceğim,” dedi. “İnsanlar hâlâ ağaç alıyorlardır, değil mi? Noel çok yaklaşmasına rağmen?”

“Biz hâlâ açığız,” dedi babam. “Sizin burada olduğunuz kadar yoğun olmasak da.”

Caleb, bize su getirmek için yanımızdan ayrıldı. Biraz telaşlı ama son derece şirin bir tavırla uzaklaşmasını seyrettim. Masaya döndüğümde babam kafasını iki yana sallıyordu.

“Babanı yok saymayı öğrenmen gerekecek,” dedi annem. “Ben ona böyle dayanabiliyorum.”

Babam annemin yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Yirmi yılın sonunda, annem babamı saçmaladığı zamanlarda durdurmayı ama bunu onun da hoşuna gidecek bir şekilde yapmayı öğrenmişti.

“Anne, çiftlikte çalışmak dışında bir şey yapmak ister miydin?” diye sordum.

Annem bana soran gözlerle baktı. “Kastettiğin buysa, üniversitedeki alanım bu değildi.”

Caleb üç şişe su ve kâğıt ambalajlı üç pipetle geri geldi. “Ne istediğinize karar verdiniz mi?” diye sordu.

“Çok özür dilerim,” dedi annem. “Daha mönülere bakmadık bile.”

“Endişelenmeyin, hiç sorun değil,” dedi Caleb. “Şu taraftaki çok *tatlı* bir çiftin –kinaye yapıyorum– ilgime ihtiyacı var gibi görünüyor.”

O masadan ayrılırken, annem ve babam mönülerini aldılar.

“Peki, hiç acaba dediğin zamanlar olmuyor mu? Yani Noel zamanının etrafında dönmese hayatının nasıl olacağı konusunda?”

Annem mönüsünü bırakıp bana baktı. “Yoksa sen buna üzülüyor musun, Sierra?”

“Hayır,” dedim. “Benim bildiğim tek şey bu. Ama evlenmeden önce, senin normal Noel’lerin olmuş. Karşılaştı-rabileceğin bir şeyin var.”

“Seçtiğim hayattan ötürü hiç pişman olmadım,” dedi annem. “Kendi seçimimdi, bu nedenle seçimimle gurur duyabilirim. Ben babanla bu hayatı yaşamayı seçtim.”

“İlginç bir hayat olduğu kesin,” dedi babam.

Mönüyü okurmuş gibi yaptım. “İlginç bir yıl oldu.”

“Ve geriye sadece birkaç gün kaldı,” dedi annem. Başımı kaldırdığımda hüzünlü gözlerle babama bakıyordu.

Ertesi gün öğleden sonra, Caleb bahçeye kamyonetinin yolcu koltuğunda oturan Jeremiah ile geldi. Arabadan inerkenki gülüşmelerine bakarken arkadaşlıklarında acı verici bir uçurum yaşamış iki insan olduklarını tahmin etmezsiniz.

Luis yanlarına gitti ve iş eldivenini çıkarıp ellerini sıktı. Ayaküstü bir sohbetin ardından, Caleb ve Jeremiah, Üs’se yöneldiler.

“Ağaççı kız!” dedi Jeremiah benimle yumruk tokuştururken. “Dostum Noel’de burayı kapatırken fazladan yardıma ihtiyacınız olabileceğini söyledi. Nereyi imzalıyorum?”

“Ailenle planın yok mu?” diye sordum.

“Biz hediyelerimizi Noel arifesinde, ayinden önce veririz,” dedi. “Sonra geç saate kadar uyuyup bütün gün televizyonda futbol seyrederek. Ama sana borçlu sayılırım, biliyorsun.”

Bakışlarım, ikisinin arasında gidip geldi. “Yani her şey yoluna girdi mi?”

Jeremiah önüne baktı. “Ailem şu anda tam olarak nerede olduğumu bilmiyor. Cassandra beni idare ediyor.”

“İdare etmeyi tek bir şartla kabul etti,” dedi Caleb. Bana baktı. “Yılbaşı akşamı bu delikanlı bütün amigo kız takımına şoförlük yapacak.”

Jeremiah güldü. “Zor bir görev ama altından kalkabilirim.” Üs’ten geri geri çıkarken, “Gidip babanı bulayım ve söküme bir yardımım dokunur mu diye sorayım,” dedi.

“Ya sen?” dedim Caleb’a. “Sen de söküme yardım edecek misin?”

“Mümkün olsa günü burada geçirirdim,” dedi, “ama yerine getirmezsem kendimi iyi hissetmeyeceğim geleneklerimiz var. Beni anlayabilirsin, değil mi?”

“Elbette. Hepiniz bir arada olacağınız için çok seviniyorum,” dedim. Bu sözlerimde samimi olsam da Noel sabahı gelince o kadar sevinmeyecektim. “Kaçacak zaman bulabilirsen bir süre Heatherlarda olacağım. Onunla ve Devon’la birbirimize hediyelerimizi vereceğiz.”

Gülümsedi ama gözlerinde hüznümün bir yansımasını görebiliyordum. “Kaçmaya çalışacağım.”

Jeremiah'nın geri dönmesini beklerken ikimiz de ne diyeceğimizi bilemeden sustuk. Gitme zamanı artık fazla gerçek görünmeye başlamıştı. Ve fazla yakın. Birkaç hafta önce, çok uzak gibiydi. Neler olabileceğini ve ne kadar ilerleme kaydedeceğimizi görecektik. Şimdi ise her şeye çok geç kalınmış gibi geliyordu.

Caleb elimi tuttu ve beni karavanın arka tarafına, kimsenin göremeyeceği bir köşeye çekti. Ne yaptığımızı sormaya fırsat bulamadan öpüşmeye başlamıştık bile. Bu, son öpüşmemiz olabilirmiş gibi öpüşüyorduk. Kendimi gerçekten son kez *olabilir mi* diye düşünmekten alamıyordum.

Caleb geri çekildiğinde dudakları koyu kırmızıydı ve biraz şişmişti. Benimkiler de öyle olmalıydı. Yüzümün yan tarafını tutup alını alnıma yasladı.

"Noel'de size yardım edemeyeceğim için çok üzgünüm," dedi.

"Sadece birkaç günümüz kaldı," dedim. "Ne yapacağımızı bilmiyorum."

"Benimle mum ışığı ayinine gel," dedi. "Hani Abby'nin bahsettiği."

Tereddüt ettim. Kiliseye gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Caleb, Noel arifesinde onun inandıklarına inanan ve onunla aynı şeyleri hisseden insanların arasında olmalıydı.

Gamzesi yeniden ortaya çıktı. "Orada olmanı istiyorum. Lütfen."

Ben de ona gülümsedim. "Tamam."

Bahçeye dönmek için hareketlenir gibi olunca, elini tutup onu geri çektim. Tek kaşını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Bugünün kelimesi," dedim. "Yoksa beni etkilemeye çalışmaktan vaz mı geçtin?"

“Benden şüphe duyduğuna inanamıyorum,” dedi. “İşin aslı, şu tuhaf kelimeler hayli ilgimi çekmeye başladı. Mesela bugünün kelimesi, transparan.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Bilmediğim bir kelime daha.”

Kollarını havaya kaldırdı. “İşte bu!”

“Pekâlâ, kelime bu olabilir,” dedim kaşımı kaldırarak. “Ama anlamı ne?”

O da tek kaşını kaldırdı. “Şeffaf, saydam. Hey, şeffaf ne demek biliyorsun, değil mi?”

Bir kahkaha attım ve onu saklandığımız yerden dışarı çektim.

Luis bize el salladı ve koşarak yanımıza geldi. “Çocuklarla senin için mükemmel bir ağaç seçtik, Caleb,” dedi. Luis’in ailenin bir parçası olduğunu görmek harikaydı. “Onu az önce kamyonete yükledik.”

“Teşekkürler, dostum,” dedi Caleb. “Etiketi ver de ödemesini yapayım.”

Luis başını iki yana salladı. “Hayır, bu seferki bizden.”

Caleb bana baktı ama ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

“Beyzbolcu çocuklardan birkaçı yaptığın şeyin çok hoş olduğunu düşünüyor,” dedi Luis. “Ben de öyle. Bahşişlerimizden birkaç doları bir araya getirip bu seferkini biz alabiliriz diye düşündük.”

Caleb’in omzunu dürttüm. İyiliği bulaşıcı bir hal alıyordu.

Luis, biraz gergin bir ifadeyle bana baktı. “Merak etme, personel indirimi uygulamadık.”

“Ah, o konuda hiç endişeniz olmasın,” dedim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Noel arifesinden bir önceki gün Heather, Abby'yi alıp bahçeye getirdi. Abby bir süredir yardımını dokunabilir mi, diye Caleb'in başının etini yiyordu çünkü anlaşılan, çocukluğundan beri bir ağaç satış bahçesinde çalışmak istemişti. Bu kısmı abartı bile olsa, onu şımartmak beni mutlu edecekti.

Üs'sün en dipteki ucuna iki bıçkı sehpa kurduk ve üstlerine kapı büyüklüğünde bir sunta yatırdık. Üçümüz sultanın üstüne yığdığımız küçük ağaç parçalarını müşterilerin evlerine götürmesi için kese kâğıtlarına dolduruyorduk. İnsanlar aileleri gelmeden önce sofralarını ve pencere içlerini bu ağaç parçalarıyla süslemeye bayılırdı. Torbalar kapışıldığı için doldurmaya yetişemiyorduk.

“Devon’a Noel için hazırladığın sürpriz ne?” diye sordum. “Ben paramı Noel kazağına yatırıyorum.”

“Şey, düşünmedim değil,” dedi Heather. “Ama tercihim daha iyisinden yana kullandım. Bekle.”

Çantasını bıraktığı kasaya koştu. Abby ve ben birbirimize bakıp omuz silktik. Heather geri geldiğinde elinde altmış santim uzunluğunda, hafifçe burulmuş kırmızı ve yeşil bir şey tutuyordu. Neydi bu, bir atkı mı?

“Annem bir süredir bana örgü örmeyi öğretiyor,” dedi.

Gülmemek için yanağımı ısırdım. “Noel’e sadece iki gün kaldı, Heather.”

Atkıya yenilgiye uğramış gibi baktı. “Bu kadar süreceğini tahmin etmemiştim. Ama buradan gidince, kendimi odama kilitleyeceğim ve artık kaç saat sürerse, kedi yavrusu videoları izleyerek örgü öreceğim.”

“Hiç değilse,” dedim, “sevgisini tahkik etmenin bir yolu.”

Abby bir kese kâğıdını doldururken duraksadı. “*Tahkik etmek* ne demek?”

Heather’la birlikte kahkahayı bastık.

“Sanırım,” dedi Heather atkıyı cebine tıkarken, “Devon beni gerçekten seviyorsa, bu boktan atkıyı bugüne dek aldığı en güzel hediyeymiş gibi takar.”

“Anlamı bu,” dedim. “Ama çok adil bir test olduğu söylenemez.”

“Sana hediye etseydim sen takardın,” dedi Heather ve haklıydı da. “O da aynı bağlılığı sergileyemezse, gerçek hediyesini hak etmiyordur.”

“Gerçek hediye ne?” diye sordu Abby.

“Bir komedi festivaline bilet,” dedi Heather.

“Çok daha iyi,” dedim.

Heather, Abby'ye Devon'ın erken Noel hediyesi olarak ona yaşattığı mükemmel günü anlattı. Abby, günün birinde kendisinin de Cardinals Peak'e piknik sepeti taşıyacak bir erkek arkadaş isteyeceğini söyledi.

Heather sıradaki kese kâğıdını doldururken gülümsedi. "Ayrıca Devon da yukarıda iyi vakit *geçirmediğini* söyleyemez."

Ona bir avuç ağaç kırpığı attım. Caleb'in kız kardeşi yanıımızdayken detaya girmesine hiç gerek yoktu.

Abby'nin annesi gelip onu alınca, sohbet benim aşk hayatıma döndü. "Sanki daha yaşanacak çok şey varmış ve ben çok erken gidiyormuşum gibi geliyor," dedim.

"Ve önümüzdeki yıl hâlâ belirsiz mi?" diye sordu Heather.

"Çok değil," dedim. "Aslında hayli şüpheli. Önümüzdeki kış seni göremezsem ne yaparım hiç bilmiyorum."

"Noel gibi gelmeyeceği kesin," dedi Heather.

"Hayatım boyunca, Şükran Günü'nden sonra evde kalmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmişimdir," dedim. "Karlı bir Noel geçirme ve tatilde normal insanların yaptığı şeyleri yaşama şansını bulmanın. Ama dürüst olmam gerekirse merak etmekle istemek aynı şey değil."

Heather'la kese kâğıdı doldurma işini bitirmiştik.

"Bunu Caleb'la konuştun mu?"

"En başından beri."

"Ya bahar tatili?" dedi Heather. "Onu yeniden görebilmek için yıllarca beklemek zorunda değilsin."

"O, babasına gidecek," dedim. Fotoğrafımızın arkasına sakladığım kış balosu biletlerini düşündüm. O biletleri ona verebilmem için durumumuzu kesin olarak bilmeliydim. İkimizin de ne istediğimizi. O zaman, buradan giderken Caleb'in verdiği sözü de yanıımda götürmüş olacaktım.

“Devon ve ben bir yolunu bulabiliyorsak,” dedi Heather, “siz de bulabilirsiniz.”

“Bunun doğruluğundan emin değilim,” dedim. “İnsanların ilişkilerini sürdürebilmeleri için bir arada olmaları gerekiyor.”

Noel arifesinde, sezon kapanışını yaptıktan sonra, annem ve babamla karavanda yemek yedik. Rosto bütün gün usul usul pişmişti ve karavanın içi enfes kokuyordu. Heather’ın babası mısır ekmeği yapıp getirmişti. Küçük masamızın karşısında oturan babam, önümüzdeki yıl geri dönmememiz konusundaki düşüncelerimi sordu.

Ekmeğimi ortadan ikiye böldüm. “Kontrolümde olan bir şey değil,” dedim. “Noel arifesinde sezonu kapatınca, hep burada yemek yeriz. Tek fark bu soru.”

“*Senin* bakış açısından öyle,” dedi annem. “Masanın bu tarafından her sene farklı görünüyor.”

Ekmeğimden koparıp ağızıma attığım lokmayı yavaş yavaş çiğnedim.

“*Senin* için en iyisini isteyen çok fazla insan var,” dedi babam. “Burada, bu kasabada, evde...”

Annem masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “Sana hepimiz seni farklı yönlerle çekiyormuşuz gibi geldiğinden eminim ama bunun nedeni, hepimizin seni önemsemesi. Bu yılın, hiç değilse, sana bunu gösterdiğini umuyorum.”

Babam her zamanki babalığını yapıp, “Kalbini kırsa da,” diye eklemeyi duramadı.

Annem babamın omzunu dürttü. “Lisedeyken, Bay Şüpheci –yani baban- benimle tanıştıktan sonraki yazını burada, beyzbol kampında geçirmişti.”

“O arada seni çok iyi tanıma şansım oldu,” dedi babam.

“Birkaç haftada beni nasıl çok iyi tanıyabilirsin ki?” dedi annem.

“Pekâlâ,” dedim. “Bana güvenin.”

Babam, elini ellerimizin üstüne koydu. “Seninle gurur duyuyoruz, hayatım. Aile işimizde ne değişirse değişsin, aile olarak bir arada kalacağız. Ve Caleb’la her ne karar alırsan... biz... biliyorsun... sana...”

“Arkadayız,” dedi annem.

“Doğru,” dedi babam kolunu annemin omzuna atarak. “Sana güveniyoruz.”

Masanın onlara ait tarafına geçtim ve bir aile kucaklaşmasında bir araya toplandık. Babamın anneme bakmak için boynunu uzattığını görebiliyordum.

Yerime dönünce, annem izin isteyerek masadan kalktı ve yanımızda getirdiğimiz az sayıdaki hediye almak için odalarına gitti. Aramızdaki en sabırsız kişi babam olduğu için –bu açıdan Caleb’a çok benziyordu– hediyesinin paketini ilk yırtan o oldu.

Kutuyu bir kol boyu mesafede tuttu. “Bir elf bebeği mi?” Babam burnunu kırıştırdı. “Ciddi misiniz?”

Annem ve ben gülmekten ölecektik. Babam her yıl bu bebek konusunda söylenir ve ona asla para vermeyeceğini söylerdi. Aralık ayını evden uzakta, bu karavanda geçirdiği için onu almaya asla mecbur kalmayacağını sanmıştı.

“Plan şuydu,” dedi annem. “Sen Kaliforniya’ya gelmek için yola çıkınca, Sierra ve ben onu evin bir yerine saklayacaktık.”

“Sonra,” dedim etkiyi artırmak için öne eğilerek, “sen koca bir ayı onu düşünerek ve nerede olduğunu merak ederek geçirecektin.”

“Ve bu beni delirtecekti,” dedi babam. Elfi paketten çekip tek ayağından baş aşağı astı. “Bu sene kendinizi aşmışsınız.”

“Bu işin bir iyi yanı varsa o da,” dedim, “artık evdeyken onu her gün arayabilecek olman.”

“Bir örnek daha var,” dedi babam, “her zaman bir iyi yana gerek olmamasıyla ilgili.”

“Pekâlâ, sıra bende,” dedi annem.

Annem her sene farklı kokulu bir vücut losyonuyla şaşırtılmak isterdi. Noel ağaçlarının kokusuna –neyse ki– bayılmasına rağmen, koca bir ayı bu kokunun içinde geçirdikten sonra, yeni yılda farklı kokmak isterdi.

Bu seneki şişenin paketini açtı ve arkasını çevirip etiketi okudu. “Salatalık ve meyan kökü mü? Tanrı aşkına bunu nereden buldunuz?”

“En sevdiğin iki koku,” diye hatırlattım.

Kapağı açtı, losyonu kokladı ve eline bir miktar sıktı. “İnanılmaz bir şey bu!” diyerek ellerini ovaladı.

Babam bana gümüş rengi, küçük bir hediye kutusu uzattı.

Kutuyu açtım ve içindeki pamuk parçasını kaldırdım. Altında bir araba anahtarı parlıyordu. “Bana araba mı alıyorsunuz?”

“Teknik olarak Bruce amcanın kamyoneti,” dedi annem, “ama iç döşemesini istediğin renkte değiştireceğiz.”

“Onu uzun yolculuklarda kullanmak mantıklı olmaya-bilir,” dedi babam. “Ama çiftlik işleri ve kasabada dolaşmak için harika.”

“Kamyonetin amcana ait olmasının senin için sakıncası var mı?” dedi annem. “Gücümüz ancak...”

“Teşekkür ederim,” dedim. Kutuyu baş aşağı çevirip anahtarı elime düşürdüm. Onu birkaç saniye tarttıktan sonra, bir kez daha yerimden kalkıp ikisine de sımsıkı sarıldım. “İnanılmaz bir şey bu.”

Gelenek gereği, kirli bulaşıkları lavaboya yığıldıktan sonra, bilgisayarımdan *Grinç* filmini izlemek için annemle babamın yatağına yerleştik. Her zamanki gibi, annem ve babam Grinç’in kalbi o gün üç kat büyümeden uyuyakaldılar. Bense cin gibi uyanıktım ve Caleb’la mum ışığı ayinine hazırlanma zamanı geldiği için heyecandan midem düğüm düğümdü.

Bu akşam çok fazla giysi denememe gerek yoktu. Daha annemlerin yatağından çıkmadan önce, sade siyah eteğim ve beyaz bluzumda karar kılmıştım bile. Küçük banyoda, saçlarımı düzleştirdim. Büyük bir özenle makyaj yaparken, aynada annemin gülümsediğini gördüm. Elinde yeni bir pembe kaşmir kazak tutuyordu.

“Havanın soğuması ihtimaline karşılık,” dedi.

Arkama döndüm. “Bunu nereden aldın?”

“Babanın fikriydi,” dedi. “Bu akşam için yeni bir şeyin olsun istedi.”

Kazağı havaya kaldırdım. “Bunu babam mı seçti?”

Annem güldü. “Elbette hayır. Ve şanslısın ki o seçseydi muhtemelen bir kar tulumunda karar kılardı,” dedi. “Siz kızlar ağaç parçalarını kese kâğıtlarına doldururken, gidip sana bir şey almamı rica etti.”

Aynaya baktım ve kazağı önüme tuttum.

“Ona kazağa bayıldığımı söyle.”

Annem aynadaki yansılarımıza gülümsedi. “Sen gittikten sonra onu uyandırmayı başarırısam, biraz mısır patlatıp *Eğlenceler Otel*’ni seyredeceğiz.”

Bunu her yıl, genellikle aralarına beni de alıp yaparlardı. “Senin ve babamın Noel konusunda bıkkın olmamanıza her zaman hayranlık duymuşumdur.”

“Tatlım, bir kez olsun böyle hissetseydik,” dedi, “çiftliği satar ve başka bir iş yapardık. Bizim işimiz çok özel. Ve Caleb’in da buna değer verdiğini bilmek çok hoş.”

Kapı hafifçe tıklatıldı. Annem kazağı saçlarımı bozmadan giymeme yardım ederken, kalbim hızla çarpıyordu. Onu son bir kez daha kucaklamama fırsat kalmadan, odalarına girip kapıyı kapatmıştı bile.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kapıyı, yakışıklı Noel arifesi kavalıyemin görüntüsü karşısında afallama beklentisiyle açtım. Oysa Caleb mor bir gömlekle haki pantolon üstüne, önünde Rudolf'un⁸ kocaman suratının olduğu, fazlasıyla dar bir kazak giymişti. Elimle ağzımı örtterek başımı salladım.

Kollarını açtı. “Nasıl buldun?”

“Bana bunu Heather’ın annesinden ödünç almadığını söyle,” dedim.

“Ondan ödünç aldım,” dedi. “Gerçekten. Kolları yerinde duran sayılı kazaklarından biriydi.”

8 Robert Lewis May tarafından yaratılan Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph, Noel’le özdeşleşmiş kurgusal bir karakterdir. (yay. n.)

“Pekâlâ, havaya girmene bayılmakla birlikte, bunu gidersen ayine odaklanamam.”

Kollarını iki yana açarak kazağına baktı.

“Anlaşılan Heather’ın annesinin bu kazağa neden sahip olduğu konusunda hiçbir fikrin yok,” dedim.

İç geçirdi ve gönülsüzce kazağı çıkarmaya yeltendi ama yakası kulaklarında takılı kalınca, çıkarmasına yardım etmek için ben çekmek zorunda kaldım. İşte şimdi benim yakışıklı kavaliyemin kılığındaydı.

Havanın tertemiz olduğu bir kış akşamıydı. Yol üstündeki evlerin çoğu, Noel ışıklarını geç saatlere kadar açık bırakmıştı. Bazılarının çatıları ışık saçan sarkıtlarla çevrilmiş gibi görünüyordu. Bazılarının çimenlerinin üstünde beyaz ışıklarla aydınlatılmış ve otlarmış gibi yerleştirilmiş ren geyikleri vardı. Benim favorim ise rengârenk ışıklandırılmış evlerdi.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi Caleb. Yürürken elimi kaldırdı ve dudaklarını teker teker parmaklarıma değdirdi.

“Teşekkürler,” dedim. “Sen de öyle.”

“Gördün mü bak? İltifatları kabul etmek konusunda giderek geliyorsun,” dedi.

Ona gülümseyerek baktım. En yakındaki evin mavi beyaz ışıkları, yanaklarında parlıyordu.

“Bana bu akşamı anlatsana,” dedim. “Kilisenin dolu olacağını tahmin ediyorum.”

“Noel arifesinde iki ayın yapıyorlar,” dedi. “İlki aileler için bir geçit töreni ve melekler gibi giydirilmiş bir milyon dört yaş çocuğu oluyor. Kaotik, gürültülü ve kusursuz bir ayın. Bizim gideceğimiz gece yarısı ayını ise daha ağırbaşlı

olur. *Charlie Brown Noel*'i filminde Linus'un yaptığı büyük konuşma gibi."

"Linus'u severim," dedim.

"Bu çok iyi," dedi Caleb, "yoksa bu akşam burada biterdi."

Giderek yokuş yukarı tırmandığımız yollarda, el ele ve konuşmadan yürüdük. Kiliseye vardığımız zaman, otopark dolmuştu. Pek çok araba dışarıya park edilmişti ve yakınlardaki sokaklardan bir sürü insan yürüyerek geliyordu.

Kilisenin cam kapılarına geldiğimizde Caleb, beni içeri girmeden durdurdu. Gözlerimin içine baktı ve "Keşke gitmiyor olsaydın," dedi.

Elini sıktım ama ne diyeceğimi bilemedim.

Kapıyı açıp beni önden soktu. Kilisedeki tek ışık, her sıranın iki yanına monte edilmiş yüksek ahşap çubukların üstünde ışıldayan mumlardan geliyordu. Her iki taraftaki duvarlar boyunca uzanan kalın ahşap kirişler kırmızı, sarı ve mavi renkli vitray camlarının üstünden geçiyordu. Kirişler sivrilen tavanın ortasında buluşarak kiliseye tepe taklak edilmiş kocaman bir gemi havası veriyordu. Kilisenin ön tarafında, sahnenin kenarına kırmızı yılbaşı çiçekleri dizilmişti. Sahnedeki basamaklar, beyaz cübbeler giymiş bir koro tarafından doldurulmuştu bile. Üstlerinde, pirinç org borularının önünde, kocaman bir çelenk asılıydı.

Sıraların çoğu, tıka basa dolmuştu. Arka taraftaki bir sıraya yerleşirken yaşlıca bir kadın koridordan bize doğru geldi. İkimize de henüz yakılmamış birer beyaz mumla avucunun içi kadar, daire biçiminde birer karton verdi. Dairenin ortasında küçük bir delik vardı, Caleb'in mumunun üst kısmını delikten geçirmesini izledim. Kartonu mumun yarısına kadar indirdi.

“Mumlar daha sonrası için,” dedi. “Karton, akan mumları tutuyor.”

Ben de mumumu dairenin içinden geçirip kucağıma koydum. “Annen ve kız kardeşin de geliyorlar mı?”

Başıyla koroyu işaret etti. Abby ile anneleri orta sıradaydılar ve gülümseyerek bize bakıyorlardı. Annesi, Abby’nin yanında durduğu için çok mutlu görünüyordu. Caleb’la ben onlara aynı anda el salladık. Abby de bize el sallayacak oldu ama koro şefi karşılarındaki yerini alınca, annesi elini indirdi.

“Abby doğuştan şarkıcı,” diye fısıldadı Caleb. “Onlarla sadece iki prova yaptı ama annem hemen uyum sağladığını söylüyor.”

Açılış ilahisi, “Meleklerin Müjdesi”ydi.

Birkaç ilahi daha söyledikten sonra, papaz Noel’in hikâyesi ve gecenin onun için anlamıyla ilgili samimi ve düşünceli bir konuşma yaptı. Sözcüklerinin güzelliği ve onları ifade ederken gösterdiği minnet, beni çok etkiledi. Caleb’ın koluna tutundum, o da bana sevecen bir ifadeyle baktı.

Koro, “Biz Üç Kral”ı söylemeye başlayınca, Caleb bana doğru eğildi ve “Gel dışarı çıkalım,” dedi. Kucağımdaki mumu aldı, ben de peşi sıra dışarı çıktım. Cam kapılar arkamızdan kapanınca, kendimizi yine serin havada bulduk.

“Ne yapıyoruz?” diye sordum.

Öne eğilip beni usulca öptü. Elimi uzatıp soğuk yaknaklarına dokununca, dudakları daha da ısındı. Caleb’la her öpüşmemiz böyle yepyeni ve sihirli mi gelecekti acaba?

Başını yana çevirip dinledi. “Başlıyor.”

Kilisenin yan tarafına yürüdük. Duvarlar ve çan kulesi üstümüzde yükseliyordu. Yukarıdaki dar pencereler karanlık ama vitraylı camdan yapıldıklarını biliyordum.

“Ne başlıyor?” diye sordum.

“İçerisi karanlık çünkü kilise görevlileri dolaşıp bütün mumları söndürdüler,” dedi. “Ama dinle.”

Gözlerini kapadı. Ben de benimkileri kapadım. Ses ilk başta yumuşaktı ama duyabiliyordum. Sadece koro değil, bütün cemaat hep birlikte söylüyordu.

“*Sessiz gece... Kutsal gece...*”

“Şu anda kilisenin ön tarafında, yanan mumlar tutan iki kişi duruyor. Sadece iki. Diğer herkeste bizdeki mumlardan var.” Caleb mumumu bana geri verdi. Mumu karton parçası parmaklarımın üstünde kalacak şekilde, alt kısmından tuttum. “Yanan mumları tutan iki kişi, orta koridorda ilerler. Biri sol taraftaki sıraya, diğeri sağdakine yönelir.”

“*Kutsal bebek, ne kadar hassas ve yumuşak.*”

Caleb cebinden küçük bir kibrit kutusu çıkarıp bir kibrit çaktı. Kendi mumunu tutuşturduktan sonra kibriti sallayarak söndürdü. “İlk iki sıradaki insanlar, koridora en yakın oturanlar, mumlarını yanan mumlara doğru tutarlar. Sonra kendi mumlarındaki alevle yanlarındaki kişinin mumunu yakarlar.”

“*Gökten, çok uzaklardan, şan akar.*”

Caleb mumunu benimkine doğru uzattı, ben de benimkini eğerek fitilini onunkinin alevine tuttum.

“Bu, mumdan muma böyle sürüp gider. Sıra sıra ilerler. Işık insandan insana yayılır... ağır ağır... ve heyecan yaratarak. Işığın sana ulaşmasını beklersin.”

Mumumda yanan küçük aleve baktım.

“*Bağışlayıcı lütfun şafağı sökerken...*”

“Işık elden ele aktarılır ve bütün salon, ısıltıyla dolar.”

“*Efendimiz, İsa, Senin doğumunda...*”

Caleb yumuşak bir sesle, “Yukarı bak,” dedi.

Vitraylı cama baktım. Şimdi içeriden yumuşacık bir ışık geliyordu. Cam kırmızılar, sarılar ve mavilerle titreşiyordu. İlahi devam ederken, nefesimi tuttum.

“Sessiz gece... Kutsal gece...”

Sözler bir kez daha tekrar edildi. Bir süre sonra, kilisenin içi de dışarısı da derin bir sessizliğe gömüldü.

Caleb öne eğildi. Ve tek bir nefeste, kendi mumunu söndürdü. Sonra ben de benimkini söndürdüm.

“Buraya çıktığımıza memnunum,” dedim.

Beni kendine doğru çekip yavaşça öptü ve dudaklarını benimkilerden saniyelerce ayırmadı.

Birbirimize sarılmış bir halde dururken, başımı arkaya atıp, “Ama neden bunu içeride görmemi istemedin?” diye sordum.

“Son birkaç yıldır, kendimi Noel arifesinde mumumun tutuştuğu an kadar sakin hissettiğim bir an daha olmadı. Sadece bir an için her şey yolundaymış gibi hissederdim.” Bana doğru eğilip çenesini omzuma yasladı ve kulağıma, “Bu yıl, o özel anı yalnızca seninle yaşamak istedim,” dedi.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım. “Mükemmeldi.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kilisenin kapıları açıldı ve Noel arifesi ayini son buldu. Saat gece yarısını geçmişti ve insanlar yorgun olmalıydı ama hepsinin yüzünde huzurlu bir mutluluk, bir sevinç vardı. Çoğu, hiç konuşmadan arabalarına doğru yürürken, arada sevgi dolu “Mutlu Noeller,” dilekleri yükseliyordu.

Noel günüydü.

Son günüm.

Jeremiah’nın kapıyı birkaç kişi için açık tuttuğunu, sonra yanımıza geldiğini gördüm. “Çıktığınızı gördüm,” dedi. “En iyi kısmı kaçırdınız.”

Caleb’a baktım. “En iyi kısmı kaçırdık mı?”

“Hiç sanmıyorum,” dedi.

Jeremiah’ya gülümsedim. “Hayır, kaçırmadık.”

Jeremiah, Caleb'ın elini sıktı ve sonra onu kendine çekip sarıldı. "Mutlu Noeller, dostum."

Caleb hiçbir şey söylemedi. Ona sarıldı ve gözlerini kapadı.

Jeremiah arkadaşının sırtını sıvazladıktan sonra bana sarıldı. "Mutlu Noeller, Sierra."

"Mutlu Noeller, Jeremiah."

Bana, "Sabah görüşürüz," dedi ve tekrar kiliseye girdi.

"Artık dönsek iyi olur," dedi Caleb.

Bu akşamın benim için anlamını anlatmak mümkün değildi. Şu anda Caleb'a onu sevdiğimi söylemek istiyordum. Bunun tam zamanı ve tam yeriye çünkü doğru olduğunu şimdi anlamıştım.

Ama söyleyemedim. Bu sözcükleri benden duyması ve hemen ardından çekip gitmem, haksızlık olurdu. *Seni seviyorum* demek, o iki kelimeyi kalbime de kazıyacaktı. Ve eve dönüş yolu boyunca onları düşünecektim.

"Keşke zamanı durdurabilseydim," dedim. "Bize verebileceğimin en fazlası bu."

"Keşke." Elimi tuttu. "Şimdi bizim için sırada ne var? Biliyor muyuz?"

Keşke bu sorunun cevabını verebilseydi. İletişimi kaybetmeyeceğimizi söylemek, fazla hafif kalacaktı. Kaybetmeyeceğimizi biliyordum ama ya daha fazlası?

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

Ağaç satış bahçesine geri dönünce, Caleb beni öptü ve bir adım geri çekildi. Geri çekilmeye başlaması yerinde bir hareketti. Beni burada tutabilecek ya da şu anda sahip olduğumuzdan daha fazlasını garantileyebilecek bir Noel mucizesi yoktu.

"İyi geceler, Sierra."

Aynısını söyleyemedim. “Yarın görüşürüz,” dedim.

Kamyonetine doğru yürürken, başı öne eğikti ve anahtarlığındaki fotoğrafa baktığını görebiliyordum. Kamyonetinin kapısını açınca, bir kez daha bana döndü.

“İyi geceler,” dedi.

“Sabah görüşürüz.”

Karman çorman duygularla uyandım. Esmer şekerli yulaf ezmesiyle hafif bir kahvaltı ettikten sonra, Heatherlara gittim. Oraya vardığımda, ön basamaklarda oturmuş beni bekliyordu.

Ayağa kalkmadan, “Beni yine terk ediyorsun,” dedi.

“Biliyorum.”

“Ve bu kez, ne zaman geri döneceğini bilmiyoruz.” Sonunda ayağa kalktı ve bana uzun uzun sarıldı.

Caleb’ın kamyoneti araç yoluna girdi. Yolcu koltuğunda Devon vardı. İki de ellerinde küçük hediye paketleriyle indiler. Dün gece benden ayrılırken üstüne çöken hüznün, Caleb’ı terk etmiş gibi görünüyordu.

“Mutlu Noeller!” dedi.

“Mutlu Noeller,” dedik Heather ve ben de.

İki de bizi yanaklarımızdan öptüler. Sonra Heather bizi kahveli kek ve sıcak çikolatanın beklediği mutfağa buyur etti. Caleb kahveli keki geri çevirdi çünkü annesi ve Abby’yle omlet ve kızarmış ekmek yemişlerdi.

“Aile geleneğimiz,” dedi ama sıcak çikolatasına naneli bir çubuk eklemekten geri kalmadı.

“Bugün trambolinde zıpladın mı?” diye sordum.

“Abby ve ben, sabah ilk iş ters takla yarışması yaptık.” Midesini tuttu. “Kahvaltıdan sonra yapmak çok akıllıca değildi ama çok eğlenceliydi.”

Heather ve Devon, arkalarına yaslanmış bizi izliyorlardı. Bu, son sohbetlerimizden biri olabilirdi ve araya girmek için aceleleri yokmuş gibi görünüyorlardı.

“Annene onu daha önce bulduğunu söyledin mi?” diye sordum.

Sıcak çikolatasından bir yudum aldı ve gülümsedi. “Beni önümüzdeki yıl sadece hediye kartı vermekle tehdit etti.”

“Bence bu sene kusursuz hediye bulmuş zaten,” dedim. Ve uzanıp onu yanağından öptüm.

“Hediye demişken,” dedi Heather. “*Bizim* hediyelerimizi vermemizin zamanı geldi.”

Devon’ın kabarık görünüşlü hediyesinin ambalajını açmaya başlamasını az kalsın izleyemeyecektim. Yamuk ve hâlâ fazlasıyla kısa olan kırmızılı yeşilli atkıyı çıkardı. Başını yana yatırıp atkıyı bir o yana bir bu yana çevirdi. Sonra o güne dek gördüğüm en büyük, en samimi gülümsemeyle gülümsedi. “Bebeğim, bunu sen mi yaptın?”

Heather gülümseyerek omuz silkti.

“Bayıldım.” Atkıyı boynuna sardığı zaman ucu köprücük kemiğini çok az geçiyordu. “Daha önce kimse bana atkı örmemişti. Buna bu kadar zaman ayırdığına inanamıyorum.”

Heather, ağzı kulaklarında bana baktı. Onu başımı eğerek cevapladım. Devon’ın kucağına doğru kayıp boynuna sarıldı. “Çok kötü bir kız arkadaş oldum,” dedi. “Çok özür dilerim, daha iyi olacağıma söz veriyorum.”

Devon kafası karışmış bir halde geri çekildi. Atkıya dokundu. “Beğendiğimi söyledim ya.”

Heather yerine döndü ve ona içinde komedi festivali biletlerinin olduğu zarfı uzattı. Devon buna da sevinmiş benziyordu ama boynunda gururla taşıdığı atkı kadar değil.

Heather masanın üstünden bana bir zarf uzattı. “Hemen şimdi için değil,” dedi, “ama umarım dört gözle beklersin.”

Üç katlanmış bir bilgisayar çıktısını açtım. Buradan Oregon’a gidecek bir tren için kesilmiş bir biletin faturasına baktığımı anlamam birkaç saniyemi aldı. Bahar tatilinde! “Beni görmeye mi geleceksin?”

Heather, oturduğu yerde kalçalarını sallayarak dans etti.

Yanına gidip ona sımsıkı sarıldım. Caleb’in verdiği tepkiyi görmek istiyordum ama yüzündeki ifadeyi gereğinden fazla analiz edeceğimi biliyordum. Bu yüzden Heather’ı yanağından öpüp bir daha kucakladım.

Devon, Caleb’in önüne silindir biçiminde, küçük bir hediye bıraktı. Sonra aynısından bir tane de Heather’ın önüne koydu. “Mükemmel günümüzü zaten yaşadığımızı biliyorum ama Caleb ile sana aynı şeyi aldım.”

Caleb silindiri elinde tarttı.

Devon bana baktı. “Aslında seninle ilgili, Sierra.”

Caleb ve Heather hediyelerini aynı anda açtılar. *Çok Özel Bir Noel* kokulu birer mumdu bunlar.

Caleb mumu kokladı ve bana baktı. “Evet. Bu şey beni delirtecek.”

Bir baston şeker alıp fincanımın içine koydum ve karıştırdım. Çok duygusallaşmıştım. Sabah fazla hızlı ilerliyordu ama hediye verme sırası bendeydi. Küçük paketlerden birini Heather’ın önüne ittim.

“Güzel şeylerin paketi küçük olur,” dedi. Ambalaj kâğıdını yırttı ve siyah, kadife kutuyu açtı. Kasabadan satın aldığı gümüş bilekliği havaya kaldırdı. Üstüne enlem ve boylam yazdırmıştım: 45.5° K, 123.1°B.

“Bunlar, çiftliğimizin koordinatları,” dedim, “artık beni her zaman bulabilirsin.”

Bana baktı ve “Her zaman,” diye fısıldadı.

Caleb’a hediyesini verdim. Paketi özenle, bantları tek tek çıkararak açtı. Heather’ın ayağı masanın altından ayağıma değdi ama gözlerimi Caleb’dan ayıramıyordum.

“İçine bakmadan önce,” dedim, “bir maliyeti olmasını sakın bekleme.”

Bana gamzesini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle baktı ve ışıltılı kırmızı kutuyu eline aldı.

“Ama çok özen, çok gözyaşı ve asla unutmayacağım bir sürü anıya mal oldu,” dedim.

Kapağını henüz açmadığı kutuya baktı. Gamzesi kayboldu, içinde ne olduğunu anlamıştı. Bu doğruysa, bunu ona hediye etmemin benim için ne kadar anlamlı olduğunu da anlamış olmalıydı. Kapağı dikkatle kaldırdı. Noel ağacı parçasının resimli yüzü yukarı bakıyordu.

Heather’a baktım. Ellerini kavuşturup dudaklarına bastırmıştı.

Devon bana baktı. “Ben anlamadım.”

Heather, onun omzuna vurdu. “Daha sonra.”

Caleb afallamış gibi hediyeye bakmaya devam ediyordu. “Bunun Oregon’da olduğunu sanıyordum,” dedi.

“Oradaydı,” dedim. “Ama burada olması gerekiyordu.” Beraberinde gelen hediye –katılıp katılmayacağımı henüz

bilmediğim balonun biletleri– hâlâ karavanda, Noel Baba fotoğrafımızın arkasında saklıydı.

Ağaç parçasını kabuklu kısmından tutarak kutusundan çıkardı. “Bu, yeri doldurulamayacak bir şey,” dedi.

“Öyle,” dedim. “Ve artık senin.”

Bana kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış paketsiz, parlak yeşil bir kutu uzattı. Kurdeleyi kaydırıp kapağı açtım. İnce bir pamuk parçasının üstünde benim ona verdiğimle aynı büyüklükte bir ağaç parçası duruyordu. Ortasına, tepesine bir melek kondurulmuş bir Noel ağacı resmi çizilmişti. Anlamayarak ona baktım.

“Cardinals Peak’teki ağacına tekrar gittim,” dedi. “Hani şu kesilen ağacına. Bir parçasının seninle birlikte eve dönmesi gerekiyordu.”

Bu kez hem Heather hem ben elimizle ağızımızı kapadık. Devon parmaklarını masaya vuruyordu.

“Birkaç hafta önce, sana başka bir şey almıştım,” dedi Caleb. İçi neredeyse tamamen görünen altın rengi bir kese çıkardı. “Dikkatini çekerim, transparan bir kese.”

Gülerek, “Fazlasıyla transparan,” dedim. Narin kumaşın arasından altın bir kolye gördüm. Kesenin ağzını bağlayan ipi çözdüm ve uçan ördek biçiminde bir kolye ucunun asılı olduğu zinciri çıkardım.

Caleb yumuşacık bir sesle, “Her kış güneye gelmesini beklediğimiz bir şey daha,” dedi.

Gözlerine baktım ve bir an Heather ile Devon bizimle değilmiş gibi hissettim.

Heather durumu anlamıştı. “Bebğim, gel gidip Noel müziği bulalım,” dedi.

Göz temasını hiç kesmeden Caleb'in kollarının arasına girdim ve onu öptüm. Sonra hiç gitmek zorunda olmamayı dileyerek başımı omzuna yasladım.

"Hediyen için teşekkürler," dedi.

"Benimki için de," dedim.

Yandaki odada enstrümantal bir Noel müziği çalmaya başladı. Caleb ve ben üçüncü şarkıya kadar yerimizden kıpırdamadık.

"Seni geri götürebilir miyim?" diye sordu.

Doğrudum ve saçlarımı boynumdan çektim. "Önce kolyemi takar mısın?"

Caleb kolyeyi boynumdan sarkıtıp ensemdeki klipsini tutturdu. Parmak uçlarının tenimde bıraktığı her hissi ezberlemeye çalıştım. Paltolarımızı aldık ve kanepede birbirlerine sokulmuş bir halde oturan Heather ve Devon'la vedalaştık.

Kısa araba yolculuğu, Caleb yanı başımda olmasına rağmen, bana kendimi çok yalnız hissettirdi. Kendi dünyalarımıza dönme sürecine girmiştik sanki. Kolyeme defalarca dokundum ve her defasında Caleb'in bana baktığını fark ettim.

Kamyonetten indim. Ayaklarım toprak zemine değince, kendimi yere çivilenmiş gibi hissettim. "Burada bitsin istemiyorum," dedim.

"Bitmek zorunda mı?" dedi.

"Annen ve Abby'yle akşam yemeği yiyeceksin ve biz bütün gece burayı sökmekle ve toplamakla uğraşacağız," dedim. "Annemle ben, yarın sabah yola çıkıyoruz."

"Bana bir iyilik yap," dedi.

Bekledim.

"Bize inan."

Başımı sallayarak dudağımı ısırdım. Bir adım geri çekilip kapımı kapattım ve elimi yavaşça salladım. Caleb uzaklaşırken, içimden bir dua geçirdim.

Lütfen. Lütfen bu, Caleb'ı son görüşüm olmasın.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Beyzbolcuların çoğu ve Luis ile Jeremiah, Üs'sün sökülmesiyle uğraşıyordu. Diğerleri kar tanesi şeklindeki lambaları indirip kordonları sarıyordu. Bense kalan ağaçlarımızı almaya gelenlere yardım ediyordum. Tanesini birkaç dolara aldıkları ağaçları ateş yakmak için kurutabiliyorlardı. Parklar Müdürlüğü'nün çalışanları kamyonetleriyle geldiler ve yakın göllere resif olarak batıracakları ağaçları yüklediler.

Sabah ve öğleden sonra boyunca, elimin sık sık kolyeme gittiğinin farkındaydım. Akşam yemeği olarak annem ve babamla birlikte karavanda hazır Çin yemeği yedik. Sonra çalışanlardan bazıları aileleriyle yemek yiyip geri geldiler. Her sene olduğu gibi, neredeyse tamamen boşalan bahçede bir ateş yaktık. Ahşap sıralara ve katlanan sandalyelere oturup

ateşte marşmelov pişirdik. Luis marşmelovlu sandviçler için bir kutu tatlı krakeri ve çikolatayı elden ele dolaştırdı. Heather ile Devon da gelmişti ve yılbaşında ne yapacakları konusunda didişiyorlardı. Devon televizyonda futbol izlemek istiyor, Heather ise yeni yıla yürüyüşle başlamayı hayal ediyordu.

Jeremiah yanıma oturup, “Bir Noel akşamı için fazla üzgün görünüyorsun, Sierra,” dedi.

“Noel sabahından sonraki toplanma kısmından oldum olası nefret etmişimdir,” dedim. “Bu seneki, özellikle zor geldi.”

“Caleb nedeniyle mi?”

“Caleb. Bu kasaba. Her şey.” Ateşin etrafında oturan insanlara baktım. “Burada geçirdiğim zamana, daha önce hiç olmadığım kadar âşık oldum sanırım.”

“Tavsiyelerle aran nasıldır?” dedi.

Ona baktım. “Tavsiyeye bağlı.”

“Caleb’la çok zaman kaybetmiş ve daha fazlası için mücadele vermesi gerekecek biri olarak, sadece onu kaybetmemek için elinden geleni yap diyebilirim. Ona gerçekten çok iyi geliyorsun,” dedi. “Ve o da sana iyi geliyormuş gibi görünüyor.”

Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkunarak başımı salladım. “Bana çok iyi geliyor,” dedim, “bunu biliyorum. Ama mantıken, nasıl...”

“Mantığı unut,” dedi. “Mantık senin ne istediğini bilmiyor.”

“Biliyorum. Ve bu sadece bir istek de değil,” dedim. Ateşe baktım. “Çok daha fazlası.”

“O zaman şanslısın,” dedi. “Çünkü ikimizin de çok değer verdiği birisi de aynısını istiyor.”

Omzuma dokundu. Ona baktığım zaman Cardinals Peak'in karanlık silüetini işaret ediyordu. Tepeye yakın bir nokta, yüzlerce renkli ışıkla süslenmişti.

Elimi kalbimin üstüne koydum. "Onlar benim ağaçlarım mı?"

"Işıklar az önce yandı."

Cebimdeki telefonum titreşti. Jeremiah'ya baktım, omuz silkti. Telefonumu çıkarınca, Caleb'dan gelen bir mesaj gördüm: Ağaç ailen ve ben, seni şimdiden özledik.

Ayağa fırladım. "Caleb tepede. Onu görmeliyim."

Annem ve babam her ikisini de sıcak tutan tek bir şala sarınmış bir halde ateşin karşı tarafında oturuyorlardı.

"Ben gitsem... Gitmeliyim..." Cardinals Peak'i işaret ettim. "O..."

İkisi de gülümsedi ve annem, "Yarın sabah erkenden yola çıkacağız. Çok geç kalma," dedi.

Babam, "İyi seçimler yap," deyince annem de ben de güldük.

Heather ve Devon'a baktım. Devon kolunu Heather'ın omzuna sarmış, Heather da ona iyice sokulmuştu. Gitmeden önce iki arkadaşımı birden kucakladım.

Heather, ailemin onu duyamayacağından emin olunca kulağıma eğildi ve "Birbirinizi iyice ısıtın," dedi.

Jeremiah'ya baktım. "Beni götürebilir misin?"

"Zevkle."

"Tamam," dedim, "ama önce almam gereken bir şey var."

Bahçeden Cardinals Peak'in eteklerindeki kapıya yolculuk, bana her zamankinden daha uzun sürmüş gibi geldi.

Jeremiah arabayı toprak ve çimenlerin üstünde durdurdu ve “Artık tek başınasın ağaççı kız,” dedi. “Bu işte aranızdaki sap olmaya hiç niyetim yok.” İkimiz de tepeye, ağaçlarımın üstündeki uzak ışıklara baktık. Jeremiah uzanıp torpido gözünü açtı ve bana küçük bir el feneri uzattı.

Eğilip onu kucakladım. “Teşekkürler.”

Fener hemen açıldı. Arabadan atlayıp kapıyı kapattım, sonra o, geri geri çıktı. Arka lambaları görünmez olunca, ben ve bu minik ışık, heybetli tepenin gölgesiyle baş başa kaldık. Tepe, ağaçlarımın etrafındaki rengârenk ışıklar dışında karanlıktı ve çok özel bir insan, beni orada bekliyordu.

Yolun son dönemecinden önceki son birkaç metreye ulaştığımda kendimi yukarı kadar uçmuşum gibi hissediyordum. Biraz ileride Caleb’in kamyoneti duruyordu. Yolcu tarafındaki pencere açıktı ve kapıdan sarkan uzun bir elektrik kablosu, Caleb’in sırtı bana, yüzü kasabaya dönük durduğu yere kadar uzanıyordu. Ağaçlarımı süsleyen Noel ışıkları yeterince parlak olduğu için el fenerini kapattım ve yanına yürüdüm. Caleb muhtemelen benden bir cevap bekleyerek telefonuna baktı.

“İnanılmazsın,” dedim.

Işıl ısl bir gülümsemeyle bana döndü.

“Ailenle olduğunu sanıyordum,” dedim otların arasından geçerken.

“Öyleydim. Ama anlaşılan aklım başka bir yerdeymiş gibi görünüyormuşum,” dedi. “Abby bana surat asmayı bırakıp seni görmeye gelmemi söyledi. Bunun seni bana getirmek için daha iyi bir yöntem olduğuna karar verdim.”

“Kesinlikle beni buraya çektin.”

Caleb, yüzünde dans eden ışıklarla bana doğru bir adım attı. İkimiz de birbirimizin ellerine uzandık ve birbirimize yaklaştık. Öpüştük ve bu öpüşme emin olmadığımız her şeyi yok etti. Bunu istiyordum.

Bizi istiyordum.

Kulağına fısıldadım. “Benim de sana bir hediyem var,” dedim. Elimi arka cebime uzatıp katlanmış bir zarf çıkardım.

Caleb zarfı alınca el fenerini açıp eline tuttum. Parmakları ya soğuktan ya heyecandan titriyordu. Bu tepedeki tek gergin insanın ben olmadığımı görmek, beni sevindirdi. Caleb bir kar küresinin içinde dans eden bir çiftin resminin süslediği kış balosu biletlerini çıkardı. Bana baktı. Yüzlerimizdeki sırtışıların bir örnek olduğundan hiç şüphem yoktu.

“Caleb, kış balosunda kavalym olur musun?” dedim. “Başka kimseyle gitmem.”

“Senin her yerde kavalym olurum,” dedi.

Birbirimize sımsıkı sarıldık.

“Gerçekten gelir misin?” diye sordum.

Başını arkaya yatırıp bana gülümsedi. “Bahşişlerimi başka ne için saklayacağım ki?”

Gözlerinin içine baktım ve bir açıklama yapar gibi, “Seni sevdiğimi biliyorsun,” dedim.

Öne eğildi ve kulağıma fısıldadı. “Sen de benim seni sevdiğimi biliyorsun.”

Boynumu öptü. Sonra kamyonetine yürümesini bekledim. Açık camdan içeri uzandı, anahtarı çevirdi ve müzik başladı. “Yılın En Harika Zamanı” şarkısı, soğuk havayı kapladı. Ben gülmek için kendimi zor tutarken, Caleb gülümsüyordu.

“Tutma kendini,” dedi, “klişe olduğumu söyle.”

İyiler Listesi

Yayıncım Ben Schrank ve telif ajansımdan Laura
Rennert,

*ilk kitaptan beri yanımda olduğunuz ve bu
öz güvensiz yazara ihtiyaç halinde terapi yapmaktan
gocunmadığınız için*

Editörüm Jessica Almon,
*ben sorgularken sen inandın,
ben tükenince sen daha fazlası için zorladın.
“Bu bana bir Taylor Swift şarkısını hatırlattı!”*

Annem, babam ve Nate
(ve kuzenlerim, teyzelerim, amcalarım,
büyükannem, büyükbabam, komşularım, dostlarım...)
çocukluğumdaki Noel büyüğü için

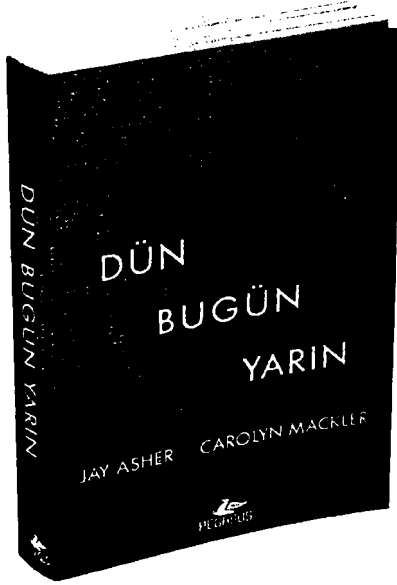
Luke Gies, Amy Kearley, Tom Morris, Aaron Porter,
Matt Warren, Mary Weber, DonnaJo Woollen
benim kılavuz meleklerim

Hopper Bros. – Woodburn, Oregon

Heritage Plantations – Forest Grove, Oregon
Halloway’s Christmas Trees – Nipomo, Kaliforniya
Thorntons’ Treeland – Vancouver, Washington
*Noel ağacı çiftliklerinizdeki turlar ve profesyonel,
kişisel ve saçma (ama yasal!) sorularıma verdiğiniz cevaplar
için.*

Kaderin karşlarına neler çıkaracağını
herkes merak eder.

Emma ve Josh ise bunu öğrenmek üzereydi...

“Gelecek korkusuyla anın mutluluklarını feda etme riskini
konu alan bir romantik komedi.”

Shelf Awareness

“Bugününüzü altüst etse dahi geleceğin büyüleyici
olabileceğini gösteriyor.”

Bulletin of the Center for Children's Books

“İnsanın kendini bulmaya çalışmasına dair, son derece
sevimli bir romantik komedi.”

School Library Journal